

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATEE ROBERT

A DEAL WITH
A DEMON NOVEL

The GARGOYLE'S CAPTIVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GARGOYLE'UN TUTSAĞI

BİR İBLİSLE ANLAŞMA

KATEE ROBERT

TRINKETS & TALES LLC

Copyright © 2023 by Katee Robert

Tüm hakları saklıdır.

Harita: Abigail M Larson

Düzelti: Manu Velasco

Kopya: Tara Rayers Kapak

resmi: Anna Moshav

Kapak Tasarımı: Elizabeth Stokes

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

İçerik Notları

1. Grace
2. Bram
3. Grace
4. Bram
5. Grace
6. Bram
7. Grace
8. Bram
9. Grace
10. Grace
11. Bram
12. Bram
13. Grace
14. Bram
15. Grace
16. Grace
17. Bram
18. Grace
19. Bram
20. Grace
21. Bram
22. Grace
23. Bram
24. Grace

Yazar Hakkında

İÇERİK NOTLARI

S u kitabın içeriğinin bir kısmı bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Kinayelerin, etiketlerin ve içerik uyarılarının tam listesini aşağıda bulabilirsiniz.

Okuyucu sağduyusu

Tavsiye edildi.

TROPES: Düşmandan aşığa, canavar romantizmi

ETİKETLER: Canavar romantizmi, canavar avcısı ve canavar erkek arkadaşı, onun zevki için kaburga, her kaçtığında seni yakalayıp yatağıma sürükleyeceğim, doğum kontrol kolyesi, sapıkça seks yaparken kimin terapiye ihtiyacı var? travma bağı, itaatkar canavar, birbirimiz için benzersiz bir şekilde uygun olmamızın nedeni, asla birlikte olamayacağımızla aynı nedendir, iblis anlaşmaları, evet seni ateşe verdim ve (tamamen İYİ) yanan vücudunda bir lokum kızarttım ama sen de eşit derecede suçlusun, bunu doğru yapmaya çalıştım ama bana yalan söyleyeceksen, o zaman düşündüğün canavar olacağım, çok büyük

CWS: intihar düşüncesi unsurları (kısaca değinilmiş), cinayet, kan, dev örümcekler, şüpheli rıza (baskı altında verilen anlaşma), şiddetli aile ölümü (tarihsel, sayfa dışı), istismar (ebeveynler tarafından, sayfa dışı, tarihsel), şiddet, kan büyü

GRACE

"L "Beni dışarı çıkar, seni boynuzlu canavar!"
Yumruklarımı kapıya vuruyorum ama her seferinde olduğu gibi cevap yok. Bunun olmayacağını biliyordum.

kolaydı ama lanet iblisin bunu ne kadar zorlaştıracığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir zaman sıkıntısı olduğu izlenimine kapılmıştım ama beni iblis diyarına ışınlar ışınlamaz bu odaya attı ve o zamandan beri geçen üç gün içinde onu ya da başka birini görmedim. Gözleri yerine boynuzları olan bir iblisin derime iblis diyarında konuşulan tüm dilleri anlamamı sağlayan bir mühür dövmesi yaptığı çok heyecan verici bir an vardı. Ramanu konuşkan biriydi ama saçımı başımı yolmak istememe neden olacak kadar da gizemliydi. Yine de gitmelerine üzüldüm. Onları ne kadar sinir bozucu bulsam da, onunla birlikte olmak yalnız olmaktan daha iyiydi.

O zamandan beri kimse odama gelmedi.

Bir lanetle kapıdan dönüyorum. Ellerim ağrıyor ama en azından *farklı* bir şey olduğu için rahatlıyorum. Lüks, iyi döşenmiş yatak odasının her santimini çoktan keşfettim. Yatak sizi sekiz saat ve daha fazla uyumaya davet eden türden, ama kaçırdığım dinlenmeyi yakalayamayacak kadar stresliyim.

Umarım Mina iyidir.

Eminim ailemin geri kalanı hala hayatta olsaydı, Mina her neyse onunla arkadaş olmam hakkında bazı yorumlar yaparlardı. Vampir, evet. Ama başka bir şey de var. Onunki gibi aurası olan birini hiç görmemiştim.

Azazel pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirirse iyi olur. Ona hayatımın yedi yılını verdim ve o da Mina'nın babasının esir aldığı üç vampiri kurtardı. Diğer ikisini bilmiyorum ama Ryland hayatta ve iyiye Mina'ya göz kulak olacaktır. Bu yeterli olmalı.

Bir canavar avcısına göre, son zamanlarda öldürdüğümünden daha fazla sözde canavar kurtarıyorum.

Yine de bunu düşünmenin bir faydası yok. Hiçbir şey düşünmenin faydası yok. Sıkıştım kaldım ama yine de tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Bir odaya kilitlenip günlerce yalnız kalmayı beklemiyordum ama artık iblisler alemindeyim.

Yıllar önce annemin kayb olduğu yerle aynı yer. Aynı iblisle bir anlaşma bile yaptım, ancak aradığım cevaplar için etrafta dolaşmanın daha kolay olmasını bekliyordum. İlk sorduğumda Azazel kesinlikle cevapları vermekle ilgilenmiyor gibiydi.

Zaman geçiyor ama ne kadar geçtiğini tahmin bile edemiyorum. Güneş penceremin dışında doğup batıyor ve insanlar günlerini geçiriyor, ama burada bir günde eve döndüğümünden daha fazla saat olduğu kesin. Öyle olmalı, çünkü ben burada sıkışıp kalmışken zaman şekerleme gibi uzuyor. Yemeklerim düzenli aralıklarla geliyor gibi görünüyor, ama yemekler lezzetli olsa da tanımlamak zor. Belki de iblisler yemeklerini insanların yaptığı gibi kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği olarak kategorize etmiyorlardır. Bunu söylemek imkânsız.

Cevaplara hiç olmadığım kadar yakınım ve yine de onları bulmak imkansız bir görev gibi geliyor.

Kilidi açamıyorum. Onuncu kez kilidi açtıktan sonra denemekten vazgeçtim ve sonra düğmeyi çeviremeden tekrar kilitlendi. İşin içinde bir sihir var, ama bu

Burası büyü1ü bir şatoya eşdeğer, yani tabii ki var.

Yatağın üzerinde oturmuş, gardıropta bulduğum birçok elbiseden birini parçalıyordum ki kapı açıldı ve iblisin kendisi göründü.

Azazel büyük bir herif. Boynuzlarını hesaba kattığımızda boyu bir metreden fazla olmalı, bir boğayı akla getiren büyük kıvrımlı siyah şeyler. Omuzları kapı aralığını dolduruyor ve kendime rağmen içimi bir korku kaplıyor. Bir yerlerde, İncil'in bir bilgini, şeytan tasvirlerini oluşturmaya başladıklarında Azazel gibi pazarlıkçı bir iblisle etkileşime girmiş olmalı. Kıp kırmızı teni uhrevi ve yüzü insan standartlarına göre pek de çirkin olmasa da kesinlikle insani *değil*.

Kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve yaptığım dağınıklığa bakıyor. "Eğer bunları birbirine bağlayıp pencereden atlamayı düşünüyorsan, seni bu fıkirden vazgeçireceğim. Sadece güvenli bir şekilde inemeyeceğin kadar yüksekte değiliz, aynı zamanda buralarda gökyüzünde avlanan etobur kanatlı yaratıklar da var."

Doğruyu söylemek gerekirse, aslında elbise için bir planım yok. Sadece hareket halinde kalmaya yardımcı oluyor. Bunu ona söyleyecek değilim. "İmzaladığım anlaşmada zarar veremeyeceğimin yazdığını düşünürsek, o yaratıkların kıymetli kalenizin etrafına üşüşmesine izin vermenize şaşırdım."

"Aksine, onların varlığını inanılmaz derecede faydalı buluyorum. Gargoyle'ların, incubi'lerin ve succubi'lerin akıllarına bir şey gelmesini engelliyorlar. Benim halkım genelde uçmaz ve bu yüzden gökyüzü potansiyel bir zayıf noktadır."

Aurasında bir yalan arıyorum, ama sadece her zaman orada gibi görünen gururun derin orman yeşili ile işlenmiş eğlencenin koyu sarısı var. Bana gülüyor. *Piç kurusu*. Kumaşı düşürmemek için kendimi zorluyorum. Onun yerine

Başka bir şeridi yırt. "Bu kadar sıkıcı bir yedi yılı kabul ettiğimi bilseydim, sözleşmeye bazı ek maddeler eklenmesi için ısrar ederdim."

Şimdi sözleşmeyi düşünmenin bir faydası yok. Aslında, güvenliğimi ve bana zarar verecek herhangi bir şey yapmaya zorlanmayacağımı taahhüt ediyor. Ayrıca iblis diyarında sahip olduğum herhangi bir çocuğa tam olarak ne olacağını açıklayan bir madde de var. Ama *bu* kesinlikle olmayacak.

Azazel odaya tam olarak giriyor ve kapı güçlü bir rüzgârla savrulmuş gibi arkasından kapanıyor. Ben sıçradım. O sıçramadı. Sadece bana uzun uzun baktı. "Bu gece bir açık artırma olacak. Diğer dört bölgenin liderleri buraya gelecek ve her biri önümüzdeki yedi yıl boyunca yoldaşları olması için benim insanlarımdan birini seçecek. Daha önce kabul ettiğiniz her şeyi pekiştiren ikinci bir sözleşme olacak."

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü sen Grace Jaeger'sın. Ailenin neler yaptığını ve senin neler yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden sana karşı açık olacağım, hemen şimdi, burada. İblis diyarındaki tek bir varlığı öldürür, sakat bırakır ya da başka bir şekilde zarar verirsen, sözleşmen geçersiz olur. Böyle bir durumda seni şatomun çatısına salarım ve gökyüzündeki avcıların boş zamanlarında seni yemelerine izin veririm."

Korkudan titremem tam bir sarsıntıya dönüşüyor. "Normalde pazarlık yaptığınız insanları tehdit eder misiniz?"

"Hayır." Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Sadece üzü insan olmayanlara karşı işledikleri vahşet konusunda uyarıcı bir aileden gelenler."

Bu yorum daha da acıtıyor çünkü haksız değil. Ben sadece bir insana zarar vermiş canavarların peşine düşebilirim, ama büyükannem ve büyükbabam? Büyük büyük büyükbabalarım? Büyük-büyük-büyük-büyükbabalarım? İsteddiğiniz kadar "büyük" ekleyin-

Tarihte ne kadar geriye gidersek, Jaeger'lar bir canavarı canavar yapan şeyin ne olduğunu o kadar az önemsiyorlardı. Onlar için önemli olan daha az aksiyon ve daha çok kan bağıydı. Günlükleri okudum. Ne kadar berbat olduğunu biliyorum. "Ben olsam bunu yapmazdım."

"Her şey aynı. Aramızda hiçbir yanlış anlaşılma olmamasını istiyorum. Önümüzdeki yedi yıla çok fazla şey bağlı ve kimsenin halkımı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

İçgüdüsel tepkimi geri çekiyorum. Bu konuşmayı ne kadar sinir bozucu bulsam da teknik olarak haksızlık yapmıyor. "Önce benimle uğraşmayan kimseye zarar vermem." Azazel öylece bakınca küfredip açıklıyorum. "Önce bana zarar vermeyene zarar vermem. Olabilecek en iyi şey bu."

"Biri sana zarar verirse, icabına bakacak kişi *ben* olacağım." Bunu söyleme şekli konuşmanın bittiğini gösteriyor. Gardırobu işaret ediyor. "Bu gece etkileyici giyinmeni istiyorum."

Bir yanım sırf inat olsun diye ona karşı çıkmak istiyor ama gerçek şu ki sözleşmeye kendi özgür irademle girdim. Şimdi sinir krizi geçirmenin kimseye bir faydası olmaz ve açıkçası utanç verici olur. "Anneme ne olduğunu bilmek istiyorum." Beni buraya ışınladıktan hemen sonra ona sorduğum sorunun aynısı.

"Hayır, yapmazsın." Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve odadan çıkar. Kapı yine çarpmaya yakın bir güçle kapandı. Bunun için Azazel'i suçlamak isterdim ama olay olduğunda onun uzaklaşmasını izliyordum. Kapıya hiç dokunmadı.

Bazen büyüden nefret ediyorum.

Kendiminkini bile; özellikle de kendiminkini. Çünkü Azazel arkasını dönüp gitmeden önce, aurası çok aşına olduğum soluk bir maviye dönüştü. *Hüzün*.

İşte böyle, annemin öldüğünü biliyorum.

Tam olarak beklediğim gibi olduğunu söylemek istiyorum. Bir iblisle anlaşma yaptı ve eve hiç gelmedi. Ben oldum

Yıllardır yetim olduğum varsayımıyla hareket ediyordum. Sözleşmeyi gördükten sonra küçük bir parçam onun bilinmeyen bir nedenden dolayı iblisler aleminde kalmayı seçmiş olabileceğine inanmak istedi. Belki de hala hayattaydı. Belki de ailemin son ferdi ben değilimdir.

Daha iyi biliyordum ama görünüşe göre annesini özleyen o umut dolu küçük çocuk henüz üzüntüden ölmemiş. Ya da en azından Azazel'in aurasında aynı duygunun yansıdığını görene kadar ölmemişti.

Giyinme hareketlerini yapıyorum. Emirlerle karşı gelmenin bir anlamı yok. Ne giyersem giyeyim açık artırmaya götürüleceğimi hissediyorum ve gururum henüz ölmedi.

Amacıma hizmet edecek mor bir elbise buluyorum ve hatta yüzüme biraz kozmetik sürmek için zaman ayırıyorum. Bunlar tanımlanabilir bir marka, bu da insan aleminden ithal edildikleri anlamına geliyor. Ne kadar düşünceli.

Azazel gittikten tam iki saat sonra kapım usulca açıldı. Açık bir davet. Günlerdir istediğim tek şey bu ama yine de kendimi içeri girmeye isteksiz buluyorum. Bundan sonra geri dönüş yok. Bu düşünce beni neredeyse güldürüyor. Sözleşmeyi imzaladığım andan itibaren geri dönüş yoktu.

Hayır, bunun izini daha da geriye, Azazel'in adını Mina'nın dudaklarında duyduğum zamana kadar sürebiliriz. Ya da daha da geriye, annemin iblis anlaşmasını yaptığı ve arkasında sadece en ufak detayları içeren bir not bıraktığı zamana kadar.

İlk adımı atıp odamdan çıkmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Koridorda dört kişi daha görünce hiç şaşırmadım. Onları bir bakışta anlıyorum ama sonuçta bundan sonra olacıklardan daha az önemliler. Hiçbiri bana benzemiyor, bir avcı gibi. Onlar sadece normal insanlar. Bunun rahatlatıcı mı yoksa korkutucu mu olduğunu bilmiyorum.

Sonunda hiçbir şey fark etmiyor. Dönüp kendimi en iyi hissettiğim yöne doğru ilerliyorum, peşimden geldiklerinin, küçük ördek yavrularının katliama götürüldüğünün uzaktan da olsa farkındayım. Ama bu bir katliam değil. Annemin ölmüş olması Azazel'in pazarlıklarının saçmalık olduğu anlamına gelmiyor. Öyle olsalardı hayatım daha basit olurdu. Geceleri beni uyutmayan daha az soru olurdu.

Etrafımda, kalenin büyüünün hareket ettiğini hissediyorum. Odamdayken bu his daha da azaldı, bu da şüphelendiğim şeyi doğruluyor: Beni içeri hapseden duvarların yanı sıra büyüler de vardı. Burası gerçekten büyülü bir şato. *Büyüleyici*.

Kale sonunda bizi büyük bir odaya açılan bir kapıdan geçiriyor. Işıkların hepsi yüzümüze dönük ama kısa kürsüye doğru ilerlediğimde pullar, dokunaçlar ve kanatlar görüyorum. Canavarlar. İnsanların dünyasında bulabileceğiniz türden değiller. Buradaki varlıkların soyundan o kadar uzağız ki, canavarlarımızın çoğu insanlığın geri kalanından farklı görünmüyor, en azından çoğu zaman. İçimden bir ses bu odadakilerin şu anda görünebildikleri kadar insan olduklarını söylüyor.

Diyarlar bölünmeden ve onları geçmek neredeyse imkansız hale gelmeden önce, bunlar atalarımın avladığı yaratık türleriydi.

Belki de bu düşünce beni bir amaç ya da nesiller boyu süren bir öfkeyle doldurmalı ama tek hissettiğim yorgunluk. Kafam, doğumumdan önceki nesillere uzanan bir geçmiş hakkında endişelenemeyecek kadar mavi renkle dolu.

Annemin yasını tutmayı bıraktığımı sanıyordum. Geri döneceğine dair umudumu yitirmem çok uzun sürdü ve Azazel'i bulduğumda bu duyguyu yeniden alevlendirmem gerektiğini çok iyi biliyordum. Yine de buradayım, yirmi yaşındaki kadar kaybolmuş hissediyorum.

Bu duyguyu derinlere gömüyorum, küçük bir kutuya tıkıyorum ve en karanlık köşeye atmadan önce zincirlerle sarıyorum

kendimle ilgili. Etrafım yırtıcılarla çevrili ve dikkatimin dağılmasını göze alamam. Bana güvenlik sözü verildi ama sözleşmede zarara karşı büyümlü bir koruma değil, zararın sonuçları belirtiliyor.

Dikkatim o kadar dağınık ki açık artırmanın başladığını fark etmedim. Tabii "açık artırma" doğru kelime ise. Katıldığım birkaç tanesinde birden fazla teklif senaryosu vardı ve bu seferkinde sadece renklerden bahsediyorlardı. Oh. Oh. *Oh*. Elbiselerimizin renkleri. Birinin mor dediğini duyuyorum, benim giydiğim.

-Ama ışıklar beni kimin sahiplendiğini anlayamayacağım kadar parlak.

Ama auralarını görebiliyorum.

Bol miktarda kırmızı öfke ve bir parça kahverengi ile hastalıklı sarı yeşil, yani nefret var. Bu varlıklar birbirlerinden hoşlanmıyor. Ama daha da endişe verici olan, tüm odayı kaplayan parlak pembe şehvet. Bu canavarlar bizi istiyor. Sözleşmede herhangi bir yakınlaşmaya zorlanmamızı engelleyen bir dil olabilir ama Azazel'in gözetimi dışında bir yere gönderilirse bunu kim uygulayacak?

Kendimi savunabilirim.

Muhtemelen. Peki ya diğerleri?

Sıraya bakıp diğer dördünün yüzlerindeki korkuyu, fazlasıyla insani auralarını fark ettiğimde bile ışıklar değişiyor. Azazel bir amaçla hareket ediyor ve bundan sonra olanlar neredeyse takip edebileceğimden daha hızlı gerçekleşiyor. Her birimiz daha önce orada olmadığından emin olduğum farklı bir kapıya yönlendiriliyoruz. Canavarlara daha iyi bakabiliyorum.

Bir ejderha. Bir kraken. Boyutları, dumanlı derileri, uzun kuyrukları, ellerindeki kömür karası pençeleri ve çatallı toynakları dışında neredeyse insana benzeyen bir varlık. Yani, aslında, o kadar da insan değil. Ve son olarak, daha da insan gibi görünen biri. Onlar da büyük. *Hepsi* büyük. Gölgeler değişiyor ve devasa kanatlarını ve beyaz saçlarının arasından çıkan iki çift boynuzu seçiyorum.

Bana doğru bakıyorlar.

BRAM

T Burada çaresizliğe çok aşına olduğum bir tat var ve bu alanın her santimetresine sinmiş durumda. Tüm liderler bunu kendi yöntemleriyle hissediyor.

Gerçi her birimiz bunu itiraf edemeden öleceğiz. Ejderha Sol köşeye sıkışmış gibi hissediyor ama enerjisinde boğazıma yapışan temkinli bir umut var. Thane, kraken, burada olmayı hiç istemiyor. Ve Rusalka . . . Enerjisinde çaresizlik yok, sadece beni endişelendiren derin bir beklenti var.

Azazel'e borçlu olmak istemiyorum. Ne yazık ki başka seçeneğim yok.

Halkımın hiçbiri beni kabul etmeyecek. Babamın yanlış kararları yüzünden başımda lanet varken olmaz. Diğer soylu ailelerdeki uygun adayları tükettim. Benden sonra doğacak çocukların bölgeyi yöneteceği anlamına gelse bile evlerini benimkine katmak istemiyorlar. Lanetin, liderliği ele geçirmeden çok önce canlarını alacağından bu kadar eminken olmaz.

İşte bu yüzden buradayım, düşmanımın kalesinde oturuyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Azazel'in selefinden çok daha iyi olduğunu biliyorum ama bu onun sorumlu olduğu şeyleri affedeceğim ya da unutacağım anlamına gelmiyor. Düşmanımla pazarlığı yapan *onun selef*i değildi.

Babam ailemin ölümüyle sonuçlandı. Bu suçlama unsuru olmasa bile, çok uzun zaman önce tüm iblis alemi savaştaydı ve ben bu odada benimle birlikte rahatça oturan insanları öldürmek için elimden geleni yapıyordum.

Azazel tuzağına nasıl yem atacağını iyi biliyordu.

Ve bu bir tuzak. Kalbinin iyiliğinden dolayı bir şey yapmayacak kadar kurnazdır, bu da oyunda yarım düzine komplo olduğu anlamına gelir ve hepsi kürsüde duran beş insan kadın etrafında toplanır. Onlar bitki mi? Casuslar mı? Hatta suikastçı mı? Bunu öğrendiğimizde çok geç olacak.

Gitmeliyim.

Ama başka seçeneğim yok.

Bütün kadınlar güzel ve hepsi de benim sonum olacak gibi görünüyor. Bölgemdeki soyluların ve düştüğümde beni tekmelemeye kararlı görünen Kader'in arkasında sıraya girmek zorunda kalacaklar. Tekrar tekrar.

Önümde tek bir yol var. Bir pazarlık ve bir insan yoldaş.

Dişlerimi sıkıyorum ve kadınları biraz daha yakından inceliyorum. Soluk ten. Bronz ten. Sarışın, esmer, kızıl. Güzelce şişman, zayıf ve ikisinin arasında. Her biri insan.

Buna rağmen kendim, benim DİKKAT takılmalar üzerinde veuzun boylu Morlar içinde koyu saçlı bir kadın. Diğerlerinin aksine, neredeyse şiddet içeren bir kışkırtmayla odaya bakıyor. Işıklar olduğu gibi d u r d u ğ u n d a n bizi görebilmesi mümkün değil ama bu onun karanlık gözleriyle bize meydan okumasına engel değil. Sanki mesafeyi aşp tırnaklarını göğsüme geçirmiş gibi hissediyorum. O a korkunç seçim. I ihtiyaç biri uysalve itaatkar. Dalga geçmeyecek biri.uzakta veazmüttefikler I var Sol içinde benim bölge.

Titreyen kızıl saçlı ya da maviler içinde gülümseyen şehvetli esmer gibi biri.

Ama ağzımı açtığımda, söylediğim kelime ... "Benim için hepsi aynı." Yalanlar. Ben lanet olası bir yalancıyım. "Mor."

Azazel bana tanımlayamadığım kısa bir bakış atıyor ama başını sallıyor. Açık artırmanın geri kalanı tamamlanırken, liderler birbiri ardına insanlardan birini kendilerininmiş gibi sahiplenirken dikkatimi zar zor topluyorum. Odanın çevresinde kapılar beliriyor ve her çift bunlardan birine yönlendiriliyor. İnce detayları görüşmek için bir sözleşme yapılacak. Azazel, diğer liderlerin yanında oyalanmamız için bize zaman vermeyerek yine zekâsını kanıtlıyor. Barış istediğini söylüyor ve hareketleri doğruyu söylediğini gösteriyor gibi görünüyor - en azından yüzeyde. Yine de buna güvenilmemesi gerektiğini biliyorum.

Bekletildiğimiz oda, kanatlarımı açmam için yeterince büyük. Dürtüye direniyorum. İhtiyacım olan son şey Azazel'in beni sinirlendirdiğini düşünmesi, bu doğru olsa bile. Bunun yerine kadını izliyorum.

Odanın bir köşesinden diğerine adım atıyor, uzun bacakları yumuşak adımlarla mesafeyi tüketiyor. Düşündüğümünden daha kaslı, zayıf gücü mor elbisesinin içinde tam olarak sergileniyor. Diğerleri gibi o da güzel ama onunki cehennem kedilerinde bulunan türden bir güzellik o musallat ve succubi ve incubi'nin Bölge. Muhteşem, ölümcül ve yüzünüzü yemeye fazlasıyla istekli. Enerjisinde en ufak bir korku kırıntısı bile yok.

Sadece tahrişin yanık turuncusu. Bunun bir rahatlama mı yoksa endişelenecek bir şey mi olduğunu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bu insanlar bu diyarda yeniler ve çoğunlukla pazarlıkçı iblislerden uzak tutuldular. Hepimizle karşılaştığı için şok olmuş ya da korkmuş olmalı. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı. "Sen cadı mısın?"

Homurdanıyor. "Pek sayılmaz."

Konuşmayı kesip Azazel'in gelmesini beklemeliyim. Sözleşme imzalanana kadar, her ihtimalde

tüm anlaşma iptal edilebilir. Ama kendimi bana tekrar bakması için yer değiştirirken buluyorum. "Tüm bu olanları oldukça iyi karşılıyorsun."

"Bir iblisle anlaşma yaptım. Azazel'le kıyaslandığında, sen sadece yarasa kanatlı bir adamsın. Hakkında yazılacak bir şey yok." Sırıttıyor. "Boynuzların güzelmiş ama. Gerçekten çok sevimli."

Boynuzlarım *sevimli* değil.

İçgüdüsel olarak onlara dokunma isteğimle savaşmak zorundayım. Birkaç saniye içinde beni etkisi altına aldı, bu da önümüzdeki yedi yıl için iyiye işaret değil. Bunu istememiş olabilirim ama kendime çekici ve nazık olacağıma dair söz verdim. Sözleşme, yeni insan ortağımı baştan çıkarıp bana her şeyden çok ihtiyacım olan tek şeyi vermesi için elimden geleni yapmama izin veriyor. Bir çocuk.

Ama şimdiden gülümsemek y e r i n e hırlama, baştan çıkarmak yerine tersleme dürtüsüyle savaşıyorum. İyice boku yemiş durumdayım. Ben aptalca bir şey yapamadan kapı açılıyor ve Azazel içeri giriyor. Sanki kan dökülmesini bekliyormuş gibi kısa bir an duraksıyor ve sonra kapı açılır açılmaz ortaya çıkan masaya doğru ilerliyor. İhtiyacı olan şeyi sağlamak için kalenin büyüsunün toplandığını hissediyorum ama

İnsanın buna şaşırمامış gibi görünmesi ilgimi çekti. Yine, daha önce büyüye maruz kaldığından eminim. Yine, tüm bunların ayrıntılı bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum.

Konumumla ilgili hiçbir yanılsamam yok. Mevcut liderler arasında en zayıfı benim. Diğerleri şu anda konumumun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında olmayabilir ama Azazel farkında. Onun bilgisi, dikkatlice ifade edilmiş davetinde vardı. Hayır diyemeyeceğimi biliyordu ve nedenini de biliyordu.

Dev ellerini kavuşturuyor ve siyah pençelerinin üzerinden bize bakıyor. "Bu eşleşme konusunda çekincelerim var. Her birinize fikrinizi değiştirmeniz için bu fırsatı vermek istiyorum, eğer ikiniz de fikrinizi değiştirmezseniz, önümüzdeki yedi yıl boyunca ikinizi de bağlayacak bir

sözleşme imzalayacaksınız." Ben araya girmeden ve

Her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde, sert bir bakışla onu iğneler. "Kıpırdama payı yok. Zarar görmekten *güvendesin* ama bu madde *başkalarına* zarar vermeni de kapsıyor. Benim krallığımda ortalığı kasıp kavurmana izin vermeyeceğim."

Merakım alevleniyor ama bu yorumun kabul edilmesine izin veremem. "Burası senin diyarın değil Azazel."

"Hayır," diye kolayca kabul ediyor. Çok kolay. "Ama bölge liderlerinden herhangi biri yeteneğimi kötüye kullanırsa, bu oldukça hızlı bir şekilde değişebilir. Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor." Beni fazla dikkatle inceliyor. Pazarlıkçı iblisler güçlerini gizli tutarlar, sırlarını saklarlar ama benim halkımla aynı büyüye sahip olmadıklarından neredeyse yüzde 100 eminim. Bu da etrafımda dönen duygularımı göremeyeceği anlamına geliyor. Benim onunkini görebildiğim gibi değil.

Tam da o anda onun samimi olduğunu fark ettim. Orada hesaplama yok. Sadece endişenin nötr grisi var.

"Dinliyorum."

"Geçmişinizin ve bu tür bir durumun size getireceği zorlukların farkındayım. Bu teklifi nezaketen sundum, böylece müzakerelerin dışında kalan tek kişi siz olmadınız, ancak geçmişinizin insanıma nasıl davranacağınızı etkilemeyeceğine dair söz vermenizi istiyorum."

"Oh, siktir git şu gürültüden." Söz konusu insan ellerini kalçalarına dayayıp ters ters bakıyor. Ondan zerre kadar korkmamış gibi görünmesi gerçekten etkileyici. Özellikle de adam kendisinden üç kat büyükken ve kadın onun omzuna ancak yaklaşabiliyorken. "Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğumu çok iyi biliyorsun."

"Mesele bu değil." Adam yüzündeki sert ifadeyi ona çeviriyor ve kızın en ufak bir yumuşama göstermemesi onun gücünün bir kanıtı. Adamın içinden bir parça bıkkınlık geçiyor ve sanki o da bunu görebiliyor, çünkü dudakları hafifçe titriyor.

Müdahale etmeli miyim yoksa olanları izlemeli miyim bilmiyorum. Burada beklediğimin ötesinde bir şeyler oluyor. Pazarlıkçı iblisler insanların korumalarıyla ünlüdürler, bu yüzden Azazel'in iyi davranmamı sağlamak için beni tehdit etmesini beklerdim. Gerçi buna gerek yok. Bu insana ihtiyacım var, beklenmedik ya da değil.

Gülümsemesi, olduğu gibi, kaybolur. "Sana söz verdim Azazel. Dahası, o lanet sözleşmeyi imzaladım. Eğer iddia ettiğin kadar iyiye, endişelenecek bir şey yok."

Bunu ona güven vermek için mi yoksa onu tehdit etmek için mi söylediğinden emin değilim. Etrafındaki havada güçlenen endişeye bakılırsa o da emin değil. Başka koşullar altında, onlarca yıldır başımın belası olan bu iblisin bu kadar etkili bir şekilde geri adım attığını görmek beni çok eğlendirirdi. Ama bu başka bir durum değil. Bu pazarlıktan geri dönmemesini istiyorum.

Dikkatlerini üzerime çekmek için kanatlarımı hafifçe açarak yer değiştiriyorum. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, eğer bir pazarlık yapacaksak, sözleşmeyi imzalayalım ve bu işi bitirelim."

Bir an için Azazel'in her şeyi iptal edebileceğini düşünüyorum. Onun yerine başını yavaşça sallıyor. "Pekâlâ. Konuştuğumuz gibi, benim seçtiğim bir iblisle düzenli kontroller olacak. Eğer herhangi bir noktada sözleşme ihlal edilirse, çirkin adam bölgesi benim olur. Tüm tarafların iyi davranmasını sağlamak için birkaç madde var."

"Evet, evet, bunun üzerinden geçtik." Sabırsızca hareket ediyor. "Açım, yorgunum ve yapmak istediğim son şey bu konuyu ikinizle de tartışmaya devam etmek. Bana kalemi verin, imzalayayım."

"Sözleşmeyi okumalısın."

Yazmıyor. Sadece kalemi adamın elinden alıyor ve uygun satıra kendi adını karalıyor. *Grace*. Güzel bir isim, hafif ve ruhani ... ve yanımda duran kadına hiç benzemiyor.

Sabırsızlığı beni hırpalıyor ama pazarlıkçı iblislerle son bir kez okumadan bir sözleşme imzalamayacak kadar çok geçmişim var. Azazel bu müzayedeye katılmadan önce incelememiz için bir kopyasını gönderdi, ancak o zamandan bu zamana kadar hiçbir düzenleme yapılmadığını varsaymak aptallık olur.

Elbette, yarıya kadar eklenmiş bir madde var. Okudum ve sonra tekrar okudum. Kaşlarımı kaldırarak Azazel'e bakıyorum. Söze dökülmemiş soruma verdiği tek cevap sıkı bir baş sallama oluyor. Yine de sormadan edemiyorum: "Tüm sözleşmelerde aynı düzenlemeler mi yapıldı?"

"Hayır."

Kim bu kadın? Yoksa benim bölgemde kimseye zarar veremeyeceğine dair bu madde babamla olanlar yüzünden mi eklendi? Küçük, korkunç bir ses zihnimin arkasında fısıldıyor: *Eğer beni öldürürse, en azından artık hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmayacak. Sonunda her şey bitmiş olacak.* Omuz silkiyorum ve uygun yeri imzalıyorum.

"Bununla birlikte, sizi yalnız bırakayım. İlk kontrolünüz bu hafta içinde. Mahkemenizin herhangi bir üyesine gösterdiğiniz nezaketi Ramanu'ya da göstermenizi bekliyorum."

Sarayımı memnun etmek için çok çaba sarf ettim, onların iyi niyetini ve güvenini kazanmak için kendimi zorladım ve sonunda başarısız oldum. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar her ikisini de yiyip bitiren babamın yıllar süren yönetimiyle mücadele etmek için. Yönetebilmem bile küçük bir mucize değil, ancak bu benim yeteneğimin bir kanıtı olmaktan çok halkımın lanetten benden uzak duracak kadar korktuğunun bir kanıtı. Şimdilik.

İmkansız bir durum. Gerçi bu yeni bir şey değil. Yıllardır yokuş yukarı, santim santim mücadele ediyorum. Çoğunluğu görecektir kadar yaşayacak ve halkımı lanete ikna edecek bir varisim olana kadar daha fazla ilerleme kaydedemeyeceğim.

ama en azından bu sonuca giden bir yolum var.

Tek yapmam gereken bu garip, potansiyel olarak tehlikeli insanı çocuğumu doğurmaya ikna etmek. Her nasılsa, bugüne kadar aştığım tüm imkansız engellerin bu zorlukla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmayacağını düşünüyorum.

GRACE

I sanırım bir hata yaptım. Sinirlerim tepeme çıkmaya başladı ve Azazel'in bana her bakışında içinde titreşen keder neredeyse

onun varlığında olmak dayanılmaz. Sadece bu işin bitmesini istiyorum. Gargoyle -Bram- bir bilinmez, ama olağanüstü şanssız olmadığım sürece, beni içeri kilitleyecek sihirli bir kalesi olmayacak. Normal bir kilidi açabilmeliyim.

Sözümünden dönmek niyetinde değilim. Sadece biraz eğip bükeceğim.

Anneme ne olduğunu bilmek istiyorum. Eğer öldüyse, ki tüm kanıtlar bunun böyle olduğunu gösteriyor, Azazel'in güvenlik sözüne rağmen burada, iblis diyarında oldu. İdeal olarak, Azazel'in benden sakladığı cevaplara ulaşmak için pazarlıkçı iblis bölgesinin tamamına sahip olurdum. Şu anki haliyle, çirkin esirimi atlatıp buraya kendi başıma dönmek zorundayım.

Gitmiş olarak *kalmayı* planlamıyorum elbette. Cevaplarımı alır almaz, sözümü tutup yarasa adama yoldaşlık edeceğim.

Pek ideal bir durum sayılmaz ama yıllardır imkânsız durumlarla uğraşıyorum. En ünlü canavar avcılarından birinin son canavar avcısı olmak

İnsan dünyasındaki aileler, insanların başka kimseleri olmadığına aradıkları kişi olduğum anlamına gelir.

İlk defa içimde bir suçluluk duygusu titreşti. Mina'nın pazarlığı için bedel ödemeyi kabul ettiğimde kendimi de düşünüyordum. Cevaplara ihtiyacım vardı ve iblis diyarı onların yaşadığı yerd.

Yedi yıldır ortalıkta olmamamın olası sonuçlarını daha yeni yeni düşünüyorum. Başka canavar avcıları da var. Ama çok azı Jaeger'lar kadar uzun süredir ortalıkta. Ne geçmişleri, ne güvenleri ne de insanlara başvuracakları bir yer sağlayan ağızdan ağıza yayılan bir bilgileri var.

Bu, evet demeden önce düşünmem gereken bir şey olmalıydı. Ya da en azından, herhangi bir acil durumla ilgilenmek için insan diyarına dönme konusunda biraz hoşgörü pazarlığı yapmalıydım. Omurgamı dikleştiriyorum. Pişman olmak için artık çok geç. Yarattığım durumla başa çıkmak zorundayım. Ayrıca, sözleşmeyi az önce imzalamış olabilirim ama değişiklik talep edemeyeceğimi söyleyen bir şey yok.

Ama . . . Benim yok.

Azazel sözleşmeyi yuvarlıyor. Bram kapıya doğru dönüp onu takip etmemi işaret ederken herhangi bir öneride bulunmuyorum. Daha önce kesinlikle olmayan koridorda, Bram'in kanatlarının sığabileceği kadar geniş bir alana sahip kemerli büyük bir kapıya doğru yürürken tek kelime etmiyorum.

Bram yan gözle bana bakıyor. "Yükseklik korkun var mı?"

Gözlerimi devirmemek için çaba sarf ediyorum. Direnmemin tek nedeni, her gün her saat başıma nöbetçi dikmeyecek kadar bana güvenmesine ihtiyacım olması. Şu haliyle aurası neredeyse tamamen yanık turuncu renkte. Eminim iyi niyetini kazanmanın bir yolu vardır, ama bu noktada sadece yalnız kalmak istiyorum. "Hayır."

"O zaman bu unutulmaz bir deneyim olmalı." Başka bir şey söylemeden beni kollarının arasına aldı. Cüretkârlığı karşısında o kadar şaşıyorum ki, hemen ona karşı koyamıyorum. Ya da

En azından kendime böyle söylüyorum. Onunla savaşımam *gerektiğini* fark ettiğimde, kapıyı açıyor ve hiçliğe doğru süpürüyor.

Ben çığlık atmam. Bir Jaeger'ın öğrendiği ilk derslerden biri korku karşısında sessiz olmaktır. Avdayken bir çığlık ya da inilti bile sizi öldürtebilir.

Ama Bram kendini yerden kilometrelerce yükseğe fırlatırken ona sımsıkı yapıştığımın eminim. Soğuk, yetersiz elbisemi sanki hiçbir şey değilmiş gibi kesiyor. Onun geniş göğsüne sarılmamın tek nedeni bu. Onun tarafından tutulmak güzel hissettirdiği için değil. Saçlarımız derimizi kesecek kadar şiddetli bir şekilde etrafımızda savruluyor.

Sanırım Bram gülüyor ama emin olamıyorum çünkü rüzgâr her türlü sesi uzaklaştırıyor. Aurasını kontrol etmek için doğru düzgün odaklanamıyorum bile. *Piç herif*. Bunu bilerek yaptı.

Konuşamıyorum. Düşmekten korktuğum için dövüşemiyorum. Havada kanat çırparak ilerlerken hiçbir şey yapamıyorum. Durumun umutsuzluğu boğazımı sıkıyor ve onu incitmek istememe neden oluyor. Kıpırdamadan durmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sonsuza dek uçuyor gibiyiz. Sefalet, soğukla birlikte iliklerime kadar işliyor. Bir daha asla ısınamayacağımdan eminim. Bu deneyimden daha az acı veren işkence seanslarına katlandım.

Bram beni kendine yaklaştırdığında, biraz daha fazla sıcaklık için minnettar olacak kadar kendimi unutuyorum. En azından sesi kulağıma gelene kadar. "Kendini hazırla."

Kendimi neye hazırladığımı sorma şansım olmadı. Piç kurusu kanatlarını birleştiriyor ve sonra akıl almaz bir hızla yere doğru dalışa geçiyoruz. Yine de çığlık atmadım. Bu şekilde, milyonlarca parçaya ayrılarak öleceğimi düşünmemiştim ama sanırım ölmek için daha kötü yollar da var.

Gözlerimi açamıyorum ve açabilsem bile rüzgârın neden olduğu gözyaşlarının ötesini göremeyeceğim. Dehşet verici dalışımızın

vücutlarımızın açısı değiştiğinde biraz daha kontrollü bir şey. Hâlâ çok hızlı hareket ediyoruz ama sanırım tekrar yere paralel hale geldik.

Bram geri geri gidiyor ve midem önceki yönde ilerlemeye devam etmeye çalışıyor. Eğer sızlanırsam, sesim kaybolur. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum. Neredeyse zarif bir şekilde yere iniyor ve sonra - *nihayet* - artık hareket etmiyoruz.

"Artık gözlerini açabilirsin." Yürürken vücudu kayıyor ve gururum bundan nefret etse de gerçek şu ki beni şimdi yere bırakırsa zavallı bir yığın halinde yığılacağım. "Bir dahaki sefere sana daha uygun kıyafetler almamız gerekecek. İnsanların ne kadar kırılgan olduğunu unutmuşum. Sıcaklığa karşı çok hassaslar."

"Bunu bir daha asla yapmayacağım." Yerde canavarlara karşı zaten bir dezavantajım var. Jaeger'ların geri kalanı gibi auraları görme yeteneğini miras almış olabilirim ama geri kalanım insan. Üstün bir güç ya da dayanıklılıkla doğmadım. Sahip olduğum her şey için savaşmak zorunda kaldım. Savaş söz konusu olduğunda, her zaman üstün olacağım. Bu yüzden kirli dövüşürüm. En azından insanlar aleminde, teknoloji bana bir avantaj sağlayabilir ve fiziksel eksikliğimi telafi edebilir. Burada öyle bir seçeneğim yok.

Bedenimin içgüdüsel olarak kendi üzerine kıvrılma isteğine karşı savaşıyorum. Gözlerimi açmak ilk adımdı. Bunun bir hata olduğunu kanıtlıyor, çünkü Bram'in yüzü benimkine çok yakın. Gerçekten de yakışıklı bir herif. Yüz hatları sanki bir dağdan koparılmış gibi, kaba ve bazı açılardan neredeyse tamamlanmamış. İtiraf edemeyeceğim kadar çekici. Çenesi bir yumruğu kaldırabilecek kadar güçlü görünüyor, hatta saldırganın elini kırma olasılığı daha yüksek.

Ve derisi . . .

Hiç düşünmeden uzanıp çenesine dokunuyorum. Sıcak, evet, ama teni ten gibi hissettirmiyor. Taş gibi hissettiriyor. Pürüzsüz ve hareketli ama yine de taş. Başlarken

herhangi bir bıçakla delip geçmek imkansız olurdu. Topuz ya da çekiç gibi bir tür ezici silah gerekirdi. O zaman bile, gereken güç? Benim için imkânsız.

Bu gargoye'u öldürmeyi planladığımdan değil.

Sonuçta bir sözleşme imzaladım. Ayrıca, beni çok korkutmuş olabilir ama bildiğim kadarıyla bana ya da başka birine zarar vermedi. Eğer sırf canavar oldukları için canavarları öldürmeye kalkarsam, atalarımın bir farkım kalmaz. Ama ben bir Jaeger'ım. Beynimin çalışma şekline engel olamıyorum.

Belki de bu yüzden aklımın bir köşesinde kaynayan soruyu soruyorum. "Yakabilir misin?"

Bana bakıyor. Gözleri mavi, gri ya da daha önce gördüğüm herhangi bir renkte değil. Mevcut ışıktaki neredeyse menekşe gibi görünüyorlar. Ya da morun neredeyse beyaz tonuna ne denirse. Ben ressam değilim.

Eğer o da aynı şeyi yapmıyor olsaydı, bu kadar dikkatle baktığım için utanabilirdim. Sanki daha önce hiç insan görmemiş gibi yüzümü inceliyor. Belki de görmemiştir. Bu alemde pek yaygın değil.

Belki de az önce ona yantıyor musun diye sorduğum için dehşete düşmüştür. "Hayır," diyor sonunda. Çoktan harekete geçmiş, beni bir çatı olduğunu fark ettiğim bir yere taşıyor.

Taştan yapılmış ve Avrupa'da gördüğüm bazı şatoların yeni versiyonlarına benziyor. Başımı eğip, kanatları olmayanların aşağıya doğru yürümesini engelleyen yarım duvarın üstünü görmeye çalışıyorum.

kenarda.

"Yürüyebilirim."

"Bunu gururundan söylüyorsun. Eğer seni yere bırakırsam, yeni doğmuş bir bebek gibi boyun eğeceksin. Bu ikimizin de zamanını boşa harcayacak."

Haksız değil ama bu, bunu yüksek sesle söylediği için ona kızmamı engellemiyor. Vücudum sonunda donarak ölmeyeceğimizi anlamaya başladı ve küçük

Kaslarımdaki titreme kontrolsüzce seğirmeme neden oluyor. Bram'in vücudunun sıcaklığı için acınacak derecede minnettarım.

Ben de bu minnettarlığa içerliyorum.

Beni pazarlıkçı iblislerin kalesinden çıkarken kullandığımızın neredeyse aynısı olan bir kemerli geçitten geçiriyor. Tek fark bu kemerin aslında bir kapısı olmaması. Sonsuz sayıda merdiven gibi hissettiren bir yerden aşağıya doğru yürüyor ve merdivenlerin, düşüp ölmem için oldukça derin olan dairesel bir kuyunun etrafında kıvrıldığını fark etmeden edemiyorum. Belli ki kanatları olanlar merdivenleri kullanmamayı tercih ediyor.

Yine, Bram'in bizi kale içindeki hedefimize uçurmadığı için minnettarım. Yine, bu minnettarlık hissine içerliyorum. Bu gargoyle'u tanımıyorum ve bunu değiştirecek kadar uzun süre kalmayı da planlamıyorum. Ona minnettar olduğum her an, uyarıda bulunmadan sıvışmamı daha da zorlaştıran bir başka yapışkan ip.

İki kat daha inip geniş ve yüksek bir koridora çıkıyoruz. Her iki tarafta da birkaç kemer var ve biz geçerken odalara bir göz atıyorum. Yeterince normal görünüyorlar, en azından insan standartlarına göre.

Ne sikim düşünüyorum ben?

Ben insanlar aleminde değilim. Burada bulduğum her şeyi bununla kıyaslamaya devam edersem, önyargılı bir pislikten farkım kalmaz. Bu insanlar hakkında bilgi edinmek ya da onlarla gerçek anlamda birlikte yaşamak için burada olmayabilirim, ancak bu, bu konuda bir pislik olmam gerektiği anlamına gelmez.

Ayrıca, insanlar beni yakından izlemiyorsa kaleden kaçmak daha kolay olacak çünkü onlarla ilgili her şeyi aşağılayıp duruyorum. Bu da demek oluyor ki, bu adama dokunmayı ve zaafları hakkında yönlendirici sorular sormayı bırakmalıyım. Onunla dövüşmek, onu ateşe vermek ya da başka türlü bir şiddet uygulamak gibi bir niyetim yok. Mecbur kalmadığım sürece.

Sonunda beni koridorun sonundaki kapının önüne dikkatlice bırakıyor. İri elleri kalçalarımın üzerinde duruyor ve bana dokunmaktan hoşlandığı için mi, yoksa gerçekten bayılacağımı düşündüğü için mi böyle yaptığını anlayamıyorum. Fark etmez, çünkü ikisi de olmayacak. Küçük bir geri adım atıyorum ve Bram beni anında bırakıyor.

Muhtemelen yapmayı planladığı karmaşık bir dansın ilk adımını. Belki de bir baştan çıkarma. Bu çok kötü. İri, yakışıklı ve inanılmaz derecede sıcak olsa bile. İçim rahat etsin diye bir adım daha geri çekiliyorum. Koridorun havası dışarıya göre çok daha ılıman ama pek de ılık değil. Artık bana dokunmadığı için soğuktan titremekten kendimi alamıyorum.

Arkamdaki kapıyı işaret ediyor. "Odanız şurada. Bazı kıyafetler var ama ölçülerini aldıktan sonra diğerlerini de diktireceğim. Akşam yemeği bir saat içinde." Sanki ne kadar kaba konuştuğunun farkındaymış gibi duraksıyor. "Benimle birlikte yerseniz çok memnun olurum."

Onunla daha fazla zaman geçirmek yapmak isteyeceğim son şey ama beni yakından izlemesi için ona bir sebep vermeyeceğim. Bu akşam onunla yemek yiyeceğim ve kalenin geri kalanı uyuduktan sonra dışarı çıkıp aradığım cevapları bulmak için pazarlıkçı iblis bölgesine geri döneceğim. Günlerce uçmadık, bu yüzden bir haftalık yolculuktan fazla olamaz. Belki. Yola çıkmadan önce doğrulamak için bir harita bulmam gerekiyor, bu yüzden belki de bu gece ayrılmak en iyi fikir değildir. Akşam yemeğine kadar ne bulabileceğime bakıp ona göre karar vereceğim.

Hayır. Kahretsin, oyalanıyorum. Önemli değil. Daha önce topraktan uzakta yaşadım ve pazarlıkçı iblis bölgesi birkaç yüz mil uzakta olsa bile, bu yolculuğu yapabilirim. Ben sadece bu diyarda kalmayı kabul ettim. Diğer her şey kapanın elinde kalıyor. Ortaya çıkan rahatsız edici suçluluk duygusundan nefret ediyorum. Geri döneceğim. Azazel'in beni Bram'e götürmekten mutluluk duyacağına şüphe yok.

cevaplarımı aldıktan sonra. Ve bu *iyi bir şey*. Yedi yıl boyunca burada kalacağımı söyledim ve kalacağım da ama o lanet iblis anneme ne olduğunu biliyor ve gerçeği öğrenmeden bu kadar yakın olmaya dayanamam.

Bram'e bakıyorum. "Akşam yemeği harika olur."

BRAM

T Grace'in enerjisinde bir şeyler var ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. İblis alemindeki diğer tüm insanlar.

aynı duyguları yaşar. Her zaman aynı şekilde görünür: memnuniyet için derin okyanus mavisi, öfke için kırmızı, kıskançlık için zengin bir yeşil. Grace'in etrafındaki enerji sanki kendi içine çekilmiş gibi sessizleşiyor. Böyle bir şey mümkün olmamalı. Bunun yaptığı gizemli bir büyüden ziyade duygularını nasıl işlediğiyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Yine de bir şeyler saklıyor demektir.

Belki de peşini bırakmalıyım. İnsanların hayatları mükemmel ve iyi ayarlanmışken pazarlıkçı iblislerle anlaşma yaptıklarını sanmıyorum. Aramızda güvene dayalı bir şeyler inşa etmek, onu yatağını bir çocuğa gebe kalacak kadar uzun süre paylaşmaya ve sonra da onu doğurmaya ikna etmek istiyorum. Onu buraya getirdikten bir saat sonra bana yalan söylemekle suçlamaya başlarsam bu gerçekleşmez.

Ama ben aptal değilim.

Bu diyardaki diğer insanlar insanların zayıf olduklarını, elden ele dolaştırılacak ya da pazarlık edilecek oyuncaklar olduklarını düşünebilir ama ben onların gerçekte ne kadar tehlikeli olduklarını çok iyi biliyorum. Tanrılar, Grace'in söylediği ilk tam cümlelerden biri

Bana yanabilir miyim diye sordu. Bu düşünülecek normal bir şey değil. Umarım Grace onun kadar kana susamış değildir.

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. Bu yeni bir başlangıca en yakın an ve bundan faydalanmam hayati önem taşıyor. Başka bir şansım olmayacak. Ayrıca Azazel, bana ya da halkıma zarar vermesini engelleyen o maddeyi araya sıkıştırdı. Nasıl uygulanacağından tam olarak emin değilim ama pazarlıkçı iblis büyüğü tuhaf ve değişken bir şey.

Onu kendi haline bırakıp akşam yemeği için hazırlık yapmaya gidiyorum. Etrafta pek kimse yok ama zaten bugünlerde pek kimse de olmuyor. Soylu aileler, düzgün bir şekilde temsil edilmeleri için yeterli sayıda kişinin burada bulunmasını sağlıyorlar ama onların yokluğu sarayı hayalet bir kasaba gibi hissettiriyor. Yarım düzine insan görmeden koridorlarda yürüyemediğim, yemeklerimizin ve etkinliklerimizin duvardan duvara dolduğu, herkesin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için her zaman tam bir personele ihtiyaç duyduğumuz zamanları hala hatırlıyorum.

Bu uzun zaman önceydi.

Ana kata indiğimde sadece bir kişi görüyorum ve ben onları tanıyamadan yan koridora kaçıyorlar. Bu hep böyledir. İnsanlar sanki gölgeyle karşılaşmaları bile aile lanetimi onlara bulaştırmaya yetecekmiş gibi yolumdan kaçıyorlar. Aslında ortada hiçbir zaman gerçek bir lanet yoktu. Sadece ölümcül sonuçları olan bir dizi boktan karar. Bunu bildiklerinden ya da umursadıklarından değil.

Mutfakta, tanımadığım birini bisküvi yaparken buluyorum. "Sen de kimsin?" Etrafı tanıyor gibi görünüyor ama kimseyi işe aldığımı hatırlamıyorum. "Aşçı nerede? Nerede ..." En son aşçının ismini hatırlamadığımı fark ederek sözümü kesiyorum. İşlerinde iyidiler ve gerçekten mükemmel ekmek yapıyorlardı ama onları sadece birkaç hafta önce işe almıştım. Tanrım, adı neydi?

"Jay bıraktı." Adam bisküvileri kesmeyi bitiriyor ve metal bir tepsiye yerleştiriyor. "Ayrılmadan önce

onların yerine ben geçeceğim."

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum. "Bunun olağan bir olay dizisi olmadığını bilmelisin." Gerçi bugünlerde normal bir olay dizisi *var* mı bilmiyorum. Yıllardır personel kanaması yaşıyorum, burayı ayakta tutmaya yetecek kadar insanı zar zor maaş bordrosunda tutabiliyorum. Jay tek kelime etmeden ortadan kaybolan ilk aşçı değil, ama bunu yapmadan önce yerine birini işe alan ilk kişi.

"Bu bir iş." Omuz silkiyor. "Senin ve buranın etrafındaki söylentilerin farkındayım ama Jay bu işin maaş, oda ve yemekle birlikte geldiğini söyledi. Ve ücretin iyi olduğunu."

Babam her şeyin pazarlığa açık olduğuna inanırdı ve çalışanlarla ücretleri konusunda pazarlık yapmaktan zevk alıyor gibiydi. Benim böyle bir lüksüm yok. Bu adamı inceliyorum. Zayıf, benden bir baş ve omuz kadar kısa ve teninde mordan çok mavi bir ton var. Görünüşüyle ilgili hiçbir şey bana işe yarar bir şey söylemiyor.

"Jay sana ücretlerin ne kadar olduğunu söyledi?"

Dişlerimi gıcırdatarak bir rakam söyledi. Jay'e ödediğimin neredeyse iki katı. Bu noktada, yeni aşçı farkında olsa da olmasa da beni zor durumda bıraktı. Elimi yüzümde gezdiriyorum. Babam bundan sonra söyleyeceklerim için mezarında yuvarlanacak ama onun kötü seçimleri olmasaydı bu durumda olmazdım, o yüzden siktir et onu. "Eğer ilk aydan sonra kalırsan, iki katını veririm."

Kaşlarını kaldırıyor ve kanatlarını huzursuzca kaydırıyor. "İlk ücretler zaten soygun sınırında."

"Doğru, ama bu onları almanıza ya da bir ay sonra zam almanıza engel olmayacak." Eğer o kadar uzun süre kalırsa.

Elini kısa siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Halkımızın geri kalanı kadar batıl inançlı değilim. Ücret iyiye ve kimse benimle uğraşmıyorsa, mutfakta kalıp gelirmi toplamaktan çok daha mutluyum."

"Çok aydınlanmışsınız."

Tekrar omuz silkiyor. "Hayır, pek sayılmaz. Birazcık beyin gücü olan herkes, eğer bir lanet *varsa* bunun sadece seni ve aileni etkileyeceğini fark eder. Aşağılık bir aşçıyla evlenmeyi düşünmüyorsun, bu yüzden tehlikede olmamalıyım."

Depresyona mı girmeliyim yoksa rahatlamalı mıyım bilmiyorum ama bu noktada seçeneklerim tükendi. "Kendim ve ... için akşam yemeği hazırlanmasını istiyorum." Grace'e ne diyeceğimi bilemiyorum. O bir misafir, ama yedi yıl boyunca kalan bir misafir, pratikte bir mukimdir. Kadını çok az tanıyorum, bu yüzden ona ortağım ya da daha samimi bir şey demek mantıklı gelmiyor ya da doğru hissettirmiyor. "Hanımefendi," diye beceriksizce bitiriyorum sonunda.

"Ben çoktan başladım. Akşam yemeği bir saat içinde servis edilecek." Fırına geri dönüyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu arada benim adım Silas."

Başımı sallıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde mutfaktan çıkıyorum. Sanki her arkamı döndüğümde başka bir şey ters gidiyor. Bir fırtınanın içinde uçuyorum, beklenmedik rüzgarlar tarafından ileri geri savruluyorum, her an yıldırım çarpacağı kesin. Bunu düzeltmenin tek bir yolu var ve ben bu göreve hazır mıyım bilmiyorum.

Yokluğumun bölgemi bir iç savaşa sürükleyeceği gerçeği olmasaydı, yıllar önce bölge liderliğinden istifa ederdim. Ben ailemin son ferdiyim. Bu da demek oluyor ki ben olmadan lanetle ilgili tüm inançlar yok olup gidecek. İşin içinde siyaset olmasaydı, başka biri bu pozisyona kolayca gelebilirdi. Ailem, herkesin hatırlayabileceği kadar eskiden beri bölgemizi yönetiyor. Diğer soylu aileleri saflarımıza katmış olsak da, her zaman bizim soyumuzdan gelen biri unvanı devralmıştır.

Şimdiye kadar.

Hayatımda bir kez olsun bencil olmaktan başka bir şey istemiyorum ama bedelinin ne olacağı korkusu peşimi bırakmıyor. Eğer başarısız olursam, savaş çıkarsa, sadece yüzlercesi değil, binlercesi de ölecek.

Ancak bölgemiz o kadar zayıflamış olacak ki, diğerlerinden birinin gelip işimizi bitirmesi hiç çaba gerektirmeyecek.

Hayır, başarmak zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Bu duvarların içinde düşünemiyorum. Burası benim çocukluk evim ve bir zamanlar bu koridorlarda hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana dokunamayacağına güvenerek koştüğüm zamanlar vardı. Tamamen güvendedim. Şimdi burası daha çok bir anıt mezar gibi. Kaybettiğim her şeyin asla kaçamayacağım bir anısı. Hareket etmeyi bırakırsam, duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum. Sanki beni harç ve taşın içine bastıracaklar, artık bir insan olmayana kadar, bu koridorlarda dolaşan bir hayalet olana kadar üzerimden geçecekler.

Karanlık düşünceler beni en yakın dikey bacaya götürüyor ve kendimi havaya fırlatmaya itiyor. Kale duvarlarını saniyeler içinde aşıyorum ve ancak o zaman düzgün nefes alabiliyorum. En azından bir anlığına. Ama baktığım her yerde, başaracak kadar yetenekli olmazsam nelerin kaybedileceğine dair daha fazla kanıt var.

Kuzeyde, büyük gölün karşısındaki tepeler Rusalka'nın bölgesine bitişik. Zaten ateşli parmaklarını benim bölgemdeki pek çok insana batırmış durumda. Sunduğu zevkler, hem incubi hem de succubi'ye karşı içgüdüsel korkularıyla mücadele edecek kadar yoğun. Halkım son savaşın ne kadar acımasız olduğunu sadece işlerine geldiğinde hatırlıyor.

Uçmaya devam edersem, batıdaki dağların üzerinden ve pazarlıkçı iblis bölgesini geçip okyanusa ulaşırsam, kanatlarımı bırakıp suya düşene kadar gidebilirim. O zaman endişelenecek bir lanet olmaz. Belki de beni rahatsız eden anılar, zihnimin arkasında asla kaçamayacağım bir yerde takırdayıp durmaktan nihayet vazgeçer.

Babamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi, orada ölümün içinde donup kalmıştı.

Kız kardeşimin kanı taşları ıslatırken nefesi tıkırdayarak durdu.

İkizlerin vücutları o kadar kötü hasar görmüş ki onları neyin öldürdüğünden bile emin değilim. Sadece kim.

Savaşmam gerekirken kaçtığımın, yardım etmem gerekirken saklandığımın bilgisi.

O gün ailemin geri kalanıyla birlikte ölmeliydim. O günden beri yaşadığım her an çalınmış gibi hissediyorum. Altında yaşadığım gerçek lanet bu.

İçimdeki klostrofobik his, sırf ondan kurtulmak için derimi yüzmek isteyene kadar bastırıyor. Her şeyi içimde tutmam, herhangi bir zayıflık belirtisine karşı güç göstermem gerektiğini biliyorum, ama en iyi çabama rağmen kabarıyor.

Başımı arkaya atıyorum ve kederimi rüzgara bırakıyorum.

GRACE

I Pencereimin yarısına kadar eğilmiş, yedek bir çıkış yolu bulmak için kalenin dışını inceliyordum ki, Bram'ın uzaktaki formunun havaya fırladığını gördüm. Durakladım.

kendime rağmen. Hiçbir zaman kanatlanmayı ya da uçmayı dileyen biri olmadım. İnsanların auralarını okuyabilmek yeterince sihirli, gerçi kimse size yalan söylenememesinin ne kadar korkunç olduğundan bahsetmiyor. Neden daha fazlasını dileyelim ki? Bana öyle geliyor ki tüm sihirler iki ucu keskin bıçaktır ve eminim uçmak da farklı değildir.

Yine de izlemesi kesinlikle çok güzel. Bram havayı köpekbalıklarının denizde yüzdüğü gibi kesiyor, tüm enerjisini hareketliliğine ve hızına adanmış gibi görünüyor. En azından başını arkaya atıp eğilene kadar. Bu mesafeden bile çılgınlığını duyuyor ve göğsümde bir sızı hissediyorum. Çoğu insanın ancak hayal edebileceği düzeyde bir keder yaşadığını anlamak için vücudundan fışkıran soluk maviyle kenarlı beyazı görmeme gerek yok.

Bu duyguyu bilmekten nefret ediyorum. Empati kurmaktan daha da çok nefret ediyorum. Sanki tüm dünyada yaşayan son insanmış ve bunu yeni fark etmiş gibi konuşuyor. Annem eve hiç gelmediğinde ve kalan son Jaeger olduğumu fark ettiğimde ben de böyle hissetmişim.

Hayatımın büyük bir bölümünde ailem, onların izinden gitsem de gitmesem de davranışlarımı yönlendirdiğim pusulam oldu.

ya da zararlı geleneklere karşı savaşmak için. Sonuncusu olmak, hala tam olarak aklımın almadığı bir şekilde bağlarımın koptuğı anlamına geliyor.

Sanırım bunu kendi diyarıma döndüğümde anlayacağım. Şimdilik, aramam gereken cevaplar var.

Tamamen odama geri dönüyorum ve panjurları dikkatlice kapatıyorum. Dış duvardan aşağı tırmanmak zor durumlarda işe yarayabilir ama bu kaçınmak istediğim bir yol. Buradan çıkmanın kanat gerektirmeyen daha iyi bir yolu olmalı.

Ama önce akşam yemeğı ile ilgilenmeliyim.

Ve bu kalenin buz gibi olduğı gerçeğı. Gargoyleler en azından ilk bakışta yeterince insani görünebilir, ancak dakikalar ilerledikçe farklılıkları daha belirgin hale gelir. Belli ki onları yüksek rakımlardaki buz gibi sıcaklıklardan koruyan aynı deri, günlük hayatta da onları yalıtıyor. Odamda bir şömine bile yok. Titriyorum ve ellerimi çıplak kollarıma sürüyorum, bunun beni gerçekten ısıtmak için hiçbir şey yapmayacağını çok iyi biliyorum.

Kıyafetlerle ilgili bir şey söyledi.

Bir köşeye sıkışmış soluk gardıroba doğru ilerliyorum. Gardırobu açarken yüzümde toz patlamasını bekliyordum ama nispeten yakın zamanda temizlenmiş gibi görünüyor. İçeride çeşitli tarzlarda düzinelerce giysi var. Hepsinin tek ortak noktası yaklaşık aynı bedende olmaları ve belli ki daha soğuk iklimler için üretilmiş olmaları. Kapıya bir bakış atıyorum ve elbisemi hızla çıkarıyorum. Pantolon ve uzun tunik giymek cazip geliyor ama savaşmak ya da kaçmak için hareket özgürlüğü istediğimi düşündürerek Bram'ın şüphelerini artırmak istemiyorum.

Bunun yerine, neredeyse tam bedenime göre olan kalın bir elbise giyiyorum. Kare yakası göğsümün büyük kısmını açıkta bırakıyor ama en azından elbisenin uzun kolları ve beni sıcak tutacak bolca katmanı var. Ayrıca yaklaşık beş santim kadar kısa ama buna alışkınım. En alt çekmecede yün çoraplar ve onları yukarıda tutmak için bağcıklar buluyorum. Bu kaşlarımı kaldırmam için yeterli. Bram'in giysilere alerjisi var mı bilmiyorum,

ama giydiği tek şey süslü bir peştamaldı. Bu elbisenin arkasında kanatları yerleştirmek için hiçbir yırtmaç yok, bu yüzden açıkça bir insan düşünülerek yaratılmış. Tek bir iç çamaşırı bile bulunmaması... Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Hayır, bu bir yalan. Bu konuda ne düşüneceğimi *çok iyi* biliyorum. Bu kıyafetler kime aitse iç çamaşırına ihtiyacı olduğundan şüpheliyim. Azazel'in bana verdiği sözleşmeyi okudum. Baştan çıkarma fırsatının bunun bir parçası olduğunu biliyorum. Hatta iblis anlaşmaları yapan bazı insanların canavarlarla sevişmeyi kaçınılması gereken bir sınavdan ziyade bir keyif olarak gördüğünü hayal ediyorum.

Bram'ın kendisinin bile çekici olduğunu kabul edebilirim. Kanatları biraz bunaltıcı ve teni bir insanınki gibi değil ama nahoş da değil. İçimde bir parça var. Hayır. O yoldan gitmeyeceğim. Burada olmamın tek nedeni annemle ilgili cevaplar bulmak ve bunları bir gargoyl'un sikinin üzerinde zıplayarak keşfetmeyeceğim.

Yine de gardını düşürmesini istiyorsam oyunu oynamak zorundayım. Bu da bu gece bir umudu olduğuna inanmasına izin vermem anlamına geliyor, böylece her şey bittiğinde beni çok yakından izlemeyecek. Yarın gitmiş olacağım.

Azazel'in anlaşmasının ruhunu değil de sözünü yerine getirme düşüncesi yine içimi burkuyor. Yedi yıllık hizmet sözü verdim ve belki de sözümünden döndüğüm için affedilmez oluyorum, ama daha kötü nedenlerle daha kötülerini de yaptım.

Banyoda bir fırça buluyorum ve rüzgârdan dağılmış saçlarımı düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Hiçbir kozmetik ürünle uğraşmıyorum. Ayrıca kanatları olan biri için tasarlandığı belli olan gömme bir küvet de var çünkü devasa ve biraz garip şekilli. *Belki akşam yemeği yeterince çabuk biterse, bir süre ıslanmak için zamanım olur.*

Hayır, bu karşılayamayacağım bir hoşgörü. Hızımı yavaşlatacak ya da durduracak bir şey yaparsam bir daha başlayamayabilirim. Çok yorgunum. Başımı kısaca sallıyorum. "Faydası yok."

Bunu düşünüyorum. Her zaman olduğu gibi bir adım diğerinin önünde."

Tam da bunu yapmak için odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başlıyorum. Bram dışarıda uçarken ve duygularını görebilen herkese kusarken akşam yemeği vaktinin geldiğinden şüpheliyim ama mutlaka bana yemeğin servis edileceği yeri gösterebilecek birine rastlarım.

Ve bu süreçte kaleye bir göz atacagım.

Bir parçam, Bram'in beni şatonun çoğunlukla boş olan bir kanadına bıraktığını ve bu yüzden duvarlarda sanat eseri ya da görülebilecek mobilya olmadığını düşündü. Çoraplı ayaklarımın altındaki dondurucu taşları ısıtacak bir halı bile yoktu. Ama görünüşe göre gargoyller iç dekorasyona hiç inanmıyorlar. Her koridor ve merdiven neredeyse tekdüze bir şekilde sade. Gargoyllerin amacı yeni gelenlerin birkaç dakika içinde umutsuzca kaybolmalarını sağlamaksa, bunu çok iyi yapıyorlar.

Orada uzun süre kalmaya niyetim olmasa bile, odaya dönüş yolunu tekrar bulabilmek için hangi dönüşleri yaptığımı hatırlamak için çaba sarf ediyorum. Beklediğimden daha zor oldu.

Fark ettiğim bir diğer şey ise koridorların beklediğimden çok daha büyük olduğu ve dikkatli bir gargoylle'in koridorlardan uçarak geçebileceğini hayal ediyorum. Ne yazık ki benim kanatlarım yok. Normalde yükseklik beni rahatsız etmese de merdivenler zavallı insan benliğime baş dönmesi yaşıyor.

Bu kadar büyük bir yerde, etrafta dolaşan bir ton insan olmasa bile en azından küçük bir personel ordusu olmalıydı. İblis diyarı ve bölgelerin politikaları konusunda uzman olduğumu iddia etmeyeceğim ama Azazel'in kalesindeki odamın dışında bulunduğum kısa süre içinde bile çok sayıda insanla karşılaştım.

Burası terk edilmiş gibi. Hatta perili.

Odamın birkaç kat aşağısında, duvarına dev bir harita iliştirilmiş bir çalışma odası var. Birkaç uzun an boyunca ona bakıyorum. Metni okuyamıyorum ama eminim ki

Alt taraftaki dağlar buraya gelmek için üzerinden uçtuğumuz dağlar. Okyanusa yakın değiliz ya da en azından ben bu kalenin çatısından göremedim. Ancak bir göl *vardı*. Tıpkı haritadaki gibi.

Başka bir varlık gördüğüm tek an, bir köşeyi döndüğüm ve neredeyse üç genç gargoyle'a takıldığım an. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için çılgılık atıp kanatlarını çırttıklarında gülümsemem ya da hiç etkileşimde bulunmam gerekip gerekmediğine hala karar veriyorum. Bu beni o kadar ürkütüyor ki, geri geri gitmemek için ayaklarımı dikmek zorunda kalıyorum, bu da sadece daha fazla çılgılık atmalarına neden oluyor. Saniyeler içinde yok oluyorlar ama seslerinin kaybolması birkaç vuruş daha uzun sürüyor.

Bu da neydi böyle?

Bir saat sonra nihayet dışarıya açılan bir kapı bulduğumda hala bir cevap alamamıştım. Birinin ortaya çıkıp beni durdurmasını bekleyerek kapıyı itiyorum ama dışarısı da içerisi kadar ıssız. Soğuk havayı içime çekiyorum ve merakımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Buranın beklediğim gibi olmaması önemli değil. Bram'ın üzüntüsünü bazı insanların kıyafetlerini giydiği gibi giyiyor gibi görünmesi de önemli değil. Önemli olan tek şey, gecenin ilerleyen saatlerinde buradan ayrılmamı engelleyecek kimsenin olmaması.

Bölgeyi inceliyorum. İşte orası. Göl, tıpkı haritadaki gibi. Kuzeye doğru neredeyse göz alabildiğine uzanıyor ve bir dağ sırtı gibi görünen bir yerde son buluyor. Neyse ki o yöne gitmeye niyetim yok. Yine de güzel.

Çıplak bir fısıltı Bram'ın gelişini haber veriyor. Neredeyse nazikçe yanıma konuyor. Yüzünde tanık olduğum ıstırabın bir işaretini aramaktan kendimi alamıyorum ama ifadesini kilitlemiş durumda. Duyguları o kadar kontrollü değil. Beyaz, soluk mavi, gri. Bu adam keder, üzüntü ve endişeyle dolu. Nedense bunun benimle bir ilgisi olmadığını düşünüyorum. Kesinlikle beni ilgilendirmez.

"Kimi kaybettin?" Bu soruyu sormak istememiştim. Sanki beynim bir şeye karar verdi ve ağzım tam tersini yaptı.

O ürkütücü soluk menekşe gözlerini bana dikeyor. Hayır, menekşe değil. Leylak rengi mi? Neden onun göz rengine uygun ismi takıntı haline getirdiğimi gerçekten bilmiyorum. Beni izleyişine bakılırsa, sanki biliyor gibi. Ama konuştuğuında, bu benim uygunsuz soruma cevap vermek içindi. "Herkesi. Herkesi kaybettim."

Bu adamla yakınlık hissetmek istemiyorum ama içimden geçen cevap acısına engel olamıyorum. "Anlıyorum."

"Akşam yemeği yakında hazır olur." Neredeyse beceriksizce duraklıyor. "Gerçekten güzel görünüyorsun."

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. "Üzerimde başkasının döküntüleri var, yüzümde hâlâ rüzgâr yanığı var ve muhtemelen bir duşa ihtiyacım var."

Yapması gerekenden daha hızlı hareket ediyor, bir elini sırtımın ortasına bastırıyor ve eğiliyor, sonra burnunu boynumun çizgisi boyunca sürüklüyor. O kadar hızlı oluyor ki, geri çekilip tekrar menzilden çıkmadan önce nasıl karşılık vermek istediğime karar veremiyorum. "Güzel kokuyorsun. Dağlar gibi. Bu taraftan."

Onu takip etmemi istediğini anlamadan önce birkaç saniye arkasından bakıyorum. Beni kokladı. Bundan olması gerektiği kadar nefret etmedim. Aslında, tenim hala biraz karıncalanıyor. Elimi kaldırıp parmak uçlarımı oraya bastırmamak için çaba sarf ediyorum, sanki yüzünün tenime değdiği hissini çalabilirmişim gibi.

Yıllar boyunca pek çok yatak partnerim ve hatta az sayıda ilişkim oldu. Hiçbiri bu kadar az şey yaparak bu düzeyde bir tepki uyandırmayı başaramadı. Onun sert çekiciliğini suçlamak istiyorum ama asıl nedenin ona bakıp aynı olduğumuzdan şüphelenmekten kendimi alamamam olmasından korkuyorum.

Ben de herkesi kaybettim.

Buradan siktir olup gitmem iyi bir şey. İçgüdülerim allak bullak oldu. Bram'le biraz daha zaman geçirirsem, onun yatağına düşebilirim.

BRAM

I Akşam yemeğinin lezzetli olduğunu görmek hoş bir sürpriz oldu. Görünüşe göre yeni aşçım ne yapacağını biliyor, bu da içimi rahatlattı. Onun yerine geçecek durumda değilim. Eğer o işinde berbat olsaydı, diğer her şeyin yanı sıra kötü yemek yemeye de katlanmak zorunda kalırdım.

Grace'i sadece ikimizin olduğu bu masaya oturtmaktan biraz utandığımı fark ediyorum. On iki kişiye yetecek kadar tabak ve sandalye var ama her zaman olduğu gibi bu gece de boş oturuyorlar. Çoğu zaman tek başıma yerim. Bu lanet olası masayı ve her gece başında yer almamı gerektiren geleneği ortadan kaldırmayı çok isterdim ama her zaman ikamet eden soylulardan birinin katılma riski var. Eğer gelirlerse, onlar için bir yer ayırmam gerekir.

Grace önce onun, sonra benim tabağımı doldurmamı izliyor, merakı havayı kaplayan açık bir yeşile dönüşüyor. "Diğer herkesi bekleyecek miyiz?"

"Başka kimse yok." Çok ani davranıyorum, ham duygularım beni aptal durumuna düşürüyor. Bu kadını baştan çıkarıyor olmam gerekiyordu, her masum soruda onu terslemem değil. Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Ben ailemin son ferdiyim. Bu bölgenin hükümdarının, soyluların her biri için masasında bir yer tutması gelenektir.

Aileler. Bazen katılmayı seçerler, bazen de katılmazlar." Yıllardır hiçbir ailenin yemeğe katılmayı tercih etmediğini açıklamanın bir anlamı yok.

Grace çatalını eline alıyor ve yemeğini dürtüklüyor. "Ben de ailemin son ferdiyim."

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Hiçbir işe yaramayan anlamsız sözler bunlar. Ve sonra seni bir şey söylemen gereken bir pozisyona sokuyor ve ... buna ne söylemen gerekiyor ki? Hiç bilmiyorum."

Dudakları bana verdiği ilk gerçek gülümsemeyle kıvrılıyor. Önceden de güzeldi, ama koyu gri gözleri parlayınca yıkıcı bir hal aldı. "Keder garip bir şey, değil mi?"

"En tuhafı." Özellikle de benim durumumda, bunun nedeni bir kaza ya da hastalık gibi basit ve korkunç bir şey olmadığında. Ailemi mahveden şey şans değildi. Aptallık ve kötü niyetti. Ama hoşlandığım biriyle akşam yemeği sohbetinde bu kadarını söylemekten daha iyisini biliyorum. "Sanırım Azazel'le neden anlaşma yaptığınızı sormak bir tabu."

"Mevcut durumumuzda neyin tabu olup olmadığından tam olarak emin değilim." Omuz silkiyor. "Birkaç on yıl önce bir vampir büyükbabamın hayatını kurtardı ve bunun sonucunda bir hayat borcu altına girdik. Yaşlı piç, canavar olarak gördüğü biri bile olsa insanlara borçlu kalmaya dayanamazdı. Ailenin geri kalanı bu tür şeyleri ciddiye alırdı. Büyükbabamdan bu borcu geri ödemesi hiç istenmedi, babamdan da istenmedi. Yani bu iş bana düştü. Biraz karmaşık bir hal alıyor ama kısa ve basit versiyonu şu: Borcu dengelemek için Azazel'in pazarlığının bedelini ödemeyi kabul ettim."

Büyüleyici. Büyük bir bilgiyi dışarıda bıraktığı açık, ama yeni tanıştığımız için bu mantıklı. Ailesinin ne iş yaptığını ve bu yüzden vampirlerle temasa geçtiklerini merak ediyorum. Bu diyarda vampirler yok, ama ben onların kendi içlerine kapanıp insanlardan uzak durduklarını sanıyordum. Ya da en azından öyle.

Efsanemiz der ki, her ne kadar güncelliğini yitirmiş olsa da. "Borç ödendiğinde ve geri döndüğünde ne yapacaksın?"

Gülümsemesi kaybolur. "Bilmiyorum. Muhtemelen Mina ve adamlarını takip edip iyi olduklarından emin olacağım. Onun sorunlarına daha fazla yardımcı olamadığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. İyi bir insana benziyordu."

Merak içimde yaşayan bir şey. "Çok fazla iyi insana yardım ediyor musun?"

"Bilmiyorum. Bildiğimi düşünmek istiyorum ama bazı insanlar aynı şekilde hissetmeyebilir." Başını sallıyor. "Ama sanırım onu kontrol ettikten sonra, daha önce yaptığım şeye geri döneceğim. Bunu gerçekten düşünmedim." Bir ısırık alıyor ve çığnıyor. Konuyu devam ettirmeli miyim yoksa daha güvenli bir şey mi denemeliyim diye karar vermeye çalışıyordum ki, "Peki ya sen? Bu anlaşmayı neden kabul ettin? Çok az ödülle oldukça riskli görünüyor."

Yanılmıyor. Gerçeği gizleyip gizlememekte tereddüt ediyorum ama çok geçmeden anlayacaktır. İçine düştüğü durumun farkına varması için tüm kartlarımı masaya koymama gerek yok. "Ailemdeki son kişi benim. Bu bölge aslında bir monarşi ve miras bırakacak çocuğum yok. Karışıklıklar yüzünden ... soylu ailelerin hiçbiri kendi içlerinden birini benimle evlendirmek istemiyor. Eğer bir varis bırakmadan ölürsem, bir iç savaşa dönüşecek kadar çekişmeli olurlar ve bu da tüm halkıma zarar verir." Bu konuyu burada bırakabilirdim ama bu dürüstçe olmazdı. "Tüm bölge liderlerinin Azazel tarafından davet edilmesinin nedeni olan ek bir faktör de var. Bu diyarın yapısındaki bazı tuhaflıklar nedeniyle, her bölgenin büyüünün gücü, her bölge liderinin büyüünün gücüyle doğrudan ilişkilidir. Diyarlar ayrıldığından ve geçiş çok daha zor hale geldiğinden beri herkesin büyüü nesillerdir azalıyor."

Grace yavaşça başını sallar. "Çünkü insanlar senin sihrin için müthiş bir kanal."

Büyülü unsurlara yabancı olmadığını bir kez daha kanıtlıyor. Yine ona olan güvensizliğim artıyor. "Sadece onlarla üremek söz konusu olduğunda." Omuz silkiyorum, umursamazmış gibi davranıyorum. "İnsanlarını kendileriyle üremeye ikna edebilen bölge liderlerinden herhangi biri diğerlerine göre avantajlı olacaktır. Kısa bir süre önce savaşa girmiştik ve eğer savaş yeniden başlarsa, yarı insan bir liderin zafer ile yenilgi arasındaki farkı belirleyebileceği herkesin aklında."

Yavaş yavaş yiyor, belli ki az önce verdiğim bilgileri düşünüyor. Sonunda şarabından bir yudum aldı ve arkasına yaslandı. "Sözleşme şartlarına göre, seninle yatmam için beni zorlayamazsın. Ve kesinlikle beni çocuğunu doğurmaya zorlayamazsın."

"Sizi bir şey yapmaya zorlamak gibi bir niyetim yok. Bu canavarca." Bir kez daha, kelimeler çok sert çıkıyor. Onu rahatlatmaya odaklanmam gerektiğini biliyorum ama *yanlış olan* çok fazla şey var. Yanıp yanmadığımla ilgili yorumu. Paranormal dünya hakkındaki bilgisi. Ve Azazel'in benimle yaptığı sözleşmedeki o lanet madde.

"Hiçbir şeyi zorlayamadığınızdan bahsetmiyorum bile." Şarabından bir yudum daha alıyor. "Eğer bana zarar verirsen, bölgeni kaybedersin."

Acaba onun bu düşük düşüncesi canavar olarak gördüğü tüm insanları mı yoksa sadece kendisi olmayan herkesi mi kapsıyor? "Sözleşme konumuzun dışında. Zorlanmayacaksınız."

"O zaman kaybedeceğin bir oyun oynuyorsun." İç çekiyor. "Eğer yedi yıl boyunca burada sıkışıp kalacaksam, seninle çekişmeli bir ilişki içinde olmak istemiyorum. İkimiz için de yorucu görünüyor ve senin de bunu benden daha fazla istediğini sanmıyorum."

Bana karşı dürüst davranmıyor. Tam olarak yalan da söylemiyor, ama duyguları onunla tanıştığımdan beri olduğundan daha sessiz, bu da onları kontrol etmek için çok çalıştığı anlamına geliyor. Korkudan değil. Tüm duyguların dışında,

Korku, maskelenmesi en zor olandır. Çok içgüdüselidir.

"Katılıyorum," diyorum yavaşça. "Buraya inmenin yolunu yeterince iyi bulmuşsun. Keşif mi yapıyordun?" Cevabı zaten biliyorum ve ben onu almaya gelene kadar odasında sinmesini tercih edip etmediğimden emin değilim. Benden korkmasını istemiyorum ama bu kadında tehlikeli bir şeyler var. Eğer o bir tehditse.

Eğer öyleyse ne yapacağım? Koş.

Şaraptan büyük bir yudum alıyorum. "Merdivenlerde dikkatli ol. Yüksek bir kattan düşmek sizi öldürür."

"Daha önce de söylediğim gibi, yükseklikten korkmuyorum ve dengem mükemmel. İyi olacağım."

"Doğru. Güzel." Arkama yaslanıyorum ve şarabımı kadehimde çeviriyorum. Ona niyetinden şüphe ettiğimi söylemek cazip geliyor ama içgüdülerimden şüphe etmekten kendimi alamıyorum. İnsanlar hakkındaki görüşlerimin geçmişteki olaylarla gölgelendiğini ilk kabul eden ben olacağım. Olmayan bir yerde bela arıyor olabilirim.

Olabilir ama sanmıyorum. Grace'in iyi niyetle burada olduğundan şüpheliyim. Harekete geçene kadar emin olamayacağım ama onu yakından takip edebilirim.

Gülümsemeye zorluyorum ve ona güvendiğim yalanına inanmasına izin veriyorum. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Benim için de kolay değil. Daha çok zamanımız var Grace. Birbirimizi yavaş yavaş tanıyacağız." Bu bir yalan. Kafamın içinde bir saat işliyor. Lanetin gerçek olduğuna inanmıyorum. Bu saçmalık. Ama o kadar çok kötü şey oldu ki sıradakinin ben olduğumu hissetmemek çok zor. Halefiyet hattı güvence altına alınana kadar iyi nefes alamayacağım. Belki o zaman bile.

Sonrasında yemek çabucak bitti. Grace'e odasına kadar eşlik ediyorum ve yolculuğu ezberlemiş gibi görünmesini kaçırmıyorum. Koridorların boş ve yankısız olması neredeyse beni rahatlatıyor - en azından aramızda giderek artan garipliğe tanık olacak kimse yok. Ezberlemesinin yolunu bulabilmesi için olduğuna inanmak istiyorum.

Burada yaşadığı sürece koridorlarda dolaşıyor, ama enerjisinde sinsilikten bahseden sessiz bir niyet var. Ne zaman ona odaklanmaya çalışsam benden uzaklaşıyor.

"İyi geceler, Grace. Sabah görüşürüz."

"Evet. Sabah görüşürüz." Suçluluk duygusu duygularını renklendiriyor ve pencereden dışarı hızlıca bir bakış fırlatıyor. Bir kaçış yolu mu arıyor?

Şu anda içinde şiddet yok, bu da beni tek bir olası sonuca götürüyor. Buraya kimseye saldırmak için gelmedi. Ayrıca anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeye de niyeti yok.

Hayır, bu doğru olamaz.

Azazel ona geri çekilmesi için bir şans verdi. Ama o bunu kabul etmedi. Eline geçen ilk fırsatta kaçmayı planlıyorsa neden bunu kabul etsin ki?

Çünkü ben pazarlıkçı şeytandan daha az engelim.

Utanç üzerimi kaplıyor, o kadar kalın ki nefes almakta zorlanıyorum.

Halkım için yeterli olmamaya alışkınım, az ya da çok, ama bu lanet insan beni tanımıyor.

O da benim gibi sözleşmeyi imzaladı. O da benim gibi söz verdi. Ve yine de bozmadan önce yirmi dört saat bile beklemeyecek. Onu hiçbir şeye zorlamak gibi bir niyetim yok. Ona şüpheyile yaklaşacak ve yavaşça baştan çıkaracaktım. Onu tanımaya ve potansiyel olarak gerçek bir ilişki kurmaya niyetliydim.

Beni *yatıştırmak* için benimle yemek yedi. Potansiyel olarak gerçek bir bağımız olduğunu düşünmemi sağlamak için.

Yalan söyledi.

Çatıya çıkıp orada çömelerek onun harekete geçmesini beklerken, içimdeki kararlılık pekişiyor. Eğer o sözünü tutmaya niyetli değilse, ben de tutmayacağım. Onu zorlamayacağım. Böyle bir isteğim ya da niyetim olmadığını söylerken yalan söylemedim.

Ama tatlı bir baştan çıkarma ile zorlama arasında çok fark var. Düşünmesi bile midemi bulandırıyor ama karanlık çöktüğünde ve Grace'in aşağıdaki şatodan kayarak çıkışını yakaladığımda bu his bile kayboluyor.

Beni gerçekten o kadar az düşünüyor ki kaçışını örtbas etmeye bile çalışmadı. En derin gecenin çökmesini beklemedi. Özellikle sinsice hareket etmiyor bile.

Öfke içimde çiçek açıyor ve ben onu kollarımı açarak karşılıyorum. Öfkeli olmak, asla terk etmeyen lanet olası utancın içinde boğulmaktan çok daha kolay.

Gökyüzüne çıkıyorum, bulutların örtüsünü hareketimi gizlemek için kullanıyorum. Ne kadar yetenekli olursa olsun, karanlıkta bilmediği bir bölgede. Kalenin etrafındaki topraklarda pek çok tehlike var ve o kadar öfkeli olabilirim ki zar zor nefes alabiliyorum ama bu onun zarar görmesini istediğim anlamına gelmiyor.

O bir av ve bunun farkında bile değil.

Bölgeyi güvende tutan büyülerin bulunduğu nöbetçi kulübesini geçip gidiyor. Ağaç tepelerini neredeyse sıyrana kadar alçalıyorum, ormanda ilerlerken endişesinin grisini takip ediyorum. Neredeyse on dakika geçmişti ki boğuk bir lanet sesi duyuldu. Tam da beklediğim gibi. Bir yer buldum ve onun önünde yere düştüm.

Grace havada asılı, tüm vücudu devasa bir ağa yapışmış durumda. Elbisesini çıkarıp bir çift tayt ve zayıf vücudunu tamamen ortaya çıkaran uzun bir tunik giymek için zaman ayırdı. Beni gördüğünde daha çok küfrediyor, daha şiddetli çırpınıyor. Tek yaptığı onu daha da dolaştırmak.

Tepemizde bir şey ağ boyunca koşturuyor.

"Ağla ne kadar savaşırırsanız, size ulaştıklarında çılgınlıkları o kadar artar." O kadar kızgınım ki sesim kendim gibi çıkmıyor. Bu anlaşılmaya iyi niyetle yaklaştım; Grace asla kendi tarafını tutmaya niyetli değildi.

"İndir beni, seni piç!"

Kollarımı açtım. "Seninle kendi pazarlığımı yapacağım Grace." Devam etmeden önce cevap vermesini beklemiyorum. "I

Neden kaçmaya bu kadar kararlı olduğunu bilmiyorum ve bu noktada gerçekten umurumda değil. Ama eğer sözünden döneceksen, ben de döneceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Şimdi geri dönme, öfkemin bu durumu yönlendirmesine izin vermeme zamanı. Ama artık çok geç. Zamanım tükeniyor. Dahası, ona bakıp geçmişin gerçek zamanlı olarak oynandığını görmekten kendimi alamıyorum. Babam gibi ben de halkımın iradesine karşı geldim ve evime potansiyel bir ortak olması için bir insan getirdim. O insan gibi Grace de sözünden döndü ve bana ihanet etti.

O genç halim gibi, bunu durduracak kadar iyi değildim.

Bu, bu hareket tarzından vazgeçmek için yeterli bir sebep olmalı ama belki de canavar babama sandığımdan daha çok benziyorumdur. Çünkü geri dönmüyorum. "Belli ki kaçmak istiyorsun. Sana izin bile vereceğim. Ama seni her yakaladığımda kendi isteğinle yatağıma geleceksin."

"Zorlama varsa sekse istekli demek zor," diye hırılıyor.

"Tek yaptığınız yalan söylemekse buna dürüstlük demek zor."

Tepemdeki hışırtı daha da artıyor, yaklaşıyor. Kanatlarımla saldırıp onu takip eden örümceği öldürmek için mahmuzumu kullanırken Grace'den başka bir yere bakmıyorum. Örümcek yere düşüp ayaklarının altında kıvrıldığında çığlık atmıyor ama gözleri büyüyor ve hareketleri daha da çılgınlaşıyor.

"Çabuk cevap vermenizi öneririm. Öldüklerinde, diğerlerini çeken bir feromon yayarlar. Onlar savurgan bir tür değildir."

Grace başını kaldırıyor ve tenindeki tüm renkler akıp gidiyor. Enerjisi korkunun açık grisiyle dalgalanıyor. Bu neredeyse geri çekilmem için yeterli. Bundan nefret ediyorum ama geri dönecek kadar değil. Onunla her şeyi doğru şekilde yapmaya niyetliydim ama ihanetiyle bu seçeneği elimden aldı.

Artık sadece zalimlik yapacak.

GRACE

I Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama akşam yemeğini paylaştığım o hoş, hatta garip gargoyle değil. Bram çevredeki ağaçların gölgesinde duruyor, kanatları alevlenmiş

Kabustan çıkmış bir yaratık gibi. Şartlarını kabul etmek zorundayım. Ağ kaçmak için çok yapışkan ve eğer öldürdüğü dev örümcek bir gösterge ise ... Hayır, örümceği düşünemem. İnsan alemindeki küçük hallerinden nefret ediyorum. Ayağımın dibindeki şeyin büyüklüğünü zar zor kavrayabiliyorum. Orta boy bir köpek kadar olmalı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, istemiyorum, aman tanrım, çıkar beni buradan.

Boğazımın arkasında bir çığlık yükseliyor. Hain bir ses ve eğer kaçarsa, bir daha durur mu bilmiyorum. Yirmi beş yıl boyunca korkunun zerresini bile göstermezsen ve sonra hepsi tek bir anda ortaya çıkarsa ne olur? Bram beni hemen şu lanet olası saniyede buradan çıkarmazsa bunu öğreneceğim için dehşete düşüyorum.

"Bebek yok." Zerre kadar pazarlık gücüm yok ve bunu biliyorum ama bu çizgiyi geçmeyi reddediyorum. Belki de çok kolay pes ediyorum ... ya da belki yatak odasını bir savaş alanına çevirmesi çok tanıdık geliyor. Ne de olsa benim işim bu. Bu kararı vermeye zorlamak tam olarak

İstediğimi almak için bir bahane olarak ihtiyacım olanı. Önemli değil. Bir çocuğu iblisler aleminde bırakmamın imkanı yok.

"Göreceğiz."

Bunu görmezden geliyorum. Pazarlık edecek zaman yok, istediğimi elde etmek için kullanabileceğim bir koz yok. "Her kaçmaya çalıştığımda, eğer beni yakalarsan, yatağına geleceğim." Kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum ya da deniyorum. Yüzü gölgelerle yıkanıyor. "Ama senin çocuğunu doğurmayacağım."

"Şimdilik."

İçimde saf ısıya benzer bir şey alevleniyor. Bu adam benimle cevaplar arasında duruyor. Ağ, yukarıdan gelen yırtıcı hayvanların hareketiyle titreşmeye başlıyor. Kendimi yukarı bakmaya zorlayamıyorum. Eğer bakarsam, şu anda mücadele ettiğim çılgın savaş kazanacak.

"Ben zaten kabul ettim. İndir beni."

"Bu gecedan itibaren." Sert sesinde hiç yumuşaklık yok. Gerçekten burada durup dev örümcekler tarafından canlı canlı yenmemi izleyecek mi bilmiyorum ama bunu yapacak kadar kızgın görünüyor.

"Bu gecedan itibaren." Kolumu çekiştiriyorum ama tek yaptığı, hareketim ağa aktarılırken tüm bedenimin titremesi oluyor. Görüş alanımın kenarındaki hareket, tüm çabalarım rağmen başımın dönmesine neden oluyor. Dudaklarımdan süzülen sızlanmayı durduramıyorum. Ağın üzerinde bana doğru sıçrayan şeyle yüzleşmektense, çıplak ellerimle azgın bir minotorla savaşmayı tercih ederim. "Bram, lütfen!"

Bir kez daha, o kadar hızlı saldırıyor ki hareketi zar zor görebiliyorum. Bu sefer indirdiği kişi benim. Beni kollarının arasına alıp havaya fırlatmadan önce kendimi toparlamaya çalışacak bir saniyem bile olmuyor. Ona sarılmamın nedeni korkaklık değil, kendimi korumak. Beni gerçekten düşürebilir.

Kanat çırparak kaleye geri dönüyor ve beni nefessiz bırakan bir hızla dikey şaftlardan birine dalıyor. Görünüşe göre bu sefer yavaş yoldan gitmiyoruz. Bu

Her şey tamamen aynı görünürken ve ağlarla kaplıyken bunu söylemek zor ama sanırım beni kalenin odamdan farklı bir yerine götürüyor. Beni rahatsız eden bir zarafetle yere iniyor ve sonra koridorun sonundaki devasa çift kapıya doğru ilerliyor. İçeride benimkinin iki katı büyüklüğünde ve bir o kadar lüks döşenmiş bir oda var.

Geriliyorum ama o tereddüt etmeden yatağı atlıyor. Onun yerine beni banyoya taşıyor ve kanatlarından birini kullanarak muslukları açıyor. Küvete su dolarken orada acı dolu bir sessizlikle duruyor. Ağzımı açıyorum ama sert bir bakışla beni susturuyor. "Şu anda benimle tartışmamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Çok öfkeli. Aurasının her yerinde şiddetli kırmızı yıldız patlamaları var. Yüz ifadesiyle benden nefret ediyormuş gibi görünebilir ama en azından hastalıklı sarı-yeşil-kahverengi renk hiçbir yerde yok. Bu yokluğun beni neden rahatlattığını inceleyecek değilim.

Bram'in tüm öfkesine rağmen beni dikkatle tutuyor. Beni ezmesi ya da bir şekilde incitmesi çok kolay olurdu ama öfkeyle uçarken bile kollarını rahat bir şekilde tuttu. Bu, benim onun durumunda sergileyebileceğimden daha fazla kontrol. Bunu rahatlatıcı mı yoksa daha da korkutucu mu bulduğumu bilmiyorum.

Suyun üçte ikisi dolduğunda muslukları kapatıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Gömleğimin eteklerine uzanmaya fırsat bulamadan elime hafifçe vurarak yolumdan çekti.

Ve sonra piç kurusu, kanatlarının bükülme noktalarındaki kötü görünümlü mahmuzlarla beni kıyafetlerimden ayırdı.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki, hâlâ onun önünde durduğum gerçeğini sindirmeye çalışıyorum. Çırılçıplak. Gerçekten bu adamı kontrol edebileceğimi mi düşünmüştüm? Gidersem fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını mı?

Korkunç bir hata yaptım.

Kudurmuş bir canavar gibi üzerime atlamasını bekliyorum ama o sadece orada durup bakıyor. Bu neredeyse daha kötü. Yapamıyorum.

Kendimi en son ne zaman bu kadar savunmasız hissettiğimi hatırlamıyorum. Ellerimi yanlarımda tutmak ve kendimi örtmeye çalışmamak için her şeyimi harcıyorum - bu etkisiz olurdu ve korkumu çok açık bir şekilde ifade ederdi.

Sonunda Bram canlandı. Bileğinin bir hareketiyle peştamalı yere düşüyor ve sonra o da benim kadar çıplak kalıyor. Şimdi bakma sırası bende. Benden daha iri olduğunu biliyordum ve bir parçamın her yerinin orantılı olup olmadığını merak ettiğini itiraf ediyorum, ama onu herhangi bir örtü olmadan görmek tamamen farklı bir deneyim. Daha önce gördüğüm çok net hatların sadece kumaşın bir hilesi olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmıştım.

Değildi. Aleti çok *büyük*. Ayrıca o kadar sert ki acı verici görünüyor. Şeklinde bir tuhaflık var ama ben ne olduğunu anlayamadan dönüp banyoya iniyor.

Bana dönük bir pozisyon alıyor, kanatları küvetin kıvrımlarına kolayca kayıyor. "Ağ suda çözülür. O bokla kaplı olarak yatağıma giremezsin."

Sert sözleri beni aletini gördüğümde daldığım hayalden kopardı. "Beni yatağında isteyen sensin. Şimdi oraya nasıl gireceğim konusunda seçici mi olacaksın?"

"Evet."

Başka bir zaman, sırf inat uğruna topuklarımı yere vurabilirim. Ama gerçek şu ki, ağların tenimden ve saçlarımdan çıkmasını ben de en az onun kadar istiyorum. *Daha fazlasını*. Hareket etmediğim sürece, neredeyse orada değillermiş gibi davranabilirim. Ama her titrediğimde, yapışkanlık midemin düğümlenmesine neden oluyor.

Küvet derin olsa da merdiven yok. İçine adım atmak düpedüz garip ve Bram yardım etmeyi teklif etmiyor. İyi de oldu. Yardımını suratına fırlatırdım.

Ama su gerçekten iyi hissettiriyor. Hemen yüzeyin altına kayıyorum ve ellerimi saçlarımdan geçiriyorum

neredeyse zorlayıcı bir şekilde. Tekrar yüzeye çıktığımda ağlar tamamen yok olmuştu. Şükürler olsun.

Ama dikkatimi dağıtacak ağlar olmadan, durumumun gerçekliği eve çarpıyor. Çıplağım, aynı derecede çıplak bir Bram ile küvetteyim. O ise yüzünde, ikimizden biri paramparça olana kadar kendimi ona doğru atmak istememe neden olan o kıpırtısız ifadeyle öylece oturuyor.

Tekrar gitmeyi planladığımı biliyor.

Eğer beni yakalarsa, beni tekrar geri getirecek ve becerecek. Bu düşünceyle ürperiyorum ve fiziksel tepkime neden olanın korku mu yoksa şehvet mi olduğunu söyleyemiyorum. Kendi auramı görebilseydim, kendime bu şekilde yalan söyleyemezdim, bu yüzden göremediğim iyi oldu. Bram bu pazarlıkla beni köşeye sıkıştırmış olabilir ama bu onun canavarına karşı sızlanan, korkmuş insanı oynamak zorunda olduğum anlamına gelmez. Onu Şartların bir parçası olarak beni yatağına aldığı için pişman.

Son ağların da gittiğinden emin olmak için tekrar suyun altına giriyorum. Ayağa kalktığımda, onun önünde duruyorum. Küvet yeterince derin olduğu için su belime kadar geliyor ama bu göğüslerimi tamamen açıkta bırakıyor. O da fark ediyor. Dikkati göğsümde yoğunlaşıyor; gözlerini kaçıramıyor.

Neredeyse güç gibi bir şey içimde dalgalanıyor. Bu adamın yatağından uzak durmaya niyetliydim, ama şimdi bu seçim elimden alındığına göre, kendimi biraz özgür hissediyorum Sanki hayatımda ilk kez, bir sevgiliye hoş görünme konusunda endişelenmeme gerek yokmuş gibi. Sadece kendim olabilirim. "Bir hata yaptın ve şimdi seni bu hatada boğacağım."

Tek bir kara kaşını kaldırıyor. "Sözlerini çok hızlı söylüyorsun ama eylemlerin asla arkasını getirmiyor. Yap şunu."

Sözümü tutmadığımı hatırlayınca yüzüm kızardı. Oh neyse. Artık buradayız ve bu trenin raylarda kalmasını sağlamak gibi bir niyetim yok. Yapmamam gereken tüm nedenleri düşünmeden ona doğru ilerliyorum ve sanki bir kez harekete geçtiğimde tüm çekincelerim ortadan kalkıyor. Kendime başka seçeneğim olmadığını

söyleyebilirim, ama gerçek şu ki o hiçbir şey yapmıyor.

Sadece orada oturmuş, açık renk gözlerinde bir meydan okumayla beni izliyor. Bu işin peşini bırakacağını düşünmüyor. Bu, her şeyden çok, beni teşvik ediyor.

Parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdiriyorum ve ellerimi kaldırıp göğüslerimi avuçluyorum. "Zavallı küçük gargoyle. Halkından tek bir kişi bile sana sahip olmayacak. Bir insanla birlikte yaşamaya mahkûm edildin."

"Sen söyledin. Ben söylemedim."

Yüzümün kızarması derinleşiyor ve kendime bunun banyodaki sıcaklıktan kaynaklandığını, sözlerinin acıtmadığını söylüyorum. Yine de ilerlememe engel olmuyor. Aslında, bacaklarım onunkilere çarptığında, beni daha da yaklaştırmak için kalçalarını aralıyor. "Seni istemeyen bir insan. Yatağına girmesi için zorlaman gereken biri."

Hatta ifadesi daha da alaycı bir hal alır. "Evet, Grace. Şu anda fazlasıyla zorlanmış görünüyorsun." Bir kez daha dikkati göğüslerimi avuçladığım ve meme uçlarımla oynadığım yere kayıyor. "Neredeyse korkudan titriyorsun."

Onu susturmak istiyorum. Vücudum harekete geçtiğinde düşündüğüm tek şey buydu. Üzerine biniyorum ve ellerimi uzun beyaz saçlarına daldırdıktan sonra başını geriye doğru çekip boğazını ortaya çıkarıyorum. "Seni şu anda öldürebilirim."

Gözleri yarı yarıya kapanıyor ve dudaklarında beklenmedik bir gülümseme belirliyor. Kanatları hareket ediyor. Beni geriye savurmasını bekleyerek gerildim. Onun yerine, hemen arkasındaki küçük bir masaya çarptı. Orada olduğunu fark etmemiştim bile. Uçuşan bir metal parladı ve sonra eli bir hançeri yakalamak için dışarı fırladı. Tüm bunları başını elimden çekmeden yaptı.

Ne oluyor lan?

Bram bileğimi tutuyor ve elimi saçlarından çekiyor. Bunu yapmasına izin verecek kadar şaşırmıştım. Hançerin kabzasını avucuma bastırıyor ve açıkta kalan boğazına doğru yönlendiriyor. "Beni öldürmek mi istiyorsun? O zaman öldür."

Şok beni sakinleştiriyor. Bunun bir blöf olduğunu kanıtlamak için yüzünü, aurasını araştırıyorum. Tek bulabildiğim, rahatlamanın soluk leylak rengine karışmış kararlılığın koyu menekşesi. Ciddiydi. Bu bulmaca gibi adamdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Belki de boğazını kesip bu işi bitirmeliyim. Ama bu Azazel'in sözleşmesini bozar. Bu âlemde zaman farklı işliyor ve Ryland ile diğerlerini kurtarıp Mina'ya teslim etme anlaşmasının kendisine düşen kısmını henüz yerine getirmemiş olması tamamen mümkün. Kendime bundan sonra yapacağım şeyin tek sebebinin bu olduğunu söylüyorum; bunun olmasına izin veremem. Hançeri fırlatıp atıyorum.

Ben insanları *kurtarırım*.

Onları öldürmem. Bram'ı öperim.

BRAM

T Grace ağzıma girerken hiç tereddüt etmiyor. Bir yanım kontrolü ele almam gerektiğini fısıldıyor ama çok yorgunum. Kaybetmek için savaştan yoruldum.

savaş o asla görünüyor için Son. Yorgun. ve sürekli hatırlatılıyor. Sadece yorgunum. Grace'in ellerinin saçlarımda olması, canımı acıtacak kadar sert çekmesi iyi hissettiriyor. Ağzının benimkine karşı hareket etmesi, ağzımı açmak için alt dudağımı ısırması. O Tadı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Sonra bana sokuluyor, tüm vücudunu benimkine bastırıyor. Bu kadar vahşi biri için çok küçük bir şey. Denemeden bile onu ikiye bölebilirim.

Ve yine de kendimi burada pasif bir şekilde otururken, o bana hayatımın en güzel öpücüğüyle hükmederken buluyorum. Başka birine bu kadar yakın olmayalı yıllar olmuştu.

Grace saçımı tekrar çekiyor, bu sefer daha sert. "Fikrini mi değiştirdin?" Ses tonunda bir meydan okuma var ama cevabımı beklerken başka bir hareket yapmıyor.

Öyle mi?

Saf ve aptal bir yanım Azazel'in sunduğu fırsatla farklı bir şey yapmak istiyordu. Gerçek bir şey. Gerçek bir şey.

lanet olmadığımı kanıtlamak için. Daha iyi bilmeliydim. Sonu hep böyle olacaktı.

Nazik bir baştan çıkarma yerine vahşi bir kavga.

"Yaptın mı?" Isırdım.

Yüzümü inceleyecek kadar ayağa kalkıyor. Keskin bir gülümseme dudaklarını çekiyor. Enerjisi parlak pembe ve kırmızının ezici bir karışımı, şehvet ve öfke onu da beni yönlendirdiği gibi yönlendiriyor. "Hayır," diyor Grace yavaşça. Sanki transa geçmiş gibi başını sallıyor. "Ama bebek yok."

Bu kuralı unutmaması için onu kışkırtabilirim, ama bir yanıma hala aşmayacağım bazı çizgiler olmasını istiyor. "Yarın sana bir doğum kontrol kolyesi getireceğim."

Göz kırıyor. "Bir doğum kontrol kolyesi. Kulağa geliyor." Başını bir kez daha sallıyor. "Bu konuya geri döneceğiz."

"Elbette." Göğüslerini göğsüme bastırırken düşünmek zor. O yüzden zahmet etmiyorum. Grace'in saçlarındaki parmaklarına hâlâ doyamıyorum. Çok hoşuma gidiyor. Özellikle de saçlarımı bir yumruğunun etrafına sardığında ve sonra diğer elini boynuzlarımdan biri boyunca bir parmak izi sürmek için yukarı kaldırdığında.

İfadesi hâlâ saf şeytani ama hiç umursamadığımı fark ediyorum. "İstedliğini elde ediyorsun, Bram. Ben senin yatağında. Bu gece beni beceremezsin ama bunun dışında bana ne yapacaksın?"

Soru neredeyse savunmasız hissettirmeli, ama Grace'den her şeyin çıktığı gibi çıkıyor. Bir meydan okuma gibi.

Kelimelerle cevap vermiyorum. Bunun yerine ellerimi kışının altından geçirip onu çoğunlukla sudan çıkarıyorum. Koyu renk gözlerindeki o buyurgan bakışla benim tutuşumda pek pasif değil, ama onu yönlendirmeme izin veriyor. Muhtemelen ellerimle ona bir koltuk yaptığım içindir. Hatta bir taht. Kesinlikle bir kraliçenin enerjisine sahip.

Şimdi, nihayet, ona kalbimin zevkiyle bakabiliyorum.

Benim kötü kalpli insanım, çok formda. Uzun ve zayıf, Huzursuzca yer değiştirirken öne çıkan güçlü kasları var.

Ve yara izleri. Daha önce mor elbiseyi giydiğinde fark etmemiştim ve diğer elbiseyle daha etkili bir şekilde örtülmüştü, ama Grace'imin vücudunun her yerinde yara izleri var. Bazıları silik ve gümüşü renkte ve neredeyse tamamen solmuş. Bazıları ise açık teninde pembe görünecek kadar yeni.

Başparmağımla kalçasında büyük bir iz bırakıyorum. "Burada ne oldu?"

"Diğer her yerde olan şeyin aynısı." Bunu sıkılmış bir tonda söylüyor. Enerjisi bile değişmiyor.

Tekrar söylüyorum, bu kadınla bir yakınlık hissediyorum. Bu tonu biliyorum. Ailemin başına gelenleri anlatırken ben de birçok kez kullandım. Bazen bir konu her gündeme geldiğinde onunla uğraşmaktansa duyguları tamamen devre dışı bırakmak daha kolaydır.

Ona bir daha sormayacağım. Gerçekten, önemli değil. Onun geçmişi için pazarlık yapmadım. Yatağımda olması için pazarlık yaptım. Bu yeterli olmalı.

Bu durumun kontrolünü bir anda ele geçirecek. Yer değiştirirken yüzündeki hesaplamayı şimdiden görebiliyorum, teni onu havada tuttuğum avuçlarımda kayganlaşıyor. Bir yanımda umutsuzca bunu yapmasına izin vermek istiyor. Parmaklarını saçlarıma geçirdiği ve bıçağımla boğazıma dayadığı o an...

Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Bu deneyimi tekrar yaşamayı, rüzgârın beni havada yüzdürmesini hissetmekten daha çok arzuluyorum. İşte bu yüzden bunu ne kadar istediğimi ona asla belli edemiyorum. Grace baştan aşağı bir avcı. Gitmek istiyor ve bunu yapmak için ona hükmedebileceğini düşünürse hiç tereddüt etmeyecektir. Böyle bir şeye nasıl tepki vereceğimden emin değilim, bu yüzden o noktaya gelmemize izin veremem.

"Kalçalarını aç."

Bir eli hâlâ saçlarımda, elini daha da sıkıyor. "Beni yatağımda istediğini sanıyordum."

"Bir dahaki sefere." Eğer şimdi onu yatağıma alırsam, kendimizi kaptırmayacağımızdan emin değilim. Belki de bu aptalca bir şeydir.

ne zaman öpüştüğümüz konusunda endişeleniyorum, ama aramızdaki enerji ısıracı, vahşi bir şey. Sanki bir patlamadan tek bir hareket uzaktaymışız gibi geliyor. Eğer bu olursa geriye ne kalır bilmiyorum.

O bana aynı nezaketi göstermek istemese bile ben ona verdiğim sözü tutacağım.

"Bacaklarını aç, Grace. Bana amını ver."

Enerjisindeki pembe etrafımızda öyle parlak bir sel yaratıyor ki neredeyse gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Ama istesem de yapamam, beni bakışlarıyla esir almışken olmaz. Ayaklarını omuzlarımın dış tarafına bağlamadan önce yavaşça kalçalarını açarken hareketsiz kalmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Amcığı da kendisi kadar güzel. Güzel ve pembe ve ihtiyaçla parlıyor.

"Senin o iğrenç oyununu oynamamı mı istiyorsun, Bram? Zamanımı harcadığıma değsin." Saçımı tekrar kabaca çekiyor. "Beni öyle bir boşalt ki, ellerini ve ağzını tekrar üzerimde hissetmek için sabırsızlanayım. Fikrimi değiştirmeden önce yap bunu."

Başka bir dünyada ve başka bir hayatta olsaydım, bizi yavaşlatmaya ve bunu sert yerine tatlı hale getirmeye çalışırdım. Ama burası başka bir dünya değil. Başka bir hayat da değil. Sadece bir tane var, ne kadar berbat olsa da.

Grace'i daha yakın tutuyorum ve tam olarak emrettiği gibi, tam olarak arzuladığım gibi itaat ediyorum. Dilimi onun merkezine doğru sürüklüyorum. Tadı görüldüğünden bile daha güzel ve çıkardığı küçük ses, tanımaya başladığım kadınla o kadar çelişiyor ki, ona bunu tekrar yaptırmak için duyduğum zorlayıcı ihtiyaca engel olamıyorum. Eğer onu kontrolünü kaybetmeye ikna edebilirsem, belki ben de kendim için biraz kontrol kazanabilirim.

Daha önce hiç bir insanla seks yapmamıştım ve aramızdaki boyut ve güç farkının acı verici bir şekilde farkındayım. Grace ağzımı klitorisine doğru yönlendirirken kendini hayattan daha büyük hissediyor ama gerçek şu ki öyle değil. Onu çok kolay ezebilirim. Bir bakıma, buna rehberlik etmesi bir rahatlama. Tüm ben

Yapmam gereken ellerimle bir raf yapmak ve onun talimatlarını takip etmek.

"Kendini tutuyorsun." Sesi tuhaflaştı ve nefes nefese kaldı, ama bu eleştiri karşısında omurgamın dikleştiği gerçeğini değiştirmiyor. Yüzünü görebileceğim kadar geriye çekiyorum. Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşmış. "Fikrini *mi* değiştirdin?"

Nefesim yeterse gülebilirim. Fikrimi değiştirmek mi? Kıpırdamadan durmak ve sadece ağzımı ve dilimi hareket ettirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onu arzuladığım şekilde yutmak yerine yavaş gitmek. Onu yatağıma çekmemek ve amının sikimi dilimi aldığı kadar tatlı bir şekilde alıp almadığını görmek. Pervasız. O kadar pervasızım ki. "Hayır," diyorum. "Fikrimi değiştirmedim."

Bana tam olarak inanmıyormuş gibi hâlâ beni izliyor. "Belki de-"

"Hatırlarsan, seni buraya bu amaçla getiren *bendim*. Fikrimi değiştirmedim Grace." İhtiyaç beni çok sert yapıyor, ancak bu bir sonraki söylediğim şey için acınası bir bahane. "Pençelerim, kanatlarım ve dişlerimle senin iki katın büyüklüğündeyim. Seni saniyeler içinde yarım düzine şekilde öldürebilirim. Bu süreç boyunca güvende ve bütün kalmanı sağlamaya çalışıyorsam beni affet." *Bunu neden söyledim ki?* Tam da onun düşündüğü gibi bir canavar gibi davranıyorum. Hiçbir iyi adam etrafındaki insanlara onlara zarar verebileceği tüm yolları hatırlatmaz, bu doğru olsa bile. Ama o zaman ben iyi bir adam değilim, değil mi? Onu köşeye sıkıştırdım ve şimdi de bu konuda hıyarlık yapıyorum.

Grace onu bırakmamı talep etmiyor. Bana siktirip gitmemi söylemiyor. Yüzünde sürekli gördüğüm o tuhaf bakışla bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Sanki tam olarak çözemediği bir bulmaca kutusuymuşum gibi.

"Bana zarar vermeyeceksin." O kadar kendinden emin söylüyor ki, neredeyse ona inanacağım.

Buna gücüm yetmez. Açıklamak istemediğim bir şeyi itiraf etmek anlamına geliyor ama içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini anlamasına ihtiyacım var. "Seni kasten incitmek istemezdim. Ama benim için oldukça uzun bir zaman oldu. Bu diyardaki insanlardan birine karşı kontrolümü kaybetmeyi göze alabilirim ama insanlar çok daha kırılgan."

Yavaşça gülümsüyor ve benim sikim de karşılık olarak sarsılıyor. "Şu anda senden nefret etmeyi çok zorlaştırıyorsun."

"Benden nefret etmek zorunda mısın?"

"Evet." Etrafına bakınıyor ve arkamdaki bir şeye odaklanmış gibi görünüyor. "Eğer bana zarar vermekle bu kadar ilgileniyorsan, seninle iğrenç bir şekilde işim bitene kadar seni bağlayabilirim. Kulağa nasıl geliyor?"

Kulağa berbat bir fikir gibi geliyor. Güvenilir olmadığını çoktan kanıtladı ve kendimi herhangi bir şekilde çaresiz bırakmak bir hata olur. Beni bağlayıp tekrar kaçma ihtimali de var. Ama aptal olduğum için kendimi "Kulağa hoş geliyor." derken buluyorum.

Bizi yatak odasına götürmesini bekliyorum. Gerçekten daha iyi bilmeliydim. Ellerimi sırtımın altından bağlamak için yırtık bir çarşaf parçası kullanırken kendimi banyonun serin fayanslarında otururken buluyorum. Bu konuda da zekice davranıyor. Bileklerimi bağlamadan önce kanatlarımın kollarım tarafından hapsedilmesini sağlıyor. Garip bir uzlaşma şekli. Bir bakıma çaresizim, ama ihtiyacım olursa bağları koparmak yeterince kolay olacak.

Sonra beni sırtüstü yatırdı.

Ben kanatlı bir yaratığım. Kanatlarım sıkışmış halde sırtüstü yatmaktan daha doğal olmayan bir pozisyon yoktur. Tüm içgüdülerim yuvarlanmamı, savaşıp, kurtulmak için bir şeyler yapmamı istiyor. Bunun yerine, o göğsüme otururken ben orada yatıyorum. Grace parmaklarını neredeyse nazikçe saçlarımın arasından geçiriyor. "Eğer durmamı istiyorsan beni devirecek kadar güçlüsün, ama başka bir yöntem tercih edersen seni dinliyorum."

Kapatıyorum. Bu fikir bile gülünç. Amcığı çok yakın ve hala dilimde onun tadını alabiliyorum. Onun içinde mutlu bir şekilde boğulabilirim. "Buna gerek yok."

"Ve yine de buradayım, sana durmak istiyorsan tek yapman gerekenin oturmak olduğunu söylüyorum." Bana kaşlarını çattı. "Tam burada benimle *oturabilir misin?*"

Sözcüklerle karşılık vermek yerine, ayağa kalkıyorum ve onu kucağıma deviriyorum. Bundan rahatsız olmak şöyle dursun, şeytani bir kahkaha daha atıyor ve sonra elleri yeniden saçlarımda. Grace sanki ciğerlerimdeki havayı almak istermiş gibi beni öpüyor. Sonra beni tekrar aşağı itiyor. "Aferin oğlum. Ayağını yere de vurabilirsin. Bunu yaparsan dururuz."

"Durmak istemiyorum," diye hırlıyorum.

"Hepsi aynı." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Şimdi boşalana kadar yüzüne bineceğim. Eğer çok çok iyi olursan ve beni çok çok sert bir şekilde boşaltırsan, tatmin olduğumda o süslü sikini emeceğim."

GRACE

T Düşünmeye, ikinci bir tahminde bulunmaya vakit yok. İhtiyacım beni bu kadar zorlarken ve Bram'in şehveti havada o kadar yoğunken değil.

Dilini. Bu adam, bu avcı, çaresiz olmayabilir ama benim için sırt üstü yatmış ve bağlanmış durumda. Çoğu zaman, ihtiyacım çok güçlü ve iradem çok zayıf olduğunda, diğer avcılarla yatıyorum. Normal insanlar gibi çene çalmakla uğraşmadıkları için garip bir rahatlık var. Dezavantajı ise partnerlerimle aramdaki güç dengesinin çok iyi farkında olmam. Avcı olduğunuzda, gardınızı düşürmek ölümü kucaklamak anlamına gelir. Bu, seksin bile başka bir tür savaş olduğu anlamına gelir.

Bram ile böyle hissetmelisin. Bram ile öyle. Beni "kurtardı", böylece beni yatağına girmeye zorlayabilecekti, ama kendimi hiç de zorlanmış hissetmiyorum. Kendimi güçlü hissediyorum.

Yüzüne yaslanmak için geri çekiliyorum ve ellerimi yere koyuyorum. Amcığıma bakma şekli kendini adamışlık sınırında. Aslında dudaklarını yalıyor. Eğer bu adam nasıl yalan söyleneceğini biliyorsa, gömleğimi yiyeceğim.

Bunu nasıl durduracağını bildiğini bir kez daha hatırlatmanın anlamı yok. Bildiğini kanıtladı. Daha fazla konuşmak beni korkutuyor. Kendimi onun ağzına bırakmaktan başka yapacak bir şey yok. Oral seksi her zaman sevmişimdir, ama bu

Benim için nispeten nadir bir deneyim. Hem vermek hem de almak. İçinde çok fazla kırılganlık var ve seks yapmak doğası gereği kırılgan bir şey, bu yüzden nadiren daha derin katmanlarını aradım.

Bram hiç tereddüt etmeden peşimden geliyor. Sanki hiç doyamayacakmış gibi amımı öpüyor, dikkatini her bir santimime veriyor. Dilini içeri daldırıyor ve gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyor. O kadar büyük ki beni bütünüyle yutabilirmiş gibi hissediyorum.

Bunu onun yönlendirmesine izin verdiğimi bir anda fark ettim. Planımız bu değildi. "Klitorisim. Beni boşalt."

Hiç tereddüt etmiyor. Diliyle beni sikmeyi bırakıyor ve dilinin düz kısmını klitorisime sürtebilmek için yer değiştiriyor. Küfrediyorum, nefes alıyorum ya da inliyorum. Ağzımdan çıkan sesleri tanımlayamıyorum. Gerisi hakkında endişelenmeden kendimi zevke vermek çok iyi hissettiriyor. Ne de olsa başka seçeneğim yok.

Ama bu bir yalan.

Beni tutmuyor. Benim onu bağladığım gibi o da beni bağlamadı. El yordamıyla zorlamadan fazlasını yapmadı. Eğer herhangi bir noktada topuklarımı sıksaydım, pes edeceğine dair bir his var içimde.

Önemli değil. Yalanı kucaklıyorum çünkü içinde özgürlük var. Ağzına giriyorum, daha önceki bir partnerimle asla göstermeyeceğim bir vazgeçişle diline sürtünüyorum. Klitorisime karşı titreşen hırıltıları herhangi bir gösterge ise, Bram bunu seviyor gibi görünüyor.

Duramıyorum. Kendimi zevkime adanmış akılsız bir şeyim. Boşalmam gerek. Gelmezsem öleceğimi düşünüyorum.

Bu duygu üzerimde yükseliyor, gittikçe yükseliyor ama yine de gücü beni hazırlıksız yakalıyor. Haykırıyorum. Kalçalarım titremeye başlıyor. Ve sonra Bram'ın yüzüne yığılıyorum. O aldırıyor gibi görünüyor. Sanki orgazmımın her damlasını yalamaya çalışıyormuş gibi dilini tekrar içime sokuyor. Bu, daha küçük bir patlamaya daha yol açıyor ve o orgazmda da hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Bana ne yaptı?

Bana son bir kez uzun uzun yalıyor ve yavaşça doğrulup beni kucağında kemiksiz bir yığın haline getiriyor. Ona göz kırpıyorum, kibir ya da memnuniyet bekliyorum ama solgun gözlerinde evde kimse yok. Nefesi benimki kadar sert geliyor. "Biraz daha."

Ben de daha fazlasını istiyorum. İki eli arkadan bağlarken bunu yapabiliyorsa, tüm vücudu oyundayken daha ne yapabilir? Umutsuzca cevabı bilmek istiyorum. Ama bu gece öğrenemem. Bu çok tehlikeli. Boğazımı temizlemek için mücadele ediyorum. "Kendime gelmem için bana birkaç saniye ver, ben de seninle ilgileneyim."

"Bu umurunda bile değil Grace." Bacaklarını büküyor, dilini göğsümün kıvrımında gezdirebilmek için bedenimi tekrar ona doğru kaldırıyor. "Seninle işim bitmedi. Çöz beni. Sana dokunmama izin ver."

Eğer bana dokunmasına izin verirsem, kendimi onun sikinin üzerinde bulacağım. Sabah pişman olacağım ama ihtiyacım bu gece inkar edemeyeceğim kadar fazla olacak. Kalan azıcık sağduyumun da önüne geçecek. Şu anda bile aklım ona tam olarak istediği şeyi vermek için taklalar atıyor. İkimizin de istediğini.

Bunu yapamam.

"Hayır," diyorum sonunda. Ama sırtımı eğiyorum ve meme ucuma daha iyi erişmesini sağlıyorum. Beni sertçe emiyor, bir inilti daha çıkarıyor ve amımda cevap veren bir nabız atıyor. Kahretsin, ama ona ihtiyacım var. Bu orgazmdan sonra doymuş olmalıydım-iki orgazm, gerçekten. Bunun yerine, arzum daha sıcak yanıyor.

Durumu kontrol altına almak için bir şeyler yapmalıyım, yoksa kendimi onun sikinin üzerinde bulacağım. Bu düşünce vücudumu geriyor. Beni harekete geçiren de bu oldu. Kucağından kayıyorum ve küvete doğru geri geri gidiyorum. Kendimi bilerek küvete sokuyormuşum gibi davranmak istiyorum ama gerçek şu ki vücudum istediğim kadar iyi çalışmıyor. Ne zaman

Bram sanki beni yutmak istiyormuş gibi bana bakıyor.

Bunu istiyorum. Bunu çok çaresizce istiyorum.

Bu yüzden ben küvette kalmalıyım, o da küvetin dışında kalmalı.

Kenara kayıyorum ve ellerimi dizlerinin arkasına doluyorum. "Buraya gel." İstesem de onu kıpırdatamam ama o hiç vakit kaybetmeden kenara doğru kayıyor. Göğüs hizamdaki olağanüstü sikiyle kalın kalçalarının arasında buluyorum kendimi. Ve *gerçekten de* olağanüstü. Daha önce bir anlığına görmüştüm ama doğru görüp görmediğimden emin değildim. Meğer haklıymışım. Uzunluğu boyunca çıkıntılar var.

Parmaklarımı uyluklarının üzerinden kalçalarına doğru kaydırıyorum. "Şimdi senin sikini emeyeğim. Uslu dur ve kıpırdamadan dur. Eğer durmamı istersen, dur de." Adam büyük. Gerçekten büyük. Şehvetimin içine küçük bir korku saçacak kadar büyük. Bu hissi artırıyor ama gerçek şu ki onu kaldırabilir miyim bilmiyorum. Hele de ertesi gün yürümek istiyorsam. Ve eğer kontrolünü kaybedip ağzımı sikerse . . . En iyisi bunun olmasına izin vermemek.

Yine de ona dokunmadan edemiyorum. Yumruğumu sikinin etrafına sarabildiğim kadar sarıyorum ve yavaşça pompalıyorum, o ince çıkıntıların içimde nasıl hissedeceğini hayal etmeme izin veriyorum. Güzeldi. İyiden de öte. Sabırsızlanıyorum. Sikinin tepesine ulaşıyorum ve sıkıyorum. Bir damla ön sperm benim ödülüm.

"Grace. Lütfen." Sesi o kadar sert ki, sanki biri onu boğuyormuş gibi geliyor.

Yalvarması hoşuma gidiyor. Konuyla ilgili yaptığım okumalar sayesinde aşına olsam da, kink'i hiç denemedim. Onun teslimiyetinin bana verdiği heyecanı asla tahmin edemezdin. Sikini tekrar sıkıyorum. "Lütfen, ne?"

O kadar derinden hırlıyor ki yemin ederim kemiklerimin titrediğini hissediyorum. "Eğer bunu yapmayı bırakmazsan

daha ağzını bana sürmeden."

Bunu hem istiyorum hem de istemiyorum. İkimiz de devam edemeyecek kadar bitkin düşene kadar bunu sürdürmek isteyen bir yanım var. Eşit derecede güçlü bir yanım da sadece alay ederek onun boşalmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istiyor. Onun beni etkilediği kadar benim de onu derinden etkilediğim gerçeği beni rahatlatıyor.

Eğilip yarığındaki ön spermi yalarken bakışlarını tutuyorum. Gözleri kayarak kapanıyor ve dudaklarından bir hırıltı daha çıkıyor. İçimdeyken bu sesi çıkardığını duymak - hayır, hissetmek- istiyorum. Ama bu gece değil.

"Beni çok sert boşalttın." Sikini tekrar yalıyorum. "Bu beni özellikle cömert hissettiriyor. Bu yüzden sana bir seçenek sunacağım."

"Ne seçimi?"

"Nereye geleceğinizi seçmenize izin vereceğim." Gözleri şokla açıldı ve gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. "Dudaklarım." Dudaklarımı sikinin üzerinde gezdiriyorum. "Boğazım." Aletini gırtlığıma kadar götürüyorum ve ortasından aşağı doğru sürüklüyorum. "Ya da göğüslerim." Aletini önce bir meme ucuna, sonra diğerine sürtecek kadar sudan çıkıyorum.

Bram o kadar zor nefes alıyor ki, her nefes alışında göğsü kabarıyor. Kollarındaki damarlar belirginleşiyor ve açıkçası bağlarından kurtulmaya mı çalışıyor yoksa onları koparma dürtüsüne karşı mı savaşıyor anlayamıyorum. Her nefes verişinde daha sert hırıltılar duyuyorum. "Sen bir tehditsin, kadın."

"Sadece çoğunlukla." Aletini göğüslerime sürtmeyi bırakmıyorum. Çok hafif bir dokunuş ama yine de kalp atışlarımı meme uçlarımda ve amımda hissedebiliyorum. Tehlikeli bir oyun oynuyorum. İkimiz de oynuyoruz. "Seç."

"I-" Geriliyor. "Sikimi yala ve sonra memelerine boşalmamı sağla. Geçici de olsa seni işaretlemek istiyorum."

Bunu ne kadar çok istediğim beni korkutuyor. Sikini ağzıma almak için alçaldığımda konuşmasını zar zor bitiriyor. Gerçekten, çok büyük. Onu düzgün ememiyorum. Bu

fark etmez. Kalçaları her iki yanımda sertleşirken ve hırıltıları derinleşip uzarken değil. Onu emiyor ve yalıyorum, işin çoğunu ellerimin yapmasına izin veriyorum. Neredeyse çaresizlik gibi geliyor. Benim yaptığım gibi onun da kontrolünü kaybetmesine *ihtiyacım var*. Arzumun onun yüzünü hala işaretlediği gibi onun da beni işaretlemesine ihtiyacım var.

"Grace."

Başka bir uyarıya gerek duymuyorum. Geri çekiliyorum ve iki elimle onu kaldırıp sikini göğsüme doğrultuyorum. Yarı küfür yarı ismim olan bir ses çıkardı. Ve sonra göğsümün her yerine boşaldı. İnanılmaz bir miktarda. Devam ediyor, göğüslerim tamamen kaplanana kadar fışkırtma üzerine fışkırtma ile beni kırbaçlıyor.

Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Sikini bıraktım ve parmağımı tohumunun içinde gezdirdim. "Şu yaptığın **p i s l i ğ e** bak."

"*Grace.*" Sesinde bir uyarı var ve irkilerek yüzüne bakıyorum. İşte o zaman bağları kopardığını ve ellerinin serbest kaldığını fark ediyorum. Ellerini çok dikkatli bir şekilde kalçalarının üzerine koyuyor. Bakışları göğüslerime sabitlenmiş, sanki gözlerini kaçırıyor. "Seni tekrar boşaltmama izin ver. Lütfen. Sana söz veriyorum, yalvarsan bile sikimi o muhtaç amcığına vermeyeceğim."

Bu yol tehlikelidir.

Teklif ettiği şeyi istiyorum. Tanrım, istiyorum. Ama bu küvetten çıkıp onun kucağına otursam, siki için ona yalvarmak zorunda kalacağım. Böyle bir durumda şu anda verdiğimiz hiçbir sözün tutacağını garanti edemem. Bu yüzden hayatımda yaptığım en zor şeylerden birini yapıyorum.

Bir adım geri çekiliyorum.

Bram sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını yavaşça sallar. "Pekâlâ." Ayaklarını bulması iki denemesini alıyor. Başka bir zaman olsa bunu inanılmaz derecede tatmin edici bulabilirdim, ama ağzımı kapalı tutmaya o kadar odaklanmışım ki -onu geri aramamak için- onu ne kadar mahvettiğimin farkına varamıyorum.

Birkaç saniye sonra banyodan çıkıyor ve yatak odasının kapısının kapandığını duyup yalnız olduğunu anlamam için birkaç vuruş daha geçmesi gerekiyor.

Ancak o zaman yüzeyin altına iniyor ve hayal kırıklığını haykırıyorum.

Bu çok yakındı. Birçok açıdan.

GRACE

I Her şeyin nerede ters gittiğinden emin değilim. Yatağıma uzanıp tonozlu tavana bakıyorum, bedenim hâlâ Bram'ın ağzından şarkı söylüyor. *Ruhum* hala teslim olma şeklinden şarkı söylüyordu. Hiç düşünmedim kendim özellikle sapık değilim, ya da en azından ayrıntılı kurallar ve oyun sahneleri gerektirecek şekilde değil. Ama banyoda olanlar ... Taleplerimi yerine getirdiğinde içimde akan güç. Solgun gözlerindeki teslimiyet. Klitorisimdeki dili kadar baş döndürücüydü.

Bir sorun. İşte sorun bu. Bir sorundan başka bir şey değil. Yemekte şüphelerini uyandıracak bir şey yapmış olmalıyım. İlk gece ayrılmak çok düşüncesizceydi. Tabii ki yatırımına göz kulak olacak. Bu kalenin ıssız görünmesi, gerçekten boş olduğu anlamına gelmez.

Yine de Bram'den bunu beklemiyordum. Ne öfke ne de acımasızlık. Şimdi bile, kabul etmeseydim beni örümceklere bırakmayacağından tam olarak emin değilim. Şartları sıralarken acımasız yüzünde hiç merhamet yoktu.

Eğer kaçarsam ve beni yakalarsa, beni yatağına kadar sürükler. Titriyorum ve yüzüstü düşünüyorum. Gargoyle'daki değişim beni korkutmalı. Bu onu bir şekilde tehdit haline getiriyor.

daha önce değildi. Annemin tavsiyesinin ne olduğunu biliyorum -tehdit beni ortadan kaldırmadan önce onu ortadan kaldır- ama nedense beynim benimle birlikte bu sıçramayı yapmıyor.

Bildiğim kadarıyla kimseye zarar vermedi. Bana da kesinlikle zarar vermedi. Pazarlıkçı iblis bölgesinden men edilmiş olabilirim ama bu en azından kısmen benim hatam. Bram aslında bir canavar değil ve ben sadece canavarları öldürürüm.

Küvette boğazını kesmeme izin verirdi. Aurasında hiç tereddüt yoktu, ortaya çıkmayı bekleyen bir tuzak yoktu. Bram karmaşık biri.

Şu anda karmaşık şeyler için zamanım yok. Yıllardır aradığım cevaplara bu kadar yakınken olmaz. Eğer bir parçam bu meydan okuma karşısında ortaya çıkarsa... Her zaman kendime zarar veren bir yanımlı olmuştur. Onsuz canavar avcısı olmak biraz zor. Biz yaşlılıktan ölmeyiz.

Tekrar sırt üstü yuvarlandım, huzursuzdum. Tekrar koşmalıyım. Bir denemeden sonra pes etmek söz konusu bile olamaz. Bir dahaki sefere daha dikkatli, daha sinsi olacağım. Artık ormanın *bu* tür tehditlerle dolu olduğunu bildiğime göre daha hazırlıklı olabilirim. Ağaçlar Bram'in bana havadan ulaşmasını engellemeli.

Ağa yakalandıktan sonra saniyeler içinde beni bulmasına engel olmasalar bile.

"Hayır. Kahretsin, *hayır*. Bunu yapabilirim."

Uyku gelip beni aldığında hala sorunu çeşitli açılardan inceliyorum.

Bir süre sonra odamdan gelen hareket sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi açmıyorum, nefes alışımı değiştirmiyorum ya da başka bir şekilde kıpırdamıyorum ama bir saniye sonra belli belirsiz tanıdık ve eğlence dolu bir ses, "Uyanık olduğunu biliyorum. Senin alanında olduğum için resmen öfkeyle kaynıyorsun. Bu oldukça lezzetli."

Gözlerimi açtım ve doğruldum. Bir gargoyle bekliyordum ama bu kişi gargoyle değil. Onlar bir pazarlıkçı iblis, ancak Azazel'in boyutlarına yakın bile değiller. Ayrıca gözleri de yok, göz çukurlarından ikinci bir kara boynuz kümesi fışkırıyor. Bana çeviri dövmesini yapan aynı iblis. Adını çıkarmam bir saniye sürdü: Ramanu. "Günlerdir giriş yapmaman gerektiğini sanıyordum."

"Mmm, bu yeterince doğru." Şifonyerden bir mum alıp inceliyor gibi görünüyorlar ve umursamaz bir zarafetle yere bırakıyorlar. Üzerlerinde süveter ya da elbise olabilecek siyah bir giysi var ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. "En azından diğerleri için. Ama sen özelsin, değil mi Grace?"

Gözlerimi kısıyorum ve auralarında neyin peşinde olduklarına dair bir işaret arıyorum. Koyu sarı bir eğlence ve bir parça açık yeşil meraktan başka bir şey yok. "Özel, bunu ifade etmenin bir yolu."

"Sanki sana hakaret ediyormuşum gibi konuşuyorsun." Göğsünü sıkıyor, ancak eğlencesi hiç azalmıyor. "Ama ikimiz de hakaret etmediğini biliyoruz. Merak ediyorsun." Vuruş menzilinin dışında kalsalar da yaklaşıyorlar. "Tıpkı şu anda eğlendiğimi bildiğin gibi. Enerjimde derin bir sarı var, değil mi?"

İrkildim. Söylemelerini beklediğim onca şey arasında bu seçenekler arasında yoktu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yalan söylemenin bir anlamı yok. Yine, sadece bana bakarak bilmen gereken bir şey var. Yalan söylemiyorum." Hem tehditkâr hem de bana gülüyorlarmış gibi hissettiren bir şekilde dişlerini göstererek sırıtıyorlar. Sözleri yeteneğimi bildiklerini gösteriyor gibi ama bu imkânsız. Sanki inançsızlığımı sezmişler gibi kıkırdıyorlar. "Hadi ama küçük avcı. Ailenin ne olduğunu biliyorum. Tarihin çoğundan daha bilinçli olduklarına eminim. Ebeveynlerimden biri bir gargoyle, yani

Bana güzelliğimi veren şey." Yüzlerini gösteriyorlar. "Ve benim duyguları ve büyüü okuma yeteneğim. Tıpkı atalarınızdan birinin bir gargoyle ile şımarması gibi ve bu yetenek muhtemelen o zamandan beri soyunuzdan aşağıya doğru atlıyor."

Auralarında yalan yok. Söylediklerine gerçekten inanıyorlar. Kafamı sallıyorum, aklım karışıyor. "Bu imkânsız." Atalarımdan birinin paranormal bir partnerle birlikte olup çocuk sahibi olması değil, insanların kendilerine ait bir sihre sahip olabilmelerinin tek yolu bu. Ama bir gargoyle? Bu şu anlama geliyor. . . Donup kaldım. "Bütün gargoyleler bu yeteneğe mi sahip?"

"Mm-hmm." Sırtışları biraz acımasızlaşıyor. "İyi doymuş görünüyorsun, yani Bram'i kızdırmak için her ne yaptıysan affedilmez değil. Ancak, onun seni de en az senin onu okuyabildiğin kadar iyi okuyabildiğini unutmaman akıllıca olur."

Elimi ağzıma bastırıyorum. Eğer bu doğruysa. Bana inanmamasına şaşmamalı. Yalanları auramdan okuyabiliyordu. "Kahretsin." Bu işleri karıştırıyor. Tüm seyahatlerim ve canavar avcılığı yıllarım boyunca, ailem dışında benim yaptıklarımı yapabilen başka bir varlıkla hiç karşılaşmadım. Şimdiye kadar.

Çünkü hepsi iblisler alemindeydi.

"Artık seni saçmalıklarınla suçlayabileceğimi anladığımıza göre, konuşalım." Neredeyse fırlayacakmış gibi bir hareketle yatağıma düşüyorlar. "Azazel senin ölümcül bir saldırıya geçeceğinden ve uzun zamandır hazırladığı tüm planları tehlikeye atacağından endişe ediyor. Benim de onun aradığı barıştan çıkarım var, bu da benim de aynı derecede endişeli olduğum anlamına geliyor. Sözleşmenin bu kısmından caymanız için size bir şans verdiğini biliyorum. Bu teklifi ikinci kez uzatıyorum."

Dik dik bakıyorum. "Nedense Azazel'in bu kadar açık konuşmandan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır." Bunu kayıtsızca geçirirler. "Ama o burada değil. Sadece biz varız." Yan dönüp yüzlerini bana dönüyorlar ve başlarını bir elleriyle destekliyorlar. İkinci set

Boynuzlar gerçekten biraz rahatsız edici, çünkü beni inceliyorlarmış gibi hissediyorum. Muhtemelen öyle oldukları içindir. Konsantre olursam auraları okumak için gözlerimin açık olmasına gerek yok. Ramanu'nun da aynısını yapmak için gözlere ihtiyacı yok.

Rahat edemeyeceğim kadar yakın olmalarına rağmen uzaklaşmıyorum. "Kimseyi öldürmeye niyetim yok." En azından anneme ne olduğunu öğrenene kadar ve ancak o zaman onun ölümünden özellikle sorumlu biri varsa.

"Bu söylemediğiniz oldukça büyük bir uyarı." Homurdanıyorlar. "Dinle, senden hoşlanıyorum, yani-"

"Beni tanı mıyorsun bile. Beş dakikadan daha az bir süredir konuşuyoruz."

Sözümü kesmemi görmezden geliyorlar. "Pazarlıkçı iblis bölgesine dönme şansına atlamadığınızı fark ettim. Bunun nedenini merak ediyorum."

Haklılar. Teklif ettikleri anda kabul etmeliydim, tıpkı Azazel'in teklifini kabul etmem gerektiği gibi. "Eğer geri dönersem, kimse bana olanlarla ilgili gerçeği söyleyecek mi?"

"Pek olası değil. Herkesin sırları vardır ve sanırım Azazel'in bu sırrı kendine saklamak için özel bir nedeni var."

Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de tüm amacım geri dönüp cevapları bulmaktı. Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum. "Önümüzdeki yedi yıl boyunca kilit altında mı kalacağım?"

Ramanu omuz silkiyor. "Kim bilebilir ki? Bu kale çok kurnaz. Kendi aklı var."

Müzayedededen önce orada bulunduğum üç gün boyunca kilidi açamadım. Bu, gelecekte bunu yapabilmem için iyiye işaret değil. Ramanu'nun teklifini kabul edersem, daha da karmaşık bir hücreye adım atmış olacağım. En azından burada serbestçe dolaşabilirim ve kaçma şansım var.

Mantık en iyi ihtimalle dayanıksız geliyor ama görmezden geliyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Sırıtişları biraz acımasız. Parmaklarını şıklatıyorlar ve pençelerinin arasında bir yüzük beliriyor. "Al bunu. Fikrini değiştirirsen, tut ve adımı söyle, geleceğim."

"Ramanu."

Bram pencereden içeri tırmanırken ikimiz de zıplıyoruz. Suçlu hissetmemi gerektirecek bir şey yok ama Ramanu'dan uzaklaşmaktan kendimi alamıyorum. Aramızdaki fazladan birkaç santim, Bram bize doğru bakarken pek bir şey ifade etmiyor. Odanın diğer ucunda ama bu bir fark yaratmıyor gibi. Ondan *korkmuyorum* ama aptal da değilim; elbette temkinliyim.

Ramanu ise Bram'in dişleriyle sökmek istercesine boğazlarına bakmasını umursamıyor gibi görünüyor. Uzanıp saçımdan bir tutamı pençelerine doluyorlar. Bram o ele o kadar odaklanmış ki, yüzüğü diğer elime geçirdiklerini görmüyor. "Azazel'in insanının sağlığını kontrol etmeye geldim."

"Kız *onun* değil."

Bram'i anlamıyorum. Neredeyse düşüncelerini okuyabildiğimi hissettiğim, bir deri bir kemikten daha derin bir bağ hissettiğim zamanlar oluyor ama sonra dönüp onu içgüdüsel olarak içine koyduğum küçük kutuya aykırı bir şey yapıyor. Bize öfkeyle bakan adam, bana boğazını çekinmeden sunan adam değil. O tehlikeli biri.

Otmaya başladım. "Bram-"

"Sorun yok." Ramanu beni bırakıyor ve kafamda alarm zillerinin çalmasına neden olan akıcı bir zarafetle ayağa kalkıyor. "Bram pervasız olabilir ama aptal değil. Bana elini sürmek Azazel'e doğrudan meydan okumak demektir. Bunu göze alamaz çünkü kazanamaz."

Bu yorumun beni rahatlatması gerekirken, tek hissettiğim Bram'ın yüzünde beliren yenilgiye karşı duyduğum öfke. Hangi yolun yukarı, hangi yolun aşağı olduğunu bilmiyor olabilirim.

Bu mevcut durum, ama bir bok başlatıcıyı gördüğümde anlarım. Ramanu teknik olarak beni kontrol etmek için burada olabilir ama aynı zamanda ortalığı karıştırmak için de buradalar. İhtiyacım olan son şey bu. "Bence gitmelisin."

"Ah, ama sana duymam gereken her şeyi anlatmayı henüz bitirmedim." Uçları siyah pençelerle kaplı iki uzun kıvılcık parmağı havaya kaldırdılar. "Bir. Bram anlaşmayı kabul etmek istemedi ama başka seçeneği yoktu. Halkının hiçbirisi ona sahip olmayacak. Onun lanetli olduğuna ve ona yaklaşan herkesin lanetin kurbanı olacağına inanıyorlar." Bram boğuk bir ses çıkarır ama onu duymazdan gelirler. "İki. Azazel burada bulunma nedeninizi anlıyor, ama hata yapmayın, pazarlığın size düşen kısmını yerine getirmeniz bekleniyor. Eğer anlaşmış olduğumuz süre boyunca bunu yaparsanız, anneniz hakkında bilmek istediğiniz her şeyi size anlatmaya hazır."

Bu alçakça bir darbe. Azazel bu bilgiyi ne kadar çok istediğimi çok iyi biliyor, bu yüzden elbette iyi bir davranış sergilememi sağlamak için bunu başımın üstünde tutmaya istekli. Ne yazık ki onun için, kışımı ısırsa bile iyi davranışı bilemem.

Ramanu'nun daha önce beni pazarlıkçı bölgesine götürmeyi teklif ettiğini düşünürsek, *bu* teklifin satır aralarını okumak yeterince kolay. Eğer onlarla gidersem, Azazel'in sorularına cevap vermeme ihtimali oldukça yüksek. Dişlerimi sıkıyorum. Cevapları alacağım. O kadar yakınıma ki, midem bulanıyor.

Kararlılık içimde katılaşıyor. Burada kalacağım ve cevaplara giden yolu kendim bulacağım. "Anlıyorum."

Ağzı tuhaf bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğlenceli küçük yalancı sen değil misin? Bu çok eğlenceli olacak."

Yanlarında, Bram neredeyse öfkeden titriyor. "Defol. Dışarı."

Gözü korkmak şöyle dursun, Ramanu sadece gülüyor. "Hayatım, emir aldığım tek bir kişi var, o da

Bu sen değilsin. Yine de denemeniz çok hoş." Bram'ın omzunu sıvazlar ve kalçalarını hafifçe sallayarak odadan çıkarlar.

Tüm bunlar olurken teknik olarak tehdit edici ya da yanlış bir şey yapmadılar ama bu kendimi tehdit altında hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu, güvende olduğumdan emin olmak için bir kontrol olabilirdi, ancak Azazel'in beni korumak istemesine rağmen bana güvenmediği çok açık. Ya da öyle bir şey. Bu karmakarışık pazarlık ve vaatler ağını düşündükçe, her şey daha az net görünüyor. Açık ve önemli bir şeyi gözden geçiriyorum.

Belki de anlaşılanın ruhuna değil ama sözlerine sadık kalmaya niyetlidir. Eminim benim göremediğim zekice bir boşluk vardır. Bana *ne* olduğunu söylemesi ama *neden* olduğunu söylememesi gibi bir şey. Ya da tanrılar, onu yalan söylemekten alıkoyan ne? Sözü mü? Güldürme beni.

Azazel de Ramanu kadar çok oyun oynuyor.

Bram hâlâ bana öyle bir bakıyor ki içimdeki ürpertiyle savaştığım zorunda kalıyorum. Dilinin anısını hâlâ içimde açıkça hissedebiliyorken, korkuyormuş gibi bile davranamıyorum. Bu, her şeyden çok, daha iyi düşünemedim ağzımın akmasına neden oluyor. "Dün gece olanları onlara anlatmadığına şaşırdım. Benim sorunlu bir çocuk olduğumu zaten biliyorlar. Belki beni daha uyumlu bir insanla değiştirebilirdin." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Eğer pazarlıkçıların bölgesine geri dönmek isteseydim, Ramanu'nun teklifini kabul ederdim.

Benimle kapı arasında durmak için hamle yaptı "Haklısın. Eğer kaçmaya çalıştığını bilselerdi, seni benden alırlardı."

O sadece benim düşüncelerimi yankılıyor. Yine de yüzüme bir tokat yemiş gibi hissediyorum. "Evet, sanırım az önce söylediğim şey tam olarak buydu," diye çıkışıyorum.

Bana doğru hareket etmiyor ama kanatlarını kaydırma şekli odanın önemli ölçüde küçüldüğünü hissettiriyor. "Bunu dün gece konuşmuştuk Grace. Bu seninle benim aramda. İstedğin kadar kaçmaya çalışabilirsin. Seni bulup her seferinde yatağıma geri getireceğim." Başka bir şey söylemeden dönüp odamdan çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı.

BRAM

I Ramanu'nun merdivenin dibinde beni beklediğini görünce hiç şaşırmadım. Duvara yaslanmışlar, umursamazlığın ta kendisi. Bu bir yalan. Yapabilirim. Enerjilerinde titreşen gri endişe ipliklerini görüyorum. İhtiyaç duyduklarında duygularını gizleyebildiklerini bilecek kadar çok etkileşimim oldu onlarla, bu yüzden kasıtlı olarak bana haber veriyorlar. Ebeveynlerinden biri benim uzaktan kuzenim ve bu aramızda bir bağ oluşturmak için yeterli olmalı ama Ramanu güvenilmeyecek kadar kurnaz. Her zaman odadaki diğer herkesin ötesinde bir seviyede oyun oynuyor gibi görünüyorlar.

Bu beni rahatsız ediyor.

"Ona ailene ne olduğunu anlatmadın."

Sohbetin bu noktaya gelmesini beklerken bile hırlamamak için kendimi zor tutuyorum. Normalde Ramanu ile bir sorunum yok ama onları Grace'in yatağında bulmak bana onları hiç sevdirmede. "Ona bilmesi gerekenleri söyledim."

Başlarını yavaşça sallarlar. "Ben buna karşı çıktım. İnsanlar söz konusu olduğunda çok fazla yükün var ve Grace normal bir insan olmasa da, seninle geçirdiği her an tehlikede olduğu bir gerçek.

Duygularımı okuyabilirsin. Ben de seninkileri okuyabilirim. Bunun etrafında dans etmeyelim. Kendin için tehlikelisin Bram ve eğer dikkatsiz davranırsan Grace'e zarar verebilirsin."

Haksız değiller ama bu yüksek sesle itiraf edeceğim anlamına gelmiyor. "Grace'e asla zarar vermem." Kendim için tehlikeli olmadığımı iddia edemem, çünkü öyleyim. Başkaları için tehlikeli değilmişim gibi de davranmam, çünkü etrafımdakileri incitmeye hiç niyetim olmasa da korkaklığım onlara asla yardım edemeyeceğimi garanti ediyor.

"Belki. Belki de değil." Seslerindeki tüm şakacılık gitmiş, geriye sadece sert bir ton kalmıştı. "Azazel bu pazarlığı kabul etmiş olabilir ama bu anlaşmanın bir parçası da Grace'in sağlığından emin olmak için benimle düzenli kontroller yapmak. İkinizin arasında ne oldu bilmiyorum ama bir dahaki gelişimde Grace'in durumu hâlâ kötüyse, onu senin gözetiminden almayı ciddi olarak düşüneceğim. Gitmek istese de istemese de."

Hiç bilmediğim bir öfke içimde dalgalanıyor. "Sana ve burada yaptığın şeye saygı duyuyorum ama Grace'i evimden çıkarmaya kalkışırsan seni küçük parçalara ayırır ve rüzgârlara savururum."

Merakları endişeleriyle birleşiyor. "Büyüleyici. Kararlılığınızın çoğunun inatçılıktan kaynaklandığını sanıyordum ama bu insanla gerçekten bir bağınız var." Kendilerini şöyle bir sallarlar. "Pekâlâ. İşlerin durumunu kontrol etmek için yakın gelecekte bir noktada geri döneceğim. Ona gerçeği söylemeni şiddetle tavsiye ederim. Tüm gerçeği. Sizi şaşırtabilir."

"Ona söyleyen ben olsam ne fark eder ki?"

"Güven bana. Fark eder."

Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. "Güle güle, Ramanu." Dönüp merdivene doğru yürümeden önce ışınlanmalarını bekliyorum. Bu işin içinde olmadıklarında tavsiye vermek onlar için kolay. Benim olduğum gibi değil. Grace gibi değil.

Kontrolü kaybetmemiş olsaydım, dün gece olayların bu şekilde gelişmesini asla seçmezdim. Ama gerçek şu ki Grace beni öldürebilir ve buna bir son verebilirdi ... ve yapmamayı seçti. Eminim kendine göre sebepleri vardı -saf arzusunun onu yönlendirdiğini düşünecek kadar saf değilim- ama duygularını okudum ve dün gece banyoda arzu ön plandaydı.

Ona ailem hakkında yeni bir tanıdığımı anlatacağımdan çok daha fazlasını anlattım bile. Öldüklerini biliyor ve Ramanu da az önce geri kalan her şeyi açıkladı. Ölmelerinin sebebinin bir insanın onları öldürmesi olmasının ne önemi var? Çok korktuğum için onlara yardım etmemiş olmamın? Geçmiş travmalarımı derinlemesine araştırmaya gerek yok. Bu hiçbir şeyi çözmeyecek ve eğer bana acıyarak ya da iğrenerek bakarsa, bu beni sonunda kıracak şey olabilir.

Geleceğe odaklanmak daha iyi.

Ayak sesleri başımı kaldırdığımda Grace'in yüzünde inatçı bir ifadeyle merdivenlerden indiğini görüyorum. Yaklaşan yüzleşmeyi memnuniyetle karşılamamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve bana ulaşmasını bekliyorum. Çok uzun sürmedi.

Birkaç adım üstümde duruyor ve yüzlerimiz neredeyse eşitleniyor. "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık."

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti. "Bu izlenimi veren ne?"

"Önümüzdeki yedi yıl boyunca her gün seninle kavga etmek gibi bir arzum yok." Gözlerini bana diyor ve beni okumaya çalıştığına dair belirgin bir izlenim ediniyorum. "Durumuna sempati duymadığımı söylemeyeceğim ama hiçbir koşulda senden iblis diyarında bırakacağım bir çocuk sahibi olmayacağım."

Yedi yıl bana onun fikrini değiştirmek için uzun bir süre veriyor, ama ondan dalga dalga yayılan kararlılığı değiştiremeyeceğimi hissediyorum. Bu, Azazel'in Grace'i bir başkasıyla değiştirme teklifini kabul etmem için yeterli olmalı.

daha uyumlu olacak bir insan. Yapılacak en akıllıca şey bu. Hedeflerimi ilerletecek ve beni bu çaresiz durumdan kurtaracak eylem.

Ben . . . istemiyorum.

"Bugün sana doğum kontrol kolyesini getireceğim ve nasıl çalıştığını açıklayacağım." Onun beni incelediği kadar yakından inceliyorum onu. "Ama seni benim gibi düşünmeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim."

Kendini kontrol altına almadan önce parlak pembe bir renkte parlıyor. Grace de en az benim kadar savaştan hoşlanıyor gibi görünüyor. Bunu anlayamıyorum. Bu noktaya kadar, sevgililerimle olan tüm karşılaşmalarım yumuşak ve şefkatliydi. En azından aileme olanlar yüzünden seçebileceğim bir eşim kalmayana kadar. Hiçbir zaman böyle bir öfke, bir çizgi çizme ve sonra da baskınlık adına hemen o çizgiyi aşma isteği olmadı.

Bunu arzulamamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum. Grace'in bir dahaki sefere benden uzaklaşmaya çalışmasını, onu bulup geri getirmeyi ve şüphesiz yatağında yaşanacak savaş dört gözle bekliyorum.

"Bunun olmasına izin vermeden önce senin bağırsaklarını deşeceğim."

"Sözler, sözler." Bu kadınla söz dalaşına girmekten sapıkça bir zevk alsam da, yavaşça geri adım atıp kanatlarımı indiriyorum. Hoşuma gitse de gitmese de, sürekli bir savaş halinde var olamayız. Ne kadar uzun süre tartışırsak, onun fırtına gibi gitme ihtimali o kadar artar. Tekrar yalnız kalmaya hazır değilim. "Aç mısın?"

Tartışmanın hızına kapılmış gibi ağzını açıyor ama az önce sorduğum soruyu anlamaya çalışırken duraksıyor. "Yemek yiyebilirim."

"Bakalım Silas kahvaltı için ne hazırlamış." Dönüyorum ve ona kolumu uzatıyorum. Bana sert bir bakış atıp elini dirseğimin kıvrımına soktuğunda sessizce memnun oluyorum. "Resmi yemek odası daha çok gösteriş için.

Siz tercih etmediğiniz sürece, kahvaltılarımı ve öğle yemeklerimi genellikle mutfakta yaparım."

"Mutfaktaki yemekler bana daha uygun gibi geliyor." Grace çok dikkatli bir şekilde bana bakmıyor. "Seremoniyi seven biri değilim ve yemek odası masası da benim zevkime göre fazla resmi."

O kadar çabuk değiştik ki ne düşüneceğimi bilemiyorum. Belki de onun da benim kadar yalnız kalmak istememesi kadar basit bir şeydir. Mutfığa ulaşana kadar yankılanan koridorlarda bize rehberlik ediyorum. Silas'ın yemek pişirdiğini duyduğumu sanmıştım ama kapıdan içeri girdiğimizde oda bomboştu.

Mutfak tezgahının üzerinde iki tabak var. Bizi bekliyorlar.

Grace onlara anlaşılabilir bir sıkıntıyla bakıyor. "Bu kale hayaletler tarafından mı yönetiliyor?"

"Hayaletler gerçek değildir."

"Aslında öyleler." Yüzünde tuhaf bir ifade var. Kilitlenmeden önce enerjisinde beyaz bir titreşim var. Keder. "Onlarla başa çıkmak çok zor. İşe yarayan tek şey tuz ve o da geçici bir önlem."

Yine, bunun sıradan bir insan olmadığı gerçeği beni şaşırttı. Yıllar boyunca bir avuçtan fazla kişiyle etkileşimim olmamış olabilir ama Grace'in yeri ayrı. Sandalyesini çekiyorum ve ben de aynısını yapmadan önce onun oturmasını bekliyorum. Bu durumda yapılması gereken doğru şeyi biliyorum. Sıradan, güvenli sohbetimizi sürdürmeli ve Grace'in benimle daha rahat olmasına izin vermeliyim. Yalan gibi geliyor.

Belki de bu yüzden gerçekten düşündüğüm şeyi söylüyorum. "Nasıl oldu da vampirlerle temasa geçtiniz? İnsanlarla çok fazla kaynaşmadıkları izlenimine kapılmıştım."

Grace bir ısırık alır ve yavaşça çiğner. "Bilmiyorlar. Ama ailemin paranormallerle özel bir ilişkisi var. Bizim diyarımızda var oldukları sürece onların farkındaydık."

Zaten şüphelenmediğim bir şey söylemiyor ama yine de ısrar etmekten kendimi alamıyorum. "Ve sen de onlara yardım ediyorsun?"

"Bazen." Grace yemeğini dürtüklüyor. "Genellikle yardıma muhtaç olanlar insanlardır ama her kuralın istisnaları vardır."

Eğer bir gargoyle olmanın getirdiği çeşitli tuhaflıkları ve sırları bilmiyorsa, onu eğitmemek muhtemelen benim yararına olacaktır. Duygularınızı etrafınızdaki havadan okuyabilen insanlardan saklamak çok fazla pratik gerektirir, ancak yapılabilir. Yalan söylemeye bu kadar yatkın, böylesine karmaşık bir insanla, elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım var.

Ancak bir şeyleri saklamak kendi içinde çok fazla yalan gibi geliyor.

"Enerjinizi okuyabiliyorum. Tüm gargoyleler, aile geçmişinde gargoyle olanlar bunu yapabilir. Her rengin farklı bir anlamı, ona bağlı bir duygusu vardır. Çaresiz değilsin. Seninle tanıştığımdan beri bir an bile umutsuz olmadın." En yakın olduğu an, örümceklerin yaklaştığı o ağa dolandığı andı ama o bile gerçek bir çaresizlik değildi.

Grace bana doğru dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Bir kral, lider ya da terminoloji her neyse, sır saklama konusunda tam bir çöpsün. Mümkün olan her kaynağı yakınında tutman gerektiğini bilmiyor musun? Duygularımı okuyabildiğini bilmeseydim, bu senin cephaneliğinde inanılmaz bir silah olurdu. Ve sen onu bir hiç uğruna ele verdin."

Kızgın mı? Hayır, bu pek doğru değil. Nasıl hissedeceğini benden daha fazla bilmiyor gibi görünüyor. Duyguları kafa karıştırıcı bir renk girdabında titreşiyor ve dönüyor. Başım dönmesin diye gözlerimi kaçırıyorum. "Bu tür bir düşünce süreci sadece düşmanlara karşı kullanılmalı."

"Bu çok safça ve sen de bunu biliyorsun. Gargoylelerin ve bu diyarda yaşayan diğer insanların insanlardan o kadar da farklı olmasına imkan yok. Tek yapmam gereken

güç söz konusu olduğunda müttefiklerin çok hızlı bir şekilde düşmana dönüşebildiğini görmek için bir tarih kitabına bakmak yeterli."

Haklı ama yine de bu konuda neden bu kadar telaşlandığını anlamıyorum. "Bu seni rahatlatmalı. Belki içlerinden biri yakında harekete geçer ve beni öldürür, bu da sözleşmeyi bozar ve seni pazarlıkçı iblis bölgesine geri gönderir. Senin istediğin de bu, değil mi?"

"Evet." Bunu söyleme şekli neredeyse bir yalan. Enerjisi tam olarak değişmiyor ama bakışlarımla buluşmuyor ve arkasını dönüyor. "Tabii ki istediğim bu."

Yemeğimi itiyorum, artık aç değilim. "Neden buradasın Grace?" Cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha tek kelime edemedi ben devam ediyorum. "Burada, bu kalede değil. Burada benimle değil. Burada, iblis diyarında. Ramanu, Azazel'in annen hakkında cevapları olduğunu söylerken ne demek istedi?"

"Sana daha önce de söyledim. Başkasının anlaşmasının bedelini ben ödüyorum."

Bu saçmalık daha önce işime yaramış olabilir, ama şimdi bildiklerimle bir anlam ifade etmiyor. Başımı sertçe sallıyorum. "Gerçeği bilmeyi hak etmediğimi mi düşünüyorsun? Sana dürüst olma nezaketini gösterdim. Sen de aynısını yapamaz mısın?" Bunu söylerken bile kendime inandığımdan emin değilim. Nihayetinde bana hiçbir şey borçlu değil. Bu işte birlikte olabiliriz ama bu geçici bir durum.

Grace çatalını kullanarak yemeğini tabağında gezdiriyor. Sonunda iç geçirir. "Tamam, haklı olabilirsin. Annem öldü ve sanırım bir süredir de öyle. İnsanlar aleminde beş yıl oldu ama zaman farklı işliyor. Olanların tüm hikâyesini bilen tek kişi Azazel ve ben de bilmek istiyorum. Bilmeye *ihtiyacım var*."

"Neden Azazel'in annen hakkında cevapları olsun ki-" Daha konuşmamı bitirmeden cevabı anlıyorum. Annesi bir iblis anlaşması yapmış ve sonra eve hiç dönmemiştir. Ve şimdi Grace, Azazel'i bulmak için diyarları aştı.

Arzuladığı cevaplar. Ailemin nasıl öldüğüne ve geriye kalan son kişinin ben olduğuma dair sorular olsaydı daha azını yapar mıydım? Benim yanımdan ayrılmaya ve pazarlıkçı iblis bölgesine geri dönmeye bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı.

Eğer daha iyi bir adam olsaydım, onu aramızda yaptığımız bu berbat anlaşmadan kurtarırdım. Daha kötü biri olsaydım, bu bilgiyi onun ihtiyaç ve taleplerime uymasını sağlamak için kullanırdım.

İkisini de yapmıyorum. Onun yerine kendimi onu incelerken buluyorum. "Kalenin etrafındaki toprakları daha fazla görmek ister misin? Biraz buradan uzaklaşmak istiyorum ve biraz arkadaşlığa hayır demem."

Kaşlarını kaldırıyor. "Okulu asmak mı? Eminim birileri aramaya gelecektir."

"Bugünlerde kale çoğunlukla kendi kendini idare ediyor ve benim şirketim çoğu insanın arayacağı kadar eğlenceli değil."

"Bram. . ." Uzun bir süre dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Şatonun etrafındaki araziye görmeyi çok isterim," diyor.

Muhtemelen sadece bir sonraki kaçış girişimini daha iyi planlamak için kabul ediyor, ama umurumda değil. Onunla daha fazla vakit geçireceğim için mutluyum. Tabağını ona doğru itiyorum. "Ye bakalım. Bunun için gücüne ihtiyacın olacak."

BRAM

I Neredeyse yarım düzine kez Grace'i yanıma almaktan vazgeçecektim ki, o beni çatıda karşıladı ve o kadar çok kat giyinmişti ki, bir çocuğa benziyordu.

soğuğa karşı. Ya da başka insanların çocuğu. Gargoyleler doğuştan aşırı sıcaklara dayanıklıdır, hatta doğduğumuz andan itibaren.

Elimi uzattım. "Gidelim mi?"

"Aklınızda bir varış noktası var mı?"

Teklifi yaptığımda böyle düşünmemiştim ama şimdi kendimi şöyle derken buluyorum: "Dağlarda eski bir kale var. Büyükannem ve büyükbabamın zamanında kullanılmış ama artık bakımsızlıktan dökülüyor. Düzenli olarak oraya gidip yapısal olarak hala sağlam olduğundan emin olmak istiyorum çünkü halkım arasında gece yarısı şarap mahzeninde ışıksız bir saat geçirebilen herkesin iyi şans ve bereket alacağına dair bir batıl inanç var."

Grace kaşlarını kaldırıyor. "İki nesil önce hâlâ kullanılıyorsa o kadar da eski bir batıl inanç değil."

Olayları nasıl bu şekilde gördüğünü anlıyorum ama benim halkım böyle çalışmıyor. Omuz silkiyorum. "Batıl inançlar yaşayan şeylerdir ve bazen birkaç on yıl içinde değişebilirler. Diğer zamanlarda, yıllar boyunca yaşayan hafızanın ötesine kadar uzanırlar."

Bu kaplıca dağlarda o kadar yüksekte ki, normalde sadece en pervasız insanlar ona ulaşmaya çalışır, burada suya dalmanın sağlıklı bir hamilelik ve güvenli bir doğumla sonuçlanacağı söylenir. Yılda birkaç kez ziyaret etmek için hac ziyaretleri düzenlenir. Yürüyüşün ne kadar tehlikeli olduğu önemli değil, insanlar her zaman geliyor.

Kendinizi hayati tehlikeden korumak için hayatınızı ve uzuvlarınızı riske atmak bana aptalca geliyor ama sahip olduğum tüm inanç ailemle birlikte öldü.

Grace elini benimkinin içine sokuyor ve onu kollarımın arasına almama izin veriyor. Orada kendini iyi hissediyor. Eğer daha iyi bilmeseydim, onun bu alanı işgal etmek için yaratıldığına inanabilirdim. Yine de daha iyi biliyorum. Şu anda beni şımartıyor olabilir, ama bu hala bana yalan söyleyen ve sonra benden kaçan aynı kadın. Benimle ne istediği ya da neye ihtiyacı olduğu hakkında konuşmadı. Bana aşılması gereken bir engelmışim gibi davrandı.

Tıpkı halkımın yaptığı gibi.

Bizi havaya fırlatıyorum, sanki karanlık düşüncelerimden kaçabilecekmişim gibi çok hızlı uçuyorum. Daha önce hiç işe yaramamıştı. Şimdi de işe yaramıyor. Yine de, normalde olduğu kadar sert bir şekilde yapışmıyorlar. Garip bir durum.

Kaleye doğru iyi bir zamanlama yapıyoruz ve güneş gökyüzünde zirveye ulaştığında avluya yumuşak bir şekilde iniyorum. Bir yanım Grace'i kollarımda tutmak istiyor, bunu yapmak için potansiyel titremesini bahane etmek istiyor ama geçen seferkinden çok daha sağlam. "Çılgılık atmadın."

"Ne?"

Bunu neden söyledim ki? Bu sayılacak normal bir şey değil. Sonra tekrar, bu normal bir kadın değil. Onu dikkatlice ayağa kaldırdım ve bacaklarının bükölme ihtimaline karşı ellerimi uzak tuttum. Tabii ki bükölüyorlar. Bu da sorusuna cevap vermekten kaçınmak için bir bahanem olmadığı anlamına geliyor. Başka tarafa bakıyorum ve omuzlarımı kamburlaştırmamak için mücadele ediyorum. "İlk kez uçtuğumuzda.

Korkmuştun. Ama ılık atmadın. Örümceklerle de ılık atmadın."

"Ah." Dalgınca parmaklarını rüzgârda savrulan saçlarında gezdiriyor. "Bu bir eğitim. Çocukken öğrendiğim ilk şeylerden biri korktuğumda ses çıkarmamaktı. Sessizlik, insanların nedense sahip olmadığı bir av içgüdüsüdür. Çoğu zaman ılık atarız ve yırtıcıyı bize doğru çekeriz. Ailem kendimi ya da bir başkasını öldürtmemem için elinden geleni yaptı."

Çünkü insanları kurtarıyorlar. Bilgisinin ve içgüdülerinin tam açıklaması bu mu bilmiyorum. İnsanları kurtarmak erdemli bir faaliyete benziyor. Bir çocuğun korktuğunda ses çıkarmaması için nasıl eğitildiğini hayal bile edemiyorum. Yüzüne bakıyorum, ama ifadesi ve enerjisi konuyla ilgili başka soru sormama izin vermiyor.

Sorun değil. Adımlarıma musallat olan karanlık şeylerden kaçmakta iyi olmayabilirim ama deneyebilirim. Şu an için. Onun için.

Kaleye dönüyorum. Birkaç hafta önce buraya en son geldiğimde olduğu gibi görünüyor. Düpedüz ölümsüz görünen yıpranmış gri taş, dağın tam yamacına oyulmuş bir bina. Çürümenin tek gerçek işareti, bu vadide uğuldayan rüzgârlar tarafından dövülerek yok olan kule.

Grace usulca ıslık çalar. "Buranın neden bir cesaret sınavı olduğunu anlayabiliyorum. Bok gibi ürkütücü."

"Burada hiç hayalet yok." En azından onun tanıyabileceği hayaletler yok. Halkıma göre gencim, ancak kırk yaşındayım, yani yükseklerden inip şu anda yaşadığım kaleyi inşa ettikten çok sonra doğdum. Babam ben küçükken buradan sevgiyle bahsederdi, anlayabileceğim biri gibi görüldüğü nadir anlardan biriydi. Ben onun gördüğü gibi göremiyorum. Sözde burası mutlu bir yermiş. Ama savaş geldiğinde, düzgün bir şekilde savunulamayacak kadar izole olmuştu. Bu çatışmadaki ana rakiplerimiz ejderhalar ya da krakenler olsaydı sorun olmayabilirdi ama succubi ve incubi

sinek. Yer değişikliği çağrısının yapılması için sadece yıkıcı bir saldırı gerekti. Büyükanem ve büyükbabam buna öncülük etti ve bir lider olarak bunu neden yaptıklarını kesinlikle anlıyorum.

Ama burada Grace'in yanında durup rüzgârın uğultu ve çığlıklarını dinlerken, kendimi aşağılardaki kalede olduğumdan çok daha huzurlu hissediyorum.

Grace gözlerinde muzip bir bakışla bana döndü. "Şarap mahzenini görebilir miyim? Biraz iyi şans işime yarayabilir."

"Bu bir batıl inanç, gerçek değil."

"Hadi, Bram." Kapıya doğru geri geri yürürken yüzünü bana dönüyor. "Sen kanatları, boynuzları ve auraları görebilme yeteneği olan sihirli bir adamsın. Büyüye inanmaya herkesten çok senin istekli olman gerekir."

Sanki kalbimin etrafına bir ip dolamış ve çektiştiyormuş gibi onu takip ediyorum. Bu kadını uzun zamandır tanımıyorum ama bu onun hiç beklemediğim bir yanı. Neredeyse şakacı, çok iyi tanıdığım pervasız bir yanı var. Eğer ona eşlik etmezsem, yine de bodruma inecek ve yolda kendine zarar verebilir. "Gidebiliriz ama dikkatli olacağına söz vermelisin."

"Kesinlikle olmaz. Bunun neresi eğlenceli?" Sırıttıyor. "Ama bu seni strese sokacaksa, sanırım yolu sen gösterebilirsin. "

Kale taştan yapılmış olabilir, ancak kanatları olmayanların erişebileceği şekilde inşa edilmemiştir. Merdivenler ve uçmadan dolaşmanın yolları var, ancak bunlar ana koridorların dışına gizlenmiş durumda. Bu, şu anda yaşadığım kalenin tasarımında yapılan en büyük değişikliklerden biri. Dürüst olmak gerekirse, hoş bir değişiklik. Kanat sakatlığı ya da engeli olan birinin -ya da kanatsız misafirlerin- yoldan bu kadar uzağa gitmesini gerektirmek çok saçma. Bunun artık bir sorun olmamasına sevindim.

Ama bu bana ileri atılmak ve Grace'i tekrar kollarıma almak için bir bahane veriyor. Sahte öfke hırıltısının tadını çıkarıyorum. "Merdiven yok. Hızlı yoldan gideceğiz."

"The-" Kapıdan geçip çıkıntıdan aşağıdaki hava

boşluğuna doğru adım attığımda küçük bir havlama sesi çıkardı.

Bu sesi seviyorum. Şimdi daha da çok seviyorum çünkü aslında korkmadığını biliyorum. Tembel bir spiral çizerek alçalıyoruz ve sonunda üç kat aşağıya iniyoruz. Bu sefer Grace'i ayağa kaldırmak için daha yavaş davranıyorum. "Dikkatli ol. Bazı bölgelerde tavanın bir kısmı çökmeye başladı."

Yavaşça bir daire çiziyor, çok fazla şey gören gri gözleriyle her şeyi içine alıyor. "Burası oldukça iyi korunmuş. Etrafı taramak için zahmet etmenize şaşırdım. İnsanlar aptal olabilir ama çoğunun bu alanda çok fazla sorun yaşamadan gezinebileceğini düşünürdüm."

Utanmaya benzer bir şey tenimi ısıtıyor. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip bakışlarımı kaçırıyorum, bakışlarıyla buluşamıyorum. "Halkımın benden kabul ettiği çok fazla yardım yok. Soylu ailelerin her biri bölgenin kendi kısmından sorumlu ve teknik olarak hepsini denetliyor olsam da, nesiller boyunca iyi işlediler ve fazla denetime ihtiyaç duymuyorlar. Bu diyarda sadece çok fazla bölge var ve bize fayda sağlayan ticaret anlaşmalarını zaten müzakere ettim. Çok ciddi bir şey olmadığı sürece bunlar yürürlükte kalmaya devam edecek. "Batıl inançların halkımı yönlendirdiği alanlarda devriye gezmek ve burada hiçbir tehlike olmadığından emin olmak mı?" Ellerimi kaldırıyorum ve yanlarıma doğru bırakıyorum. "En azından bunu yapabilirim."

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Bram, bunun şimdiye kadar söylediğin en tatlı şey mi yoksa en üzücü şey mi olduğunu bilmiyorum. Büyük ihtimalle ikisi de."

Derimin altındaki parlama hissi daha da güçleniyor. "Benim yerimde kim olsa böyle yapardı."

"Hayır. Gerçekten değil." Bana doğru kayacakmış gibi bir hareket yapıyor ama sonra vazgeçiyor gibi görünüyor. "Çoğu insan, sana karşı takındıkları tavırdan sonra soyluların üzerine işemek için çaba sarf etmezdi. Çoğu insan bu saygısızlık için onları cezalandırırdı. Çoğu insan itaate zorlamak için bölgenin lideri olarak gücünü kullanırdı. Ya da belki tamamen çekip giderdi. Bilemiyorum."

Her iki durumda da, kendilerini defalarca reddeden insanlara bakmaya devam etmezler."

Bunu söyleme şekli sanki ona hayranmış gibi. Ama bu doğru olamaz. Benim için belirlenen her beklentinin altında kaldım. Bu eğilim ailem ölmeden çok önce başladı ve korkaklığım hayatta kalmamı sağladı. Babamın zevkleri için her zaman çok yumuşak oldum. Onun alayını hala hissedebiliyorum, etrafındaki havaya boyanmış renkleri görebiliyorum. "Yanılıyorsun. Ben özel bir şey değilim."

Grace birkaç atım boyunca sessiz kaldı. Ona bakmayı reddediyorum, renklerini ve bana söyleyebileceklerini görmeyi reddediyorum. Sonunda, "Madem öyle diyorsun. Şimdi bana şans getirecek alanı göster."

İçimden minnettarlık akıyor. Konuyu zorlamadığı için memnunum. Bu kadına karşı bir yakınlık hissediyor olabilirim, ama gerçek şu ki, birbirimize yabancı olmaktan öteye gidemiyoruz. Benim hakkımda bildiğini sandığı her ne varsa, bilmiyor. Boğazımı temizliyorum. "Sadece gece yarısı burada olursan şans getirir."

"Olabilir. Ama söylediklerine bakılırsa bu yeni bir batıl inanç. Belki de halkınız bunun tüm parametrelerini henüz keşfetmemiştir."

Kendime rağmen biraz gülümsedim. "Belki."

Onu koridordan şarap mahzenine götürüyorum; dağdan oyulmuş uzun, derin bir oda. Hiç pencere yok ve içeri girdiğimizde sıcaklık birkaç derece düşüyor. Şarap için iyi. Soğuğa karşı hassas olan insanlar için daha az. "İyi görünüyor. Üşütmeden gidelim."

"Benim için endişeleniyor musun, Bram?" Turuncunun soluk bir titreşimi şaşkınlığını gösteriyor. "Endişeni takdir ediyorum ama biraz üşümek bana zarar vermez." Odanın derinliklerine doğru ilerliyor ve başını arkaya yatırıp gözlerini kapatıyor. "Buraya neden geldiklerini anlıyorum. Bok gibi ürkütücü olabilir ama biraz da huzurlu. Rüzgârı zar zor duyabiliyorsun. Sanki bu alemde kalan son kişi sizmişsiniz gibi geliyor."

Kendime rağmen yaklaşıyorum, ondan yayılan garip huzur beni çekiyor. "Geride kalan son kişi olma düşüncesi seni korkutmuyor mu?"

"Hayır," diyor basitçe. "Beş yıldır yalnızım. Bu işte iyi olmak için yeterince uzun bir süre. Ama geriye kalan son kişi bensem" -uzanıp elimi tutuyor- "ya da, tartışmak adına, geriye kalan son iki kişi bizsek? Kimsenin kurtarılmasına gerek yok demektir. Kimsenin yönetilmeye ihtiyacı yok. Kimsenin bize ihtiyacı yok. Ve evet, bir yanımda bunu gerçekten çekici buluyor."

Anlayış içimde kıvrılıyor. Kaç kez beni hemen etkileyen bir şey söyledi ya da yaptı? O bir yabancı ama yine de onu iliklerine kadar tanıyormuşum gibi hissediyorum. Elini sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun duruşunu taklit ederek başımı arkaya eğiyorum. "Bu gerçekten çekici, değil mi?"

Dünyada sadece ikimiz yalnız kaldık.

Bu gerçek değil, ama burada karanlıkta, sessizlik içinde duruyorum ve bu fanteziyi onunla paylaşıyorum. En azından bir süreliğine.

GRACE

I ne yaptığımı bilmiyorum. Kafamda yarım bir beyin olsaydı, başka bir kaçış girişiminde bulunmadan önce Bram'ın gardını düşürmesini beklerdim. Desteyi mümkün olduğunca benim lehime. En az bir hafta yetecek kadar erzağım olduğundan emin olurdum. Bir sürü şey yapardım.

Ben hiçbirini yapmıyorum.

Bugünün bir şeyleri değiştirdiğini söylemek klişe geliyor. Değiştirmedi. *Değiştiremez de*. Ama . . . Onu daha önce anladığımdan biraz daha iyi anlıyorum. Onu daha net görüyorum.

Onu daha çok istiyorum.

Gecenin karanlığını bekliyorum ve daha önce yaptığımdan farklı bir kapıyı kullanarak kaleden sıvışıyorum. Fark etmez. Gözlerini üzerimde hissettiğime eminim. Göle doğru değil -o yönde bir çıkış yolu olduğuna dair en ufak bir ipucu bile yok- doğudaki tarlalara doğru gidiyorum. Peşimdeki kişi havalanabiliyorken, bu çok saçma bir taktiksel karar.

Omzumun üzerinden gökyüzüne bakıyorum ama çok karanlık ve bulut örtüsü her şeyi gözden gizliyor. Tam tepemde olabilirdi ve ben bunu asla bilemezdim, ta ki aşağıya dalıp beni alana kadar. Beklenti içimde kıvrılıyor. Affedilemez ama yine de gerçek bu. Engebeli zeminde koşmaya başlayana kadar hızımı artırıyorum. Ağaç çizgisi benim için

Doğru, ama henüz oraya gitmeye hazır değilim. Ormanda karanlıkta gezinmek neredeyse imkânsız ve o ağlara tekrar yakalanma fikrinden hiç hoşlanmıyorum.

Bu o kadar aptalca ki, kelimelere dökemiyorum bile. *Ne yapıyorum ben?*

Tek cevabım hafif bir ıslık sesi. Zar zor İlk başta kaydettim. Sonra içgüdülerim beynimi yakalıyor ve ağaçlara doğru koşuyorum. Artık çok geçti.

Bir adım ve bir sonraki adım arasında, kaba eller koltuk altlarımdan kancalanıyor ve beni havaya kaldırıyor. Bram yukarı doğru keserken yer ayaklarımın altında kayboluyor. Sonra o orospu çocuğu beni fırlatıyor ve beni kollarının arasında yakalamadan önce korkunç bir nefes boyunca ağırlıksız kalıyorum. İlk başta bunu beni daha iyi kavramak için yapmış olabileceğini düşünüyorum ama kaleye doğru dönerken tekrar yapıyor. Beni bırakıyor, birkaç saniye düşmeme izin veriyor, sonra beni tekrar yakalıyor ve bizi daha yükseğe çıkarıyor. Sadece süreci tekrarlamak için. Tüm bunlar olurken çığlık atmıyorum. Korkuyor muyum, öfkeli miyim, yoksa Tanrılar yardımcım olsun, tahrik mi oluyorum bilemiyorum.

Büyük bir pencereden kalenin tepesine doğru atladığımda hala bir cevabım yok. Titriyorum ve duracak gibi görünmüyorum. Bacaklarımın beni tutmasına imkan yok. Tutmak zorunda da değiller. Bram beni yatağına fırlatıyor ve doğrulmaya başladığımda göğsüme kocaman bir el bastırıyor. "Yaptıklarının sonuçlarını sana söylemiştim."

Evet, gerçekten yaptı. Bunu benim seçtiğimi bilmek bir şekilde daha da aşağılayıcı. Beni yakalayıp geri sürükleyeceği anı dört gözle beklememeliydim. Yine de buradayım, kalçalarım birbirine yapışmış, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için nefes nefese bekliyorum.

Bekle, ne yapıyorum ben? Banyoda nasıl tepki verdiğini gördüm ve kontrolü ele aldığım anda nasıl hissettiğimi biliyorum. Bunu şimdi yapamayacağımı kim söyleyebilir?

Onunla tanıştığımdan beri olduğu gibi giyinmişti, taşlı teni peştamal gibi bir şey dışında çoğunlukla çıplaktı.

kalçalarına sarılmıştı. Dün gece sikiyle tanışma fırsatı bulduktan sonra, o çıkıntılarının olasılıkları uykularımı kaçırdı. Aslında, o kadar sert ki, peştamalin kumaşının üzerindeki çıkıntılarını net bir şekilde görebiliyorum. Yine de her Şey sırayla. Ayaĝa kalktım. "Doĝum kontrol kolyesi mi?"

"Sikim için çok heveslisin, deĝil mi?" Yataktan uzaklaştı. Kanadı dışarı fırladı ve mahmuzu yakındaki Őifonyerin üzerinde daha önce fark etmediĝim bir Şeye takıldı. Onu kucaĝıma fırlattı. Tam da hayal ettiĝim gibi bir Şey: zincirde bir kolye, üzerinde deşifre edemediĝim gizemli bir yazı var. Benim dünyamda, cinsel ilişki sırasında hamilelik oluşmamasını sihirli bir şekilde saĝlamamanın bin bir sihirli yolu var. Ve hepsinin reçeteli ilaçlardan daha az yan etkisi var.

Bu bir tuzak olabilir.

"Nasıl  alışıyor?"

Hareket etmiyor. Nefes bile almıyor gibi görünüyor.

"Onu aktive etmek ve sana baĝlamak için biraz kanına ihtiyacın var. Ondan sonra, onu taktıĝın sürece gebe kalamazsın." Ne diyeceĝini bekliyorum ama başka bir Şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Aurasını arařtırdıĝımda, en ufak bir aldatma belirtisi bile bulamıyorum. Bu orada olmadıĝı anlamına gelmiyor ama Eĝer Bram o a Yalancı, o ve en iyi Ben de hiç tanıştım. Konu tehditleri tanımlamak olduĝunda içgüdülerim nadiren yanılır ve eĝer Bram bir tehditse, bunun nedeni

beni tuzaa düşürmek için.

Ne istediĝini saklama zahmetine girmedi ve aramızdaki bu Şeytan pazarlıĝını ben baskı altındayken düzenlemiş olsa da, bu benim istekli olmadıĝım anlamına gelmiyor. Tam tersine.  n nde kırmızı bayrak salladım ve beni takip etmesini istedim.

Bu yüzden parmaĝımı kesip kolyeye bastırmakta tereddüt etmiyorum. Etkisi anlık oluyor. Zonkluyor ve midemde cevap niteliĝinde bir zonklama hissediyorum. "Bir tür bekleme süresi var mı?"

"Hayır."

Tanrılara şükürler olsun. Bunun berbat bir fikir olması umurumda değil. Bu adamın benim için berbat bir eş olup olmaması umurumda değil. Hedeflerimin tam tersi bir şekilde hareket etmemi sağlaması kesinlikle umurumda değil. Korkutucu olsa da, onunla birlikteyken kendimi daha az yalnız hissediyorum. Ayak ayak üstüne attığımızda, adımlarıma musallat olan eski kedere, görebildiğim tek şeyin daha fazla yalnızlık ve ardından erken bir ölüm olduğu bir geleceğe dair endişeye yer kalmıyor. Avladığım bir canavar beni öldürdüğünde beni kim gömecek? Hiç ailem kalmadı. Muhtemelen genel bir insan mezarlığında, üzerinde "Jane Doe" yazan bir mezar taşına sahip olacağım.

Şimdi bunu düşünmek zorunda değilim. Aslında, eğer istemiyorsam önümüzdeki yedi yıl boyunca bunu düşünmek zorunda değilim. Cevapları beklemek anlamına gelebilir ama zaten yıllarca bekledim. Birkaç yıl daha ne olacak? Düşündükçe suçluluk duygusu pençelerini içime batırmakla tehdit ediyor ama buna izin vermek zorunda değilim.

En azından bu gece değil.

"Elbiselerini çıkar, Bram."

"Önce sen." Gözleri vücudumu o kadar yoğun bir şekilde tarıyor ki, onları hissedebildiğime yemin edebilirim. "Seni görmek istiyorum." Ama bir santim bile yaklaşıyor. Ben izin verene kadar, ben *emredene* kadar yaklaşılmayacak. Yine o sarhoş edici güç içime akıyor. Hayatımın ya da kaderimin kontrolü bende olmayabilir ama şu anda, bu yatak odasında, Bram'in kontrolü bende. Bunu isteyerek yapıyorum, bu da bu hissi daha da sarhoş edici kılıyor.

"Hayır," diyorum yavaşça. "Dışarıda yaptığın o küçük numaradan sonra bedenimi hak etmen gerekiyor. İlk adım kıyafetlerini çıkarmak." Hâlâ tereddüt ettiğinde başımı yana eğiyorum. "Bu oyunun nasıl oynandığını biliyorsun, Bram. Eğer bitmesini istiyorsan, tek yapman gereken bana durmamı söylemek. Kapıdan çıkıp gidebilirsin ve seni burada tutmak için hiçbir şey yapmayacağım. Bunu kesinlikle sana karşı kullanmayacağım."

Homurdanıyor. "Benim odamdasin Grace."

"Evet, öyle. Ve bu iş biter bitmez odama geri döneceğim." Nefesimi tutmamak için savaşıyorum, itaatine ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu bilmesine izin vermemek için. Teslimiyetine.

Nefesi biraz daha hızlı mı geliyor? Söylemesi zor ama sanırım öyle. Dudaklarını yalıyor. "Eğer seninle bu oyunu oynarsam, bu geceyi nerede bitireceğiz?"

Bunu o da en az benim kadar istiyor. Beni buraya getiren olayları düzenleyen kişi o. Bu cinsel pazarlığa. Umutsuzca dizlerinin üzerine çöküp kendini bana teslim etmek isteyen o. Sadece ona son bir itici güç vermem gerekiyor. İstedğini almak için bir bahane... ya da, daha doğrusu, ona vermeme izin vermek için. İhtiyaçlarını karşılamak için.

Parmağımı doğum kontrol kolyesinin zinciri boyunca yavaşça sürüklüyorum. Sanki üzerime atlamamak için mücadele ediyormuş gibi geriliyor. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Yapmayacak. Bundan eminim. Ben emir verene kadar olmaz. "Bu oyunu benimle oynarsan, olabileceğin iyi bir çocuk gibi komutlarıma boyun eğersen, o zaman bu geceyi sikini sürmemle bitireceğiz." Öne doğru eğildim ve o da hareketi yansıttı. Vücudum geriliyor ve sesimi alçaltarak onu daha da yaklaşıtıyorum. "Ve eğer çok, *çok* iyi olursan, beni doldurmana izin vereceğim."

Burun delikleri alevlendi. Eğilmeden ya da aramızda daha fazla mesafe yaratmadan uzanıyor ve onu görüş alanımdan koruyan bezi çözüyor. Zar zor bir sesle yere çarpıyor. İkimizin de nefes aldığını sanmıyorum. Sanki bir silah patlamış gibi hissediyorum.

Arkama yaslanıyorum ve ellerimin üzerinde yükseliyorum, böylece onu gönlümce izleyebiliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, benim ona dokunmaya ihtiyacım olduğu kadar onun da bana dokunmasına ihtiyacım var. Ama ikimizi de bekletmenin lezzetli bir ıstırabı var. Bram'in yapılı olduğunu biliyordum. Sikini ellerime ve ağzıma almıştım.

kısa bir süre önce. Önemli değil. Onu görmek kalçalarımı sıkımda neden oluyor.

Bu sefer ertelemek için bir sebep yok. Kendimi onun sikine binmekten alıkoymak zorunda değilim. Boynumdaki bu kolyeyle en kötü sonuçlara ulaşmam mümkün değil. Eğer kalbim beklediğimden biraz daha hassas olursa, bu adamla kaçmak için yeterince küçük bir bedel olur. İkimizin de yararına olacak bir şey.

"Diz çök."

Bram tereddüt etmez. Kendini yavaşça yere bırakıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Daha iyi bilmesem, itaatkâr sanatlarda bir tür eğitim aldığını düşünürdüm çünkü kalçalarını horozunu ve taşaklarını çerçeveleyecek kadar açıyor ve kanatlarını bir resim kadar güzel bir şekilde arkasına sarkıtıyor. Ama sonra yüzüne bakıyorum ve bunun hiç de kasıtlı olmadığını anlıyorum. Otomatik olarak hareket ediyor, odağının her zerresi bana daralmış durumda.

Denediğim tüm ilaçlardan daha sarhoş edici. Daha fazlasını istiyorum. Şimdi.

Biraz doğruldum ve gömleğimi başımın üzerine çektim. Altına bir şey giymeye zahmet etmedim. Bu gece nereye gideceğimizi bildiğim halde. Basit bir emir için her şeyimi verecek değilim ama botlarımı ve çoraplarımı çıkarmak için duraksıyorum.

"Sen çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Omuzlarının eğimine ve serin teninin altında hareket eden kalın kas dilimlerine bakıyorum. "İnandığın yaratıcı her neyse, seni oluştururken biraz daha fazla zaman harcamış."

Aurası utancın eflatunu ve zevkin derin fuşyası arasında dönüyor. "Bana böyle şeyler söylemek zorunda değilsin."

"Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim, Bram. Sana iltifat etmek hoşuma gidiyor. Gerçek bu ve senin kıvrandığını görmek beni mutlu ediyor." Parmaklarımı göğsümden aşağı kaydırıp bir göğsümü avuçluyorum. Başparmağımla meme ucumun etrafında dönmemi izlerken utancını tamamen unutuyor. "Biliyorum

Kendinize pek güvenmiyorsunuz ama bana en güçlü yönünüzü söylemenizi istiyorum."

Başını sertçe sallar. "Bu saçmalık. Böyle bir şeyin ne önemi var?"

"Sanırım bunun ne önemi olduğu sana kalmış." Parmaklarımı karnımdan aşağıya, pantolonumun üst kısmına kadar izliyorum. "Soruma dürüstçe cevap verir vermez bunları memnuniyetle çıkaracağım."

BRAM

I Bu gece yatak odası oyunları oynanacağını biliyordum ama Grace'in kafamı bu kadar karıştıracağını tahmin etmemiştim. Ya da bu kadar çabuk. O da ciddi. Yapabilirim.

Enerjisinin mor renginden kararlılığını okuyabiliyorum.

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyor, ama vazgeçmeyecek.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "En büyük gücüm, gücümün kendisidir."

"Yanlış. Tekrar deneyin."

Ters ters bakıyorum, ama öfkem ona doğru sıçrıyor gibi görünüyor. Daha da kötüsü, hâlâ pantolonunun üstüyle oynuyor ve ben onun güzel amını tekrar görme vaadini zar zor düşünebiliyorum. Sertçe yutkunuyorum. Bunu yapabilirim. Kendimi kesip açabilirim ve onun için kendimi çıplak bırakabilirim. "En büyük gücüm sadakatimdir. Bir kez verdimsem, asla tereddüt etmem." Yapılması gerekeni yapmakta başarısız olabilirim ama doğru olanı yapmak *isteyeceğim*. Bu sadakatimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum.

"Çok iyi. Çok, çok iyi."

Kalçalarını kaldırıp pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken kendimi sabit tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Pantolonun geri kalanını tekmeleyerek çıkardı ve bacaklarını ayırdı. Hiç bu kadar hararetle parlak bir ışık istememişim. Açık pencereden giren ay ışığı onu tatmin edecek kadar aydınlatmaya yetmiyor. Yine de onu net bir

şekilde görüyorum.

Hiç bahsetmediği hayatından kalma yara izleriyle dolu dolgun kalçaları. Mükemmel pembe amcığı, gece bitmeden önce tadını sonuna kadar çıkarmaya niyetli olduğum bir zevk. *Ama sadece iyi olursam.* Bu düşünce tüm vücudumda tüylerimi diken diken ediyor ve sikimin gerilmesine neden oluyor. Beni bu kadar az kelimeyle yakalamayı nasıl başarıyor bilmiyorum ama sanki eli boğazıma sarılmış gibi hissediyorum.

Bayıldım buna.

"Oh, Bram. Olduğuna inandığın canavar olmak için çok çabalıyorsun ama özünde onurlu bir adamsın. Hatta belki de fazla onurlusun."

Bu beni sert bir kakhahayla irkiltti. "Pek sayılmaz."

"Açık ara çok onurlu." Parmakları göbek deliğinin üzerinde geziniyor ve sonra aşağı inerek önce bir kalçasını sonra da diğerini okşuyor. "Eğer öyle olmasaydın, şimdiye kadar bölgedeki soylulara diz çöktürmüş olurdun. Eğer olmasaydın" -sanki itiraz edeceğimi görüyormuş gibi devam ediyor- "o zaman şimdiye kadar benden istediğini almış olurdun."

"Seni kendi isteğinle sikime boşalmanı istiyor olmam onurlu olduğum anlamına gelmez Grace. Beni yanlış anlama."

"Bunu hayal bile edemezdim." Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, parmaklarıyla bir V oluşturuyor ve amını ayırıyor. "Ben söyleyene kadar kımıldama."

Sanki uzaklara uzanmış ve beni iliklerime kadar taşa çevirmiş gibi. Küçük daireler çizerek klitorisini okşarken çaresiz bir arzu ve hayal kırıklığı içinde onu izliyorum. Tam olarak sevdiği şekli hatırlıyorum, dün gece onu yüzümün her yerine boşaltmak için dilimle kullandığım şekli. Şimdi de aynısını kullanıyor.

Parmaklarını aşağı indiriyor ve iki tanesini içine bastırıyor. Umutsuzca işgal etmeye ihtiyaç duyduğum boşlukta kaybolmalarına tanık olduğumda aslında bir inilti çıkardım. Yine de onlarla kendini becermiyor. Sadece ıslaklığını klitorisine doğru yayıyor ve kendini okşamaya devam ediyor. Bu sadece bir

Bir ya da iki dakika sonra başı geriye düşer ve sert nefes alışıyla göğüsleri kabarır.

Lanet olsun, kendini boşaltacak. Ona dokunmama izin vermeden.

"Grace." Sesim düzensiz bir yalvarışa dönüştü. "Bırak beni. Lütfen." Başını bakışlarımla buluşacak kadar kaldırdı. Tanrım,

ama o büyüleyici. Emri ve gri gözleri beni herhangi bir bağın tutabileceğinden çok daha fazla esir alıyor. "*Kımıldama.*" Kelimeler yumuşak, ama sesleri az olduğu için emirden daha az değil.

O kendini okşamaya devam ederken ellerimi sertçe kalçalarımın bastırıyorum. Hiçbir zaman hızlı gelen biri olmadım ve kesinlikle bir tür fiziksel uyarım olmadan değil, ama uylukları titremeye başladığında ve parmakları arzusuyla kaplandığında, aniden horozuma hiç dokunmadan orgazm olmak üzere olduğum için dehşete düştüm.

Bu kadının üzerimdeki etkisi büyücülük sınırında. Ama bu bir kaçış. Beni Grace'e bağlayan şey büyü değil, ya da en azından ikimizin yaptığı iblis pazarlığının ötesinde bir büyü değil. Başka biriyle hiç hissetmediğim bir akrabalık. İnanca meydan okuyor ama bir şekilde bu kadın benimle aynı şekilde kırılmış. Ruhundaki fay hatları benimkiyle mükemmel bir uyum içinde.

"Oh, lanet olsun." Klitorisine sertçe bastırıyor. Ve sonra dudaklarından tek bir kelime dökülüyor, o kadar yumuşak ki neredeyse kendimi bir şeyler duyduğuma inandırıyorum. Öyle olmalıyım. Boşalırken adımları fısıldamadığına eminim.

Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Ben onun talepleri için bir hazneyim, bu yüzden bana parmağını salladığında, o hiçbir şey söylemeden tam olarak ne istediğini biliyorum. Ona doğru sürünüyorum. Uzun bir mesafe değil ama kanatlarımla inanılmaz derecede garip. Bu aşağılayıcı olmalı; aslında öyle.

Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Yatağın kenarında duruyorum. O kadar yakın ki, ona dokunmak için hiç çaba sarf etmem gerekmeyecek. Bundan daha iyisini biliyorum. Grace'in dudaklarının kıvrımından, o boşalırken ellerimi kalçalarımın tutmamın bana ne kadara mal olduğunu çok iyi anlıyor.

Arzudan uyuşmuş hareketleriyle biraz beceriksizce doğruluyor. "Bu mükemmel bir mezeydi." Grace öne eğildi ve sikime baktı. "Acı çekiyor musun?"

"Her zaman. Bununla başa çıkabilirim."

Şimdi gerçekten gülümsüyor. Onun onayı sanki güneşin kendisiymiş gibi içimi ısıtıyor. Aslında buna karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Ama aynı hızla açıyorum çünkü bunun bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum.

Grace çenemi yakaladı. "İyi yapmışsın. Ama şimdi her yerim dağınık. Beni temizlemek ister misin?"

Bu sorunun tek bir cevabı olacaktı. Onu tekrar tatmazsam öleceğimden neredeyse eminim. Onu temizlemek mi? İkimizi de mahvetmek istiyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çenemi hafifçe çimdikleyerek ağzımı açmamı sağlıyor. Sonra orgazmıyla hâlâ ıslak olan parmaklarını dudaklarımın arasına bastırıyor. Bir ürperti bedenimi sarıyor. Bir insan mutluluktan ölebilir mi? Bu gecedan önce bunun imkânsız olduğunu söyledim. Şimdi o kadar emin değilim.

Onu temizlemek için ağzımı parmaklarının etrafına kapatmaya çalışıyorum, ama çenemdeki tutuşu sertleşiyor. İkimiz de biliyoruz ki bana yaptığı hiçbir şey benim rızam dışında değil. Ama yine de bir itiraz sesi çıkarıyorum.

Grace kaşlarını kaldırır. "Durmamı ister misiniz?"

İstediğim şey daha sert, daha derine gitmesi. Ama parmakları ağzımdayken bunu söyleyemiyorum. O da bunu benimle aynı anda fark etmiş gibi görünüyor. Grace yavaşça parmaklarını neredeyse tamamen geri çekiyor, sadece uçları alt dudağımla buluştuğunda duraklıyor. "Eee?"

"Hayır, durmanı istemiyorum." Sertçe yutkunuyorum, dilimde onun tadını alıyorum.

"Eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım."

Çenemi sıkıca kavırıyor ve beni kendine çekerek dudaklarıma yıkıcı ve nazik bir öpücük konduruyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, bana söyle. Bu bir emirdir, bu arada." Sonra parmakları tekrar ağzıma girdi. Bu sefer o kadar nazik değil. Beni hareketsiz tutuyor ve parmaklarıyla ağzımı sikiyor. Bu sırada sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Sanki bana boyun eğdirmeye, verdiği şeyin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmaya cesaret ediyormuş gibi.

Keyfini çıkar, ben çıkarıyorum.

Hiç bu kadar sahiplenilmiş hissetmemiştim. Bunun arzulanabileceğim bir şey olduğunu hiç bilmezdim. Sadece hükmetmek değil, gerçi bu beni o kadar sertleştiriyor ki aletim patlayacakmış gibi hissediyorum. İlgi de öyle. Beni sadece dizlerimin üstünde istemiyor. Orada isteyerek durmamı istiyor. Benim de en az onun kadar zevk almamı, bu oyunu sonuna kadar oynamamı istiyor. Hiç bu kadar savunmasız ve bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim.

Parmaklarında artık onun tadını alamadığımda, onları ağzımdan çıkarıyor. "Şimdi gerisi." Sözlerinde hata yok, özellikle de arkasına yaslanıp bir kez daha kalçalarını açtığında. Neredeyse rahatlama hıçkırığı gibi bir ses çıkarıyorum. Sonra eğilip ağzımı amına bastırıyorum. Titriyorum. Merkezinin ilk yalaması ilahi. Duramıyorum.

En azından parmaklarını saçlarımin arasına sokup sertçe çekene kadar. "Yeterince açık değil miydin?" Sesinde tehlikeli bir ton var. "Sana beni dilinle becermeni söylemedim, Bram. Sana pisliğimi temizlemeni söyledim."

Yine, yarı hıçkırık yarı inilti olan o ses serbest kalıyor. Geri çekilip kalçalarını yalamaya başlamak hayal edebileceğimden çok daha fazla çaba gerektiriyor. Elini saçlarımda tutuyor, beni her yeni noktaya yönlendiriyor ve görevimi bitirene kadar beni orada tutuyor.

Siktir, gerçekten boşalabilirim.

Özellikle de sonunda amına ulaşmama ve orasını okşamama izin verildiğinde. Klitorisini değil -bana bu zevki tattırmıyor- ama diğer her yerini. Vücudunu saran küçük titremeler olmasa çaresizlikten ölebilirdim, bunun benim için olduğu kadar onun için de ıstırap verici olduğunu anlamamı sağlıyor.

Sonunda alnımı karnının alt kısmına bastırabilmem için tutuşunu yeterince hafifletiyor. Sanki hiç mola vermeden kilometrelerce uçmuşum gibi nefes alıyorum. Kalçaları başımın iki yanında titriyor ama sesi neredeyse normal. "Bu yeterliydi."

"Daha iyisini yapabilirim." Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyorum, sadece gerçek olduklarını biliyorum.

"Bir dahaki sefere." Saçımı tekrar çekiştiriyor. "Buraya gel."

Yüzlerimiz eşitlenene kadar bana rehberlik etmesine izin veriyorum. Grace saçlarımı bırakıyor ve titreyen elleriyle yüzümü kavırıyor. Ve sonra beni öpüyor. Geçen seferki gibi yumuşak ve tatlı değil. Hayır, bu bir sahiplik ilanı. Ağzımı ele geçiriyor ve ben de ona boyun eğmekten mutluluk duyuyorum. Onu sarmak ve nerede bitip nerede başladığını bilmeyene kadar kendime çekmek istiyorum. Ona o kadar çaresizce ihtiyacım var ki, ona itaatsizlik etmemek için parmaklarımı tekrar kalçalarımın gömüyorum. *Lanet olsun, bana neler oluyor?*

Sadece ikimiz de titrediğimizde öpüşmeyi kesiyor. Grace biraz geriye yaslandı. "Yatağa. Sırt üstü." Kanatlarım altımda sabitlenmiş halde.

Benden ne istediğini biliyor. İtaat ederek ona ne verdiğimi biliyor.

Tereddüt etmedim. Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum ve yatağıma uzanmak için etrafından dolaşıyorum. O bir şey söylemeden kollarımı başımın üzerine uzatıp kalın taş başlığı kavırıyorum. Gerçek anlamda kısıtlanmamıştım ama yine de onun karşısında çaresizdim.

Kalçalarımın arasında diz çöküyor ve tırnaklarını kalçalarımın üzerinde gezdiriyor. "Başka bir zaman olsa, ben seni tatmin ederken sen daha fazla dayanamayana kadar bu pozisyonda kalmanı sağlardım."

Başka bir zaman, buna bayılırdım. Bunu şimdi denese, sadece otuz saniye dayanabilirim. Grace de bunu biliyor. Beni okşamayı bıraktı ve kalçalarımın oturmak için hareket etti. "Şu anda bu oyunu oynamak için sana çok ihtiyacım var. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerek, Bram. Beni dinliyor musun?"

Onun amından başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum, zorlanan sikimin üzerinde çıplak bir şekilde geziniyor. Sertçe yutkunuyorum. "Evet, dinliyorum."

"Ellerini yatak başlığının üzerinde tut, yoksa yaptığım şeyi durdururum. Anladın mı?"

O bana bu kadar yakın dokunurken benim ona dokunmamamı istiyor. Bu kısıtlamayla bana hem zevk hem de acı veriyor. Sarsılarak başımı sallıyorum. "Evet. Anlıyorum."

GRACE

B Bram'le birlikte olmak ateşli bir rüyayı deneyimlemek gibi ama yine de hiç bu kadar farkında hissetmemiştim. Onun teslimiyetinde ve bu teslimiyetin ona verdiği hediye bir güç var. Tünemiş Kalçaları, mükemmel vücudu benim zevkim için ortaya serilmişken, çiğneyebileceğimden fazlasını ısırıp ısırmadığımı merak ettiğim bir an daha yaşıyorum. Her yönden çok *büyük*.

Korkunun benim yerime karar vermesine asla izin vermedim ve şimdi de vermeyeceğim.

Onu tekrar öpmek için geniş göğsüne doğru ilerliyorum. Bu adamı öpmeye bayılıyorum. Bazen bir savaş, bazen de şu anda olduğu gibi, yüksek bir yerden beni her zaman yakalayacak güçlü kollara düşmek gibi. Hayatım boyunca ailemden başka kimseye güvenmemem söylendi. Bram'e her sırrım konusunda güvenmedim ama ona hayatım ve bedenim konusunda güvendim. Bu az bir şey değil.

Şimdi de bana güveniyor.

Biraz doğruluyorum ve ellerimi karnına koyarak sikini aramıza sıkıştırıyorum. Onu kaldırıp kaldıramayacağımı gerçekten bilmiyorum ama biraz daha kayganlaştırmaktan zarar gelmez. Onları keşfettiğimden beri çıkıntılarını hissetmek için can attığımdan bahsetmiyorum bile. Kalçalarımı yuvarlayarak sikinin uzunluğu boyunca sürtünüyorum. Umduğumdan da iyi oldu. "Oh, *lanet olsun*."

"Grace." Kollarındaki kaslar o kadar gergin ki her çizgiyi takip edebiliyorum. Tutuşunun gücüyle yatak başlığının çatlamamasına şaşırdım doğrusu. Sesi göğsünde birbirine sürtünen kayalar gibi gümbürdüyor. "Böyle yapmaya devam edersen, ben içine giremeden bu iş bitecek."

Onu ne kadar derinden etkilediğimi sevdiğim kadar onun dürüstlüğünü de seviyorum. Buraya kadar geldiğimiz için ikimizi de ödüllendirmek en doğrusu. "Seninle bir pazarlık yapacağım, Bram."

İhtiyaçtan pantolonunu indirirken bile gözlerini kısıyor. "Pazarlık için biraz geç oldu."

"Sen daha iyi bilirsin. Pazarlık için asla çok geç değildir." Kalçalarımı döndürüyorum ve klitorisim özellikle zevkli bir çıkıntı bulduğunda küçük nefesime engel olamıyorum. O çok hızlı boşalmaktan endişe ediyor olabilir ama ben yine sınırdayım. Benimle hiç böyle olmamıştı, bu neredeyse çılgınlık, bir baskınlık kaplaması altında zar zor gizlendi. "Ben aletin her yerine boşalana kadar dayan. Eğer yaparsan, beni istediğin gibi becermene izin veririm."

"Nasıl arzu edersem?" Uzun ve sert bir şekilde küfrederek kalçalarımı onun etrafında sıkmamı sağlıyor. "Bu çok cazip bir teklif." "Bakalım bunu başarabilecek misin?"

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ancak bunun yeterli yükseklik olmadığını keşfediyorum. Lanet olsun, bunu yapıp yapamayacağımı gerçekten bilmiyorum. Önemli değil. Ben Denemek için.

Ayaklarımı altıma aldım ve üzerine çömeldim. Ancak o zaman sikini girişime yerleştirebiliyorum. Boyut farkı bu şekilde müstehcen hissettiriyor. İçimde neredeyse gerçek korkuya benzer bir şey titriyor. "Seni kaldırabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin." Bunu öyle bir güvenle söylüyor ki, geçmişte insan sevgilileri olup olmadığını merak ediyorum. Bu düşünceye karşılık hissettiğim kıskançlığa hazırlıklı değilim. Bram altımda kayıyor. "Hayır, daha önce hiç insanlarla yatmadım ama halkımdan pek çok kişi yattı. Bu mümkün. Söz veriyorum mümkün."

Tepesine bastırmaya çalışıyorum ama içime kolayca giremeyecek kadar geniş. "Nasıl? Bu imkansız!"

"Grace." Adımı gürlüyor. Bu kısmen emir ve bölüm savunması. "Sadece biraz daha hazırlığa ihtiyacın var. Bana izin ver. Lütfen."

Çaresizlik geçersiz kılar herhangi bir nazik Oynadığımız baskınlık/itaat oyunu. "Evet. Tamam. Şimdi yap."

Beni çevirmesini ve kontrolü ele almasını bekliyorum. Ama yapmıyor. Bir eliyle yatak başlığını serbest bırakıyor ve avuç içi yukarı bakacak şekilde kalçasının yanına koyuyor. "Parmaklarıma bin."

Parmakları etkileyici ama yine de sikiinin boyutuna yakın değiller. Yine de ona tartışamayacak kadar çok ihtiyacım var. Parmaklarını amıma bastırarak kadar kayıyorum. Bram yine kontrolü ele almıyor. Pek sayılmaz. Orta parmağını içime bastırıyor ve ben onu sürerken sabit tutuyor. İyi hissettiriyor. Gerçekten iyi. Ama sadece birkaç dakika sonra yetmiyor. "Daha fazla."

Bana itaatkâr bir şekilde ikinci parmağını uzatıyor. Bu sefer, inerken, alışmak için daha yavaş gitmem gerekiyor. Özellikle de duvarlarıma bastırıp beni daha da gerdiğinde. Zevk etrafımı sarıyor. Eğer bunu yapmayı bırakmazsa, boşalacağım. Sikine uzanıyorum ama başını sallıyor. "Hayır, pamuk ipliğine bağlıyım. İstedğin kadar boşal Grace."

Parmaklarının G noktama bastırması tüm tereddütlerimi ortadan kaldırıyor. Kendimi onun parmaklarını becermeye veriyorum, umutsuzca onun horozuna binmek istediğim gibi onlara biniyorum. Orgazmım çiçek açıyor, gittikçe yaklaşıyor, ama sahip olduğum her şeyle onunla savaşıyorum. *Henüz değil.*

Sonra üçüncü bir parmağını içime soktu.

Donuyorum. İki taneyle rahatsız edici bir şekilde doydum. Üç neredeyse acı verici. "Bekle."

"Kontrol sizde. Kendinize zaman tanıyın. Hazır olduğunda, ihtiyacın olanı al." Yumuşakça, ikna edici bir şekilde konuşuyor. O

Parmaklarıyla beni parçalayacakmış gibi hissettirse bile, sözleri ve ses tonuyla beni rahatlatıyor.

Ama sadece bir anlığına. Bedenim yavaş yavaş, adım adım alışıyor. İçime dolan şehvet boğulacak kadar derin. "*Bram.*"

"İşte böyle. Aynen böyle."

Vücudumun hareket etmeye başladığını zar zor fark ediyorum. Bunu yapmak için bilinçli bir seçim yapıyorum. İçgüdüler devreye giriyor. Küçük küçük titremeler yavaşça vuruşlara dönüşüyor. Ve hala beni geriyor. Ama o yakın acı gitti. Geriye kalan tek şey zevk. Bram kayıyor ve avucunu klitorisime bastırıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki panikleyip bileğini tutuyorum. "Bekle." Ben de onun kadar sert nefes alıyorum ve o kadar ıslağım ki bileğine kadar ısladığına yemin edebilirim. "Senin sikin içime girene kadar boşalmak istemiyorum."

"Sen yapsan daha iyi olur."

Belki de haklıdır. Belki de değildir. Umurumda değil. "Sikine ihtiyacım var."

Bram geriliyor ve sonra birden havalanıyorum, sikin üzerine çömelene kadar amım tarafından kaldırılıyorum. Ancak o zaman parmaklarını geri çekiyor. Geniş sikini girişime doğru yönlendiren de o oluyor. Bu sefer, imkânsız gibi görünen şey sadece yıkıcı bir meydan okumaydı. Bir santimini içime alarak aşağıya doğru batıyorum. *Vay anasını.*

Her santim onun ve benim vücudum arasında bir savaş. Duramayacak kadar iyi hissettiriyor ama çok istediğim gibi yumuşak bir hareketle kabzasına kadar kayamıyorum. İnşlerim aralıklarla gerçekleşiyor. Bizi tamamen birbirimize yapıştırdığımda, ikimiz de ter içindeyiz ve sanki bir maraton koşmuşuz gibi nefes alıyoruz.

"Siktir, siktir, siktir." Titrememi durduramıyorum. Hareket etmem gerekiyor ama sanki kemiklerim jöleye dönüşmüş gibi. Dizlerim artık yatağa uzanıyor ama kendimi ondan tamamen kaldırmaya çalışsam da yapamayacaklar. "Bram-"

Her nasılsa, ben daha kelimeleri ağzımdan çıkaramadan neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Aşağı uzanıyor ve ellerini dizlerimin altından geçiriyor. Beni sonsuza dek havada tutması imkânsız gibi görünüyor ama beni birkaç santim havaya kaldırmakta tereddüt etmiyor ve kendimi kaldırmam için sağlam bir taban oluşturuyor. Bu hareket, gövdesindeki her kası öne çıkarıyor ve bu manzara karşısında ürperiyorum ... bu da beni nasıl doldurduğunun daha çok farkına varmamı sağlıyor.

Yavaşça, dikkatlice, hareket etmeye başladım.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en dayanılmaz zevk. Her hareketinde çıkıntıları lezzetli yerlerime sürtünüyor. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum ama onları kapatmak Bram'ın beni nasıl izlediğini kaçırmak anlamına geliyor. Sonunda tanrısının yüzünü görmüş dindar bir adam gibi. Daha sonra bu beni rahatsız edebilir. Şu anda onun ilgisini içime çekiyorum, bu mükemmel anlayış anının tadını çıkarıyorum.

Vücudum alışıyor. Sadece alıştığımından biraz daha uzun sürüyor. Kalçalarımı yavaşça döndürüyorum, hem iyi hissettirdiği için hem de beni ne kadar yakından izlediği için. Çenesi o kadar sıkı sıkılmış ki dişleri için endişeleniyorum. "Bram."

"Benim için gel, Grace. Lütfen. Yapamam-"

Sanki onun çaresizliği benimkini yok ediyor. Hızımı artırıyorum, içimde yanan ihtiyaç korunu kovalıyorum. Gittikçe daha da alevleniyor. Çok yakın. Dayanabilirim. Belki de. Onu sıkıp kurutabilir ve bu küçük bahsi kazanabilirdim.

İstemiyorum.

Parmaklarımı klitorisime bastırıyorum, ona binerken tam ihtiyacım olan şekilde daire çiziyorum. Bir vuruş. İki. Üçüncüsünde vücudum o kadar sert kasılıyor ki başım dönüyor. "Oh, *lanet olsun*." Aletini aşağı doğru çekiyorum, yükselen ve yükselen dalgaya biniyorum, aniden asla tepeye çıkmayacağından korkana kadar. Dalga doruğa ulaştığında, neredeyse bayılıyordum.

Bram dizlerimi serbest bırakıyor ve sikinin daha da derine batmasına neden oluyor. Çığlık atıyorum ama

oturduğunda sesim kesiliyor.

ve beni öpüyor. Bana *yapışıyor*, kalçaları içime doğru pompalanırken bile ağzı benimkine doğru hareket ediyor. Yumuşak, tatlı ve ... Siktir, yine boşalıyorum.

Bu sefer beni takip ediyor. Aleti içimde *zonkluyor*. Dudaklarına karşı tekrar haykırıyorum ve o orgazm olurken bile sesi yutuyor. Devam ediyor, devam ediyor, her vuruşta bir dalgalanma hissediyorum, ta ki tohumu taşıp kalçalarımından aşağı ve kucağına dökülene kadar.

Ben onun üzerine çöküyorum ya da belki o benim üzerime çöküyor. Gerçekten emin olamıyorum. Birbirimize sarılıyoruz, titriyoruz, sarsılıyoruz ve bilmediğimiz denizlere sürüklenen iki sarhoş denizci gibi savruluyoruz.

Bir noktada, Bram'in boğazıma ve omzuma tüy kadar hafif öpücükler kondurduğunu fark ediyorum. Kolları beni sıkıca sarıyor. "İyi misin?"

"Evet." Sanırım öyle. Yarın ağrım olacak ama kalçalarımın arasında başlayan sızı, az önce yaşadıklarımın bedelini fazlasıyla hak ediyor. Saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Öyle mi?"

"Hayır." Sert bir kahkaha attı. "Sanırım dünyam az önce kendi eksenini üzerinde eğildi."

Evet. Aynen öyle hissediyorum. Sadece bu kadarını yüksek sesle itiraf etmesini beklemiyordum. Şakağını, boynuzlarını öpüyorum. "İyi iş çıkardın."

Neredeyse inlemeye benzeyen bir ses çıkarıyor. "Bana birkaç dakika ver ve ..."

"Banyo." Kaşlarını öpüyorum. "Güzel, uzun, sıcak bir banyo. Sonra bir şeyler atıştırır ve sarılırız." Zar zor hareket edebiliyorum ama bir kaza geçireceğiz ve bunu tek başıma yaşamak istemiyorum. *Onun da* bunu yalnız yaşamasını istemiyorum. "Kulağa nasıl geliyor?"

Bram'in kolları etrafımda geriliyor ve sonra tutuşunu hafifletmek için çaba sarf ediyor gibi görünüyor. "Kulağa hoş geliyor Grace. Gerçekten çok iyi."

Sendeleyerek banyoya gitmeyi ve suyu akıtmayı başardık, ancak birkaç dakika dayanabildik.

Bram usulca horluyor, başı geriye yaslanmış ve boğazı açıkta. Bana bir bıçak uzatıp boğazına dayamasının üzerinden çok kısa bir süre geçti ve şimdi bana aynı savunmasızlığı gösteriyor, ama bu bir meydan okuma yerine güven gibi geliyor.

Bram'i uyandırıyorum ve kurulanıp yatağa doğru yürümeye başlıyoruz. Büyük bir kolunu belime dolamaktan ve beni vücuduna yaslamaktan çekinmiyor. Neredeyse hemen uykuya dalmasına bakmamalıyım, bir kez daha savunmasızlığından yararlanmayacağıma güveniyor.

Ondan hoşlanıyorum. Bunun neden böyle bir keşif olduğunu bilmiyorum. Onu anladığımı zaten biliyordum. Sadece bir parçam onun bir parçasını tanımasına rağmen ondan bu kadar hoşlanmayı beklemiyordum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de hiçbir şey ifade etmemeli.

Bilmiyorum.

GRACE

I Kendimi neden bu duruma soktuğumu bilmiyorum. Dün gecenin bir hata olduğunu daha kaleden çıkmadan anlamıştım. Eğer büyük bir parçam kovalamacadan zevk aldıysa,

kaçamayacağımı bilerek. . . Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bram'ın yatağında olmak, onun sunduğu her şeyi gerçekten keşfetmek için bir bahane istedim. Bir bahaneye ihtiyacım olması benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum. Eğer onu isteseydim, onu alabilmeliydim. Ama ben böyle çalışmıyorum.

Ben bir Jaeger'ım.

Yaşlılıktan ölmüyoruz ve canavarların insan derisi giyme ihtimalinin hepimiz çok farkındayız. Seks herkesi savunmasız hale getirir; orgazmın tam ortasındaiken boğazınızı koruyamazsınız. Geniş ailemin birkaç üyesi bu şekilde dışarı çıkarıldı. Annem buna dikkat edilmesi gereken bir ders derdi. Pek çok şeyden ders çıkarmayı severdi.

Zevk bir yalandır. Mutluluk geçicidir. Sonunda, sahip olduğumuz tek şey ailemizdir.

Artık o bile yok.

Bana kalan ise cevaplarını alıp alamayacağımı merak etmeye başladığım sorular. Azazel ve Ramanu aradığım cevapları bana vereceklerini söylediklerinde onlara inanıyorum.

Sorun da bu zaten. Bana annemin nasıl öldüğünü ve ne için pazarlık yaptığını söyleyebilirler ama Azazel ile yaptığı anlaşmanın şartlarını bilsem bile *nedenini* bilebilecek miyim?

Beni rahatsız eden şey *neden* olduğu. Planları hakkında hiçbir belirti vermedi. Bir gün oradaydı, ertesi gün bir daha dönmek üzere gitti. Para için değildi. Büyükbabamın yaptığı akıllıca yatırımlar sayesinde bolca paramız var. Hepsi . . . içindi. Mesele de bu zaten. Aslında hiçbir şey değişmedi. Hayatını verdi ve biz de bunu gösterecek bir şeye sahip değiliz. Arkasında kocaman bir boşluk bırakarak ortadan kayboldu. Nedenini bilmek istiyorum ve bunun cevabını alabileceğimden emin değilim.

Bram'ın yatağında bulamayacağım kesin.

Yine de kendimi hareket ettiremiyorum. Yanımda sıcak bir varlık, ağır bir kolu gövdeyi sarıyor. Güzel bir his. Ağrım var ama bu hoşuma gidiyor. Sabit nefesi içimde bir şeyleri rahatlatıyor; sahilde durup gelgitin gelişini dinlediğim zamanlara benzer bir his bu. Böyle yaşayabilirim. Önümüzdeki yedi yılı bu adamla oyunlar oynayarak ve kendimi tekrar tekrar onun yatağında bularak geçirebilirim. Pazarlıkçı iblisler buraya bulmaya geldiğim bilgiyi paylaşana kadar zamanımı geçirebilirim.

Bunun bu kadar cazip olması şok edici. Eğer teslim olur ve savaşmayı bırakırsam, belki biraz huzur bulabilirim. Sorun şu ki, savaşmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Tüm hayatım boyunca bunu yaptım. Artık geriye kalan son Jaeger ben olduğuma göre, bir canavarla mutlu bir şekilde aynı yatağı paylaşmak bana ihanet gibi geliyor. Fikirlerine değer verdiğim akrabalarımın hiçbirinin Bram'ı gerçek bir canavar olarak sınıflandırmaması önemli değil. Bu kadar önemserken, liderliği bana bırakmaya bu kadar istekliken ve yolun her adımında yanında olmamı sağlarken değil.

Ama eski alışkanlıklar zor ölür. Nasıl rahatlayacağımı ve bunun tadını çıkaracağımı bilmiyorum. Bu durumda o kötü şeyin ne olduğunu bilmesem bile, kötü bir şey olmasını beklemeye devam ediyorum.

"Bugün dövüşecek miyiz yoksa sikişecek miyiz ya da her ikisi de mi?"

Sarsıldım. Uyanık olduğunu fark etmemiştim bile. Nefes alış veriş keskinlikle değişmemiş ve bana herhangi bir belirti vermemişti. Sonra sözleri içime işledi. *İkisi de mi?* "Bu asla işe yaramayacak. Benim cevaplara, senin de bir bebeğe ihtiyacın var. İkimizin de kaderi hayal kırıklığı."

"Büyük ihtimalle." O kadar kolay kabul ediyor ki bu beni sinirlendiriyor. Bram'ın halkını derinden önemseddiğini biliyorum; önemsemese, vefatından sonra onları kaçınılmaz iç savaşa terk ederdi. *Nasıl hem bu kadar önemseyip hem de bu kadar bozguncu olabiliyor?*

Bana cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. O beni daha yakına çekiyor ve yüzünü boğazıma dayıyor. "Çok kolay. Hayat seni yeterince hırpaladığında, bunu beklemeyi öğreniyorsun. Biraz daha zeki olsaydım şimdiye kadar savaşmayı bırakmış olurdum. Belki o zaman biraz huzur bulurdum."

Ne zaman böyle bir şey söylese, kalbim göğsümde sıkışıyor gibi hissediyorum. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve yüzünü kaldırıp bakışlarımla buluşana kadar çekiyorum. "Kes şunu. Vazgeçecek olsaydın şimdiye kadar vazgeçmiş olurdun. Belli ki böyle bir niyetin yok, o yüzden dramatize etmeyi bırak."

"*Bana dramatik mi diyorsun?*" Dudakları kıvrılıyor ama gözleri çok ciddi. "Gecenin içinde kaçıp duran, kovalayan sensin. Açıkçası şu anda neyin peşinde olduğunu bile bilmiyorum. Cevapları şimdi ya da yedi yıl sonra alsan ne fark edecek? Bu bir şeyi değiştirecek mi?"

Bu soru için ondan biraz nefret ediyorum. Çünkü hem haklı hem de bir şeyleri ateşe vermek isteyeceğim kadar hedeften uzak. "Ulaşabileceğim cevaplar olduğunu bildiğim halde yedi yıl boyunca oturup seninle oynamamı bekleyemezsin."

"İstemiyorum." Ayağa kalkıyor ve ona olan hakimiyetimi kolayca kırıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu sürdürmek için çok fazla çaba sarf etmiyorum. Bram yataktan tırmanıyor ve kanatlarını bir çırpıda silkeliyor.

Aurası derin bir okyanus mavisi gibi. Kısmen sorumlu olduğumu bilmenin verdiği memnuniyetle ürpermem benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum. Uzun sürmeyecek, memnuniyet asla sürmez. Ama şu anda orada ve bunun bir anlamı varmış gibi geliyor.

Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Bram garip düşüncelerimden habersiz konuşmaya devam ediyor. "İşte bu yüzden ilk gece seninle bir pazarlık yaptım. Kendine engel olamayacaksın; cevapların çekiciliği görmezden gelemeyeceğin kadar güçlü." Bana uzun uzun bakıyor. "Ama dün gece cevapları düşünmüyordun."

Hayır, gerçekten düşünmüyordum. Tek düşündüğüm bana bir sonraki dokunuşunun, öpüşünün nerede olacağıydı. Şimdi bile, o güvenli bir mesafede dururken, onun yatağında çıplak olduğum gerçeğinin acı verici bir şekilde farkındayım. Bunu yapmak çok kolay olurdu.

Kahretsin, yine dikkatim dağılıyor. Kendimi başka seçeneğim olmadığına ikna edebilmem bir şey, ama bunu şimdi gün ışığında yapmak için tam olarak bir sıçrama yapamıyorum. Bunu aklımda tutarak yataktan kalkıyorum ve kapıya doğru ilerlerken aramızda dikkatli bir mesafe bırakıyorum. Doğru düzgün bir ilişkim olmamasının dezavantajlarından biri de kavgayı sağlıklı bir şekilde nasıl yöneteceğimi bilmemem. Şu anda o kadar çelişkiler içindeyim ki, hangi yolun doğru olduğunu bilmiyorum, bu yüzden pişman olacağım bir şey söylemeden önce buradan gitsem iyi olacak. "Ben biraz yürüyeceğim." Belki sonunda kafam netleşir.

"Senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bu beni durdurdu. "Ben korkak değilim." Benim işimde olamazsın. Korku ölümdür. Korku kaçmanız gerekirken donup kalmanıza, savaşmanız gerekirken kaçmanıza neden olur. Korku çılgılık atmanıza ve canavarları kapınıza kadar getirmenize neden olur. Tüm hayatımı korkuyu iliklerime ve ruhuma kadar yok etmek için harcadım. "Taktiksel bir geri çekilme yürütmek zekicedir."

"Anlıyorum. Hâlâ savaştayız." Sesi o kadar yorgun ve yenilmiş geliyor ki neredeyse arkamı dönecektim. Neredeyse. Bu yol

mahvoldu. Şimdiden pek çok açıdan bocaladım. Bir hafta önce, gargoyale'ımı çok fazla önemseydiğim için endişeleneceğim fikri beni güldürürdü. Şimdi, bu tehdit çok gerçek.

Onu incitmek istemiyorum. Ama onun tarafından dikkatimin dağıtılmasını da göze alamam.

Ona bakmadan kapıdan geçerken omurgamı dik tutmaya ve omuzlarımı geriye çekmeye zorluyorum. O beni takip etmiyor. Ayak seslerim boş koridorlarda yankılanırken kendime istediğimin bu olduğunu söylüyorum. Buna nasıl dayanıyor? Kendi aile evim de aynı şekilde yankılanıyor ve boş - vefat eden aile üyelerimden hiçbirinin ruhlara geçiş yapmadığını biliyorum - ve hala orada gereğinden fazla zaman geçirmemek için büyük çaba sarf ediyorum. Yalnızlık çok çabuk içime işliyor ve oradan ayrılıp ruhumu ellerimle söküp atana kadar kök salıyor.

Bram, eski kilise ve binaların saçaklarına musallat olan gerçek taş gargoyleleri somutlaştırıyor gibi görünüyor. Doğa koşullarına karşı kamburlaşmış, yukarıdan izleyen ve izole edilmiş. O heykeller için hiç üzülmedim. Onun için üzülmemeliyim. Burada kalmayı seçiyor.

O . . .

Bir gargoyale önümdeki koridora adım attığında kısa süre duruyorum. Kısa ve sağlam yapılı, fiçı gibi bir karnı ve kayaları ezebilecekmiş gibi görünen kalçaları var. Buraya geldiğimden beri uzaktan gördüğüm diğer gargoyleler gibi, mütevazılığa dair tek işaretleri kalçalarının etrafını sarmak. Gargoylelerin göğüsleriyle ilgili insanlarınki gibi takıntıları yok. Kanatlara uygun giysiler yaratmanın ne kadar zor olduğu düşünülürse bu mantıklı geliyor.

Hiçbir şey söylemiyorlar, bu da ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Beni biraz uzun süre incelediler. "Ben Luna. Asil Ekselansları. Soyum bu bölgenin kuruluşuna kadar uzanıyor."

Bekliyorum ama başka bir şey söylemiyorlar. "Tebrükler mi?"

Onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç geçiriyorlar. "Geçmişte tanıştığım insanlardan farklı görünüyorsun. Umarım öyledir, çünkü sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum." Kanatlarını nasıl çözeceğimi bilemediğim bir şekilde oynatıyorlar. Rahatlatıcı mı yoksa tehditkâr mı olması gerekiyor? Gargoyleler hakkında kesin bir şey söyleyecek kadar bilgim yok. "Bram ve ailesi lanetli. Bir dizi talihsiz olay yüzünden soyunun son üyesi değil. O aileye yaklaşan herkes korkunç bir şekilde ölecek. İkinizin arasına biraz mesafe koymanızı şiddetle tavsiye ederim. Ve onun çocuğunu doğurmayın."

Ses tonları yeterince dürüst görünüyor ve enerjileri samimiyetten başka bir şey yansıtmıyor. Yine de buna güvenmem gerektiğini biliyorum. Eğer gerçekten soylulardan biriyseler, muhtemelen beşikte yalan söylemeyi öğrenmişlerdir. Çocukluklarından itibaren enerjilerini saklamayı öğrenmişlerdir. Bram'a güvenmiyorum ama bir yabancıya da güvenmem. "Beni neden uyarıyorsun? Beni tanı mıyorsun."

"Dediğim gibi, bir canavara benzemiyorsun. Herkes kaçmaya çalıştığını biliyor. Boynundaki kolye iyi bir başlangıç ama çıkarması çok kolay. Eğer ondan bir çocuğun olursa, çocuk ölecek. Kimse bu kaybı yaşamayı hak etmiyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. "Beni ve bu teorik çocuğu tehdit mi ediyorsunuz?" Hamile kalmak gibi bir niyetim yok ama bu, sözlerine karşılık hissettiğim garip korumacılık dalgasını durdurmuyor.

"Ne? Hayır!" Haklarını yemeyelim, bu düşünce karşısında gerçekten dehşete düşmüş gibiler. "Bölgenin varislerinden birine şiddet uygulamak düşünülemez. Bu lanet benim soyuma da geçer ve değer verdiğim herkesi öldürür. Ben sadece yardım teklif etmek istemiştim."

"Yardım," diye yankıladım.

Başlarını sallıyorlar, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı akıp gidiyor. "Evet, aynen öyle. Dediğim gibi, kaçma girişimleriniz onlara tanık olanlar tarafından not edildi. Size yardım teklif etmek istiyoruz. İçimizden biri sizi gitmek istediğiniz yere götürebilir."

Bram dışındaki insanların acınası kaçış girişimlerime tanık olmasından dolayı aşağılanmış hissetmeyi reddediyorum. Ama başkalarının görebileceği aklıma bile gelmediği için gülünç derecede utanıyorum. Kalede geçirdiğim süre boyunca neredeyse hiç kimseyi görmedim ve ne kadar aptalım ki bunun neredeyse yalnız olduğumuz anlamına geldiğine inanmama izin verdim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Bu gargoye'a güvenemem. Şu anda buradaki varlığım, Bram'a bir varis sağlayabilecek ve liderlik şansı olduğunu düşünen hırslı soylu ailelerden herhangi birini yerinden edebilecek tek şey. Beni öldürmelerine bile gerek yok. Tek yapmaları gereken yükseklerde uçarken ayağımın kayması ve gerisini yerçekiminin halletmesi.

Dahası, yardım kabul etmek hile yapmak gibi geliyor. Eğer kaçacaksam, bunu kendi başıma yaparım.

"Teklifiniz için teşekkür etmekle birlikte, neden kabul edemeyeceğimi anlamanız gerektiğini düşünüyorum."

Luna hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Hata yapıyorsunuz ama teklifim hâlâ geçerli. Fikrini değiştirirsen beni en üst kattaki doğu kanadında bulabilirsin."

Orada durup uzaklaşmalarını izledim, sonra yalnız olduğumdan emin olmak için birkaç dakika daha bekledim. Durumun çetrefilli olduğunu biliyordum ama işlerin ne kadar karışabileceğini fark etmeye başlıyorum. Her şeyi geride bırakma konusundaki isteksizliğime bir kez daha şaşıyorum. Bana birkaç kez çıkış teklif edildi ve ben her seferinde direndim. Hiç mantıklı gelmiyor.

Bu yerle ilgili hiçbir şey mantıklı değil.

Öfkemin beni yönlendirmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama şu anda çok fazla duygum var. Öfke en kolayı. Ve onu kime yönelteceğimi biliyorum.

BRAM

I Onu görmeden önce geldiğini duyuyorum. Grace'in ayak izlerinin bana zaten tanıdık geldiğini söylemek isterdim ama gerçek şu ki başka hiç kimse beni arama zahmetine girmezdi. I

Ofisime hücum ettiğinde başını kaldırmaya ancak fırsat bulabildi.

Grace nefes nefese kaldı. "Her yerde seni arıyordum."

"Bunca zamandır buradaydım."

Bu sabah odamdan ayrıldığından beri değişti. Şimdi uzun bir tuniğin altına tam olarak oturmayan bir çift pantolon giyiyor. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve üzerine tam oturmayan kıyafetlerinin içinde genç ve gülünç görünmesi gerekiyor. Ama Grace'in hayatı boyunca hiç genç ya da gülünç göründüğünü sanmıyorum. Küçük ve temelde çaresiz olduğu zamanlarda bile. Onun çocukluğunu düşününce aklıma çocuklarının nasıl görünebileceği geliyor ve bu da bana garip bir hüznün veriyor.

Çocuk istiyorum. Onları doğru nedenlerle isteyip istemediğimi bilmiyorum ama yeniden bir aile sahibi olmayı arzulamanın kötü bir şey olmadığı kesin. Yeni bir ailenin kaybettiğim kardeşlerimin ve babamın yerini tutmayacağını biliyorum, ama belki de bakacak birilerinin olması beni daha az bağısız hissettirir.

"Bu çok saçma, Bram. Buna bir son vermeliyiz." Grace kapıyı arkasından çarptı. Enerjisi kırmızının ve kararlılığın morunun bir isyanıydı.

"Neye kızdığınızı bilseydim yardımını olurdu."

Ofisimin bir yanından diğerine adım atıyor, uzun adımları mesafeyi tüketiyor, öfkesi neredeyse görülmeye değ e r . "Sen bir hükümdarın alay konususun."

Bu da beni yetersiz kılıyor. Öfkelenmesini beklediğim onca şey arasında, bir lider olarak yeteneklerim listeye giremedi. "Affedersiniz?"

"Halkınız size o kadar az saygı duyuyor ki, yüzüme karşı sizi aktif olarak baltalıyorlar. Ne için burada olduğumu biliyorlar ve umurlarında değil. Size bilgi vermemden korkmuyorlar, çünkü bu konuda hiçbir şey yapmayacağınızı biliyorlar."

Ah. "Görüyorum ki soylulardan biriyle tanışmışsınız. Sonunda sana kim yaklaştı?"

Benimle yüzleşmek için yavaşça dönüyor. Momentum eksikliği onu daha az korkutucu yapmalı, ama bunun yerine dikkatlerini bana yoğunlaştırmış bir yırtıcı gibi hissettiriyor. "Bunun olacağını biliyor muydun?" diyor sonunda.

"Bunun belirgin bir olasılık olduğunu biliyordum." Soyluların hedeflerimi gerçekleştirebileceğime pek inandıklarını sanmıyorum ama çoğu da aptal değil. Başarılı olursam nelerin tehlikeye gireceğini biliyorlar. İçlerinden birinin ona yaklaşması an meselesiydi. Onu tehdit edecek kadar aptal olan çok az kişi var ve bu kişilerin hiçbiri şu anda burada değil. Korktukları benmişim ya da lanetmişim gibi davranmak isterdim ama gerçek şu ki kimse Azazel'i karşısına almak istemiyor. Korkunç bir savaşçı olduğunu kanıtladı ve insanlarına karşı son derece korumacı. Yıllar önce, inkübilerden biri onun misafirperverliğini ihlal etti ve insanlarından birine zarar verdi. Onu öyle bir ibretlik hale getirdi ki, sonuçları gören hepimizin kabuslarına o sahnenin kazındığından şüpheleniyorum.

Ve hepimizin görmesini sağladı.

Grace hâlâ bana sanki bir çift boynuz daha çıkarmışım gibi bakıyor. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

Hayal kırıklığı o kadar yoğun ki, neredeyse tenime sürtünmesini hissedebiliyorum. "Tabii ki bunu sorun etmiyorum. Belli ki seni üzmüşler ve bu senin için asla istediğim bir şey değil."

"Beni üzdü." Sözcükleri hiçbir vurgu yapmadan söylüyor. "Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu görebiliyorum." Elimi sallayarak, odanın içinde dönüp duran ve alanı dolduran enerjisini kuşatıyorum.

Kıpırdamadan durduğu anda bir hata yaptığımı anladım. "Halkın aktif olarak sana karşı komplo kuruyor. Bana ne teklif ettiklerini biliyor musun? Buradan bir kaçış. Bu sefer kabul etmemiş olabilirim ama yeterince reddedersem asla kabul etmeyeceğimi anlayacaklar. O zaman ne olacak, Bram? Sana ne olacağını söyleyeyim. İş kızıştırırlar. Beni çocuk sahibi olmaya ikna etmen için gerçek bir şans olduğuna inanmaları için hangi koşulların yeterli olacağını bilmiyorum ama buna izin vermeyecekler. Hedeflerine bu kadar yaklaşmışken olmaz. Ve tek söylemen gereken beni *üzmek* istemediğin mi?"

Öfkemin dizginlerini elimden kaçırmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Yine de onun alaycılığı içime batıyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Tam anlamıyla her şey!"

Gerginlik içimi sarıyor ama ayağa fırlamak yerine kendimi yavaşça arkama yaslanmaya zorluyorum. "Yapılacak bir şey yok. Lanetli olduğuma inanıyorlar ve bu yüzden beni dinlemiyorlar. Aksini kanıtlayana kadar, bekleme modundayız."

"Bu hayatımda duyduğum en büyük saçmalık." Parmağıyla beni işaret etti. "Sadece hareketleri yapıyorsun. Bunu istemiyorsun. Bunların hiçbirini istemiyorsun."

Tanrılar, muhtemelen birinin gelip sizi sırtınızdan bıçaklamasını ve acınıza son vermesini bekliyorsunuz."

Sözlerindeki gerçek, bana fiziksel olarak yapabileceği her şeyden daha çok canımı yakıyor. Bu, ofisime girdiğinden beri söylediği her şeyden daha fazla, beni harekete geçiriyor. Ayağa kalktım ve kanatlarımı açtım. "Çık dışarı."

"Ya da ne?" Kaşlarını kaldırıyor ve dudak büküyor. "Beni zorlayacak mısın? Lütfen. Dizlerinin üzerine çöküp bana boğazını sunman daha olası. Tıpkı bugünlerde hayatına giren her önemli konuşmada yaptığını hayal ettiğim gibi. En azından benim kesmeye niyetim yok. Bu şatodaki diğer insanlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Defol. Dışarı."

Uzun bir an için konuyu zorlayacağını düşünüyorum. Ama elini indiriyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bu yarı hayatla kendine hiç iyilik yapmıyorsun, Bram. Akşam yemeğinde görüşürüz." Dönüyor ve odadan dışarı çıkıyor.

Keşke sözleri onunla birlikte kalsaydı.

Öğleden sonraları beni rahatsız ediyorlar. Yapılacak çok fazla iş yok, bu da dikkat dağıtacak çok fazla şey olmadığı anlamına geliyor. Bölge az ya da çok kendi kendini yönetiyor. Babamın zamanından beri öyle. Liderin sahip olduğu tek gerçek amaç, farklı gargoylle gruplarının eşit güçte kalmasını sağlamak ve savaş sırasında bize liderlik etmektir. İlki tam zamanlı bir iş, ya da en azından farklı soylu aileler çoğunlukla bu kaleden çekilmeden önce öyleydi. Şimdi ne yaptıklarını hiç bilmiyorum. Babamın casuslarının hepsi bir gecede eriyip gittiler. Gerçekten yapayalnızım.

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve yapmıyormuşum gibi davrandığı için Grace'e çok kızıyorum. O kim oluyor da konuşuyor? İçindeki o etkileyici dolapta kendi iskeletlerinden bir sürü var.

Güneş battığında ve akşam yemeğini kontrol etmek için mutfığa gittiğimde o kadar öfkeliydim ki

Konuş. Kapıdan içeri girdiğim anda Silas bana garip bir bakış attı. "Bu gece büyük planların mı var?"

"Sana bunu söyleten ne?" Çok kaba davranıyorum ama kendimi durduramıyorum. Bir yanım onu çoktan gördüğü için kıskanıyor; bu soruyu sorması için başka bir neden yok. "Nerede o?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Belki de bu gece ayrı ayrı yerseniz daha iyi olur."

Bir yanım onun haklı olup olmadığını merak ediyor ama diğer yanım da tüm bu çalkantılı enerjiyi çıkışsız bir şekilde içimde tutma düşüncesine dayanamıyor. Grace iyi olacak. O her zaman iyidir. "Her zamanki gibi yiyeceğiz."

"Madem ısrar ediyorsun." Silas sobaya geri döner.

Yıllardır yaşadığım hayal kırıklığı ve korkunun acısını Grace gibi uygun bir hedeften çıkarıyorum. Umurumda bile değil. Her nasılsa, resmi yemek odasını gördüğümde her şey bir noktaya geliyor. Her yer mükemmel bir simetri içinde düzenlenmişti. Hepsi boştu. Tıpkı normal gibi.

Biri hariç.

Grace uzun boyunun tam ortasında oturuyor, siyah bir elbise giymiş. Bu ona diğerlerinden daha çok yakışmış gibi görünüyor, en azından benim görebildiğim kadarıyla. Kollarına ve göğüslerine yapışıyor, omuzlarını ve göğsünün üst kısmını açıkta bırakıyor. Saçlarını çok hoş görünen karmaşık bir şekilde toplamış. Dudaklarını bile renklendirmiş, bana kanı çağrıştıran koyu kırmızı bir ton.

Ofisimde benimle alay etmesi yetmedi. Düşmanını öldürmek isteyen bir savaşçının vahşiliğiyle konuyu eve taşıyacak. Bu yüzden ondan nefret etmek istiyorum ama savaş alanına adım atma isteğine de hayranlık duymadan edemiyorum.

Masanın başına doğru yürümedim. Onun yerine tam karşısındaki koltuğa oturuyorum. Dakikalar ilerledikçe birbirimize bakıyoruz. İlk konuşmanın kaybetmek olduğunu biliyorum ama bir noktadan sonra bu çok saçma. "Tebrikler, haklılığınızı kanıtladınız."

"Öyle mi?" Arkasına yaslanır ve kollarını açar. "Halkın nerede, Bram? Sana o kadar az mı saygı duyuyorlar ki burada olmamalarını dert etmiyorlar? Cevap vermeye zahmet etme. Ben zaten biliyorum."

Daha önce yaşadığım hayal kırıklığı ve öfke, daha iyi düşünemedimden ağzımdan fışkırıyor. "Bunu senden duymak çok güzel. Sorumluluk ve kendi başının çaresine bakmak hakkında çok şey biliyormuş gibi davranıyorsun. Yine de eline geçen ilk fırsatta tüm âlemini terk edip ölü bir kadın hakkında cevaplar bulmak için bu âleme geldin. Nasıl öldüğünün ne önemi var Grace? Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Senin de benim gibi sorunlarından kaçtığın gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Sanırım benimle ilgili seni en çok kızdıran şey bu. Biz. Biz. Aynıyız. Aynıyız."

"Biz de öyleyiz."

Şimdi arkama yaslanma, daha önce ofisimde yaptığım gibi çözülürken ona sırtıma sırası bende. Bu çocukça. Ama onun derisinin altında olmak ve onun benim için olduğu kadar sinir bozucu olmak istiyorum. Bu tatmin boş, ama umurumda değil. Her türlü sağduyunun ötesinde ilerliyorum. "Çok kızgınsın Grace. Kızgın olmadığımı mı sanıyorsun? Ama sonra, dünyadaki en sinir bozucu şey başka birine bakıp senin mükemmel aynanı görmektir. Beni değiştirmek hislerini değiştirmeyecek. *Seni* değiştirmeyecek."

Ellerini masanın üzerine koyuyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Kapa şu lanet çeneni."

"Yoksa ne olur?" Cevabı onun enerjisinde görüyorum-şiddet tehdidinin küçük patlamalarında. Şimdi bizi güvenliğe geri döndürme zamanı. Dönmeyeceğim. Kanatlarımı bedenime yaklaştırıp yerçekimine izin verdiğim an bu an. Onu kucakladığım, kendimi varoluşun en temel yasasına karşı attığım an: yukarı çıkan aşağı inmeli. Ve indiğinde, başka hiçbir şeyin acıtmadığı kadar acıtıyor.

Grace'le yaşadığım bu an çirkin ve korkunç ama en azından gerçek. Ya onu beni öldürecek kadar kızdırırsam? Bununla yaşamak zorunda kalacak. Ben değil.

"Ya da belki gerçekten yanıp yanmadığını öğreniriz." Neredeyse öfkeden titriyor. Bu çok güzel bir manzara, gerçi böyle düşünmem benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.

Yanmıyorum. Cildim sayesinde çok fazla sıcaklık dalgalanması hissetmiyorum. Grace'in benim için tehlikeli olmadığını söylemeyeceğim, ancak kalıcı bir hasara yol açmayacak ve ikimizi de daha iyi hissettirecek bir yol izlediğinin farkındayım. Bunu kasıtlı olarak yaptığından şüpheliyim ama ben öyleyim. Zehirli ama umurumda değil.

"Silas." Sesimi yükseltmem bile gerek kalmadı. Mutfağın kapısında, görüş alanımın hemen dışında durduğunu biliyorum. Onu orada hissedebiliyorum, merakı ve endişesi görüş alanımın kenarında duruyor.

Birkaç saniye sonra ortaya çıkıyor ve beni dinliyormuş gibi görünmemesini takdir ediyorum. "Yemeğe hazır mısın?"

"Sanırım doğrudan tatlıya geçeceğiz. Lütfen bana kibrit, yağ ve bugün erken saatlerde yaptığın o sevimli küçük lokumları getir." Yumuşak ve yapışkandırlar ve oldukça güzel yanarlar.

Hakkını yemeyelim, Silas tereddüt etmiyor ama uzaklaşmadan önce enerjisinde daha fazla endişe yakalıyorum. Ona döndüğümde *Grace'de* hiç endişe yoktu. Gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Neyin peşindesin?"

"Benimle ilk konuşmalarından biri yanıyor muyum diye sormak oldu. Hadi birlikte öğrenelim." Öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayıyorum ve gözlerimle ona geri adım atması için meydan okuyorum. "Sevişme şeklimi beğeniyor olabilirsin ama benden hoşlanıyormuş gibi yapma. Zavallı, ölü annenin peşinden gitmek için benim varlığımdan kurtulmayı arzulamıyormuşsun gibi davranma. O yüzden yak beni Grace. Tabii gerçekten cevap istemiyorsan. Belki de

Sen de en az benim kadar korkaksın. Ne de olsa ben senin aynanım."

GRACE

T onun lanet olası aptal irkinini. Bu ğleden sonra ofisindeki bok gösterisinden sonra anlamadığını fark ettim. Onu ikna edecek kelimelerim yok. I zamanım yok. Sabrım olmadığından eminim.

Ama sonra buraya gelip kırılğanlığını yüzüme vuruyor. Dün ona en ufak bir şey bile itiraf etmek zorunda değildim. Ona tüm gerçeğı anlatmamış olabilirim ama bu kadarını bile itiraf etmek zorunda değildim. Şimdi benim ve ailem hakkında her şeyi bilmediğı için memnunum. Eğer kırılğanlığa böyle karşılık veriyorsa, en iyisi bunu hiç göstermemek.

Şimdi de kendine zarar vermek için beni kullanmak istiyor.

Silas elinde küçük bir tepsiyle odaya geri döndüğünde ikimiz de konuşmuyoruz. Bir an tereddüt ediyor ve sonra tepsiyi aramızdaki masanın ortasına koyuyor. İçinde yuvarlak bir kapta kibritler, içinde yağ varmış gibi görünen küçük bir sos teknesi ve kabarık kare şekerlemelerden oluşan bir piramit var. Başka bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Bunun bir blöf olduğuna inanmak isterdim ama Bram'ı artık tereddüt etmediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Sorun şu ki, adam kendini korumayı bilmiyor. Bu da demek oluyor ki, eğer bunu yaparsam ona bir şey olmayacak.

gölünç derecede riskli bir yol . . . Ya da gözümün önünde ölmek üzere olduğu anlamına da gelebilir. Bu itiraf karşısında öfkem daha da alevleniyor. Bana bencil diyor ama bu da ne? Beni gerçekten önemsemesini beklemiyorum -en azından önemsediyimi sanmıyorum- ama bu o kadar zalimce ki dayanamıyorum. Çekip gitmeliyim. Aslında, çekip gideceğim. Hemen şimdi.

Ama ben bilmiyorum.

Kıçımı sandalyeye geri oturtuyorum ve kibrit kutusunu almak için uzanıyorum. Arkama yaslanıp tek bir kibriti baş aşağı, orta parmağımla masanın arasına yerleştirirken Bram'ın gözlerini tutuyorum. Bu bir taş masa, bu yüzden kibrit kutusu kadar işe yarayacaktır. Kibriti çakıyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Kibrit çakıyor ve havada Bram'e doğru süzülüyor. Tabağına düşüyor ve kendini yakmadan önce bir an cızırdıyor.

"Güzel blöf. Ama bunu gerçekten yapacak cesaretin olduğunu sanmıyorum." Yağ kabını alıp göğsünün üzerine döküyor. Başka tarafa bakmam gerektiğini bilsem de, yağın göğsünden beline doğru izlediği yolu takip etmekten kendimi alamıyorum. O kasların ellerimin, dilimin altında, göğüslerime ve sırtıma bastırıldığında nasıl hissettirdiğini biliyorum.

Öfkemin direksiyona geçmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum.

Kontrolü kaybetmekten iyi bir şey çıkmaz. Sadece acı verir.

Başka bir kibrite uzanıyorum. Ölümcül sonuçları olabilecek bir tavuk oyunu oynuyoruz. Bu zehirli ve berbat bir çift olduğumuzun büyük bir göstergesi. İkimizin de bu kaçak treni yönlendirecek frenleri yok. Bana tekrar korkak demesi düşüncesine katlanamıyorum. Dahası, karanlık bir yanım onu cezalandırmak, aslında ölmek istemediğini kanıtlamak istiyor.

Ona doğru bir kibrit daha çakıyorum. Bu tabağın yanındaki peçeteye düşüyor ve ikimiz de sessizce alev almasını izliyoruz. Bram bana bakıyor ve tüm gerginliği vücudundan akıp gidiyor. Bana ukala bir gülümseme veriyor. "Elbette

bundan daha iyisini yapabilirsin. Aksi takdirde, bütün gece burada olacağız."

Ben kırık bir yaratığım. Ailemin diğer aileler gibi olmadığını anlayacak kadar farkında olduğumdan beri kendimle ilgili bunu biliyorum. Eğer bir nezaketim, kendimi korumam varsa, o da kelimenin anlamını bilmeden önce benden eğitilmişti. Normal insanlar herhangi bir sorunun ilk çözümü olarak şiddete başvurmazlar. Normal insanlar, haklı olsun ya da olmasın, bir hayatı sona erdirdiklerinde geceleri uykuları kaçır. Normal insanlar . . . Ama ben normal değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Ona doğru üçüncü bir kibrit çakıyorum.

Bu seferki tam kucağına düştü. Alevlerin göğsüne doğru ilerleyişini dehşet içinde izliyorum. Ayağa kalkmaya hiç niyetim yokken ayağa kalktığımı geç fark ediyorum, elim su kadehime dolanıyor, o sırada gördüklerimin geri kalanı aklıma geliyor.

Bram hareket etmedi. İrkilmedi. Acı içinde kıvranmıyor ya da çığlık atmıyor. Sadece orada oturmuş, yüzünde kendinden memnun bir sırıtışla bana bakıyor. Görünüşe göre gargoyller gerçekten yanmıyor. Alevlerin arasından dişlerini görebiliyorum. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ben sadece senin bu gösterini şımartıyordum." Bir marshmallow alıp uzun bir çatala koyuyorum. Kalçamı masaya dayayıp eğiliyorum, böylece vücudundaki alevlerden yayılan ısıya ulaşabiliyorum. Ellerim titriyor mu? Bilemiyorum. Her yerim titriyor gibi görünüyor. Ama sesim değil. Konuşurken sesim oldukça normal çıkıyor. "Daha iyi hissediyor *musun*? Bu bir şeyi değiştirdi mi?"

Piç Bram, alevler yavaş yavaş sönüp yok olurken gülüyor.

İçimde bir şeyler koptu. Masanın üzerinden sürünerek geçtim ve lokumu ağzına attım. Şaşırmış gibi bir ses çıkardı. Artık gülmüyordu. Gülmeye başladı.

Tükürüyor ama ben çenesini sıkıca kavıyorum. Başka hiçbir yerine dokunmuyorum, bu yüzden tek yapması gereken kavrayışından kaçmak için arkasına yaslanmak. "Sorun ne, Bram? Kendi sonuçlarının tadını sevmiyor musun?"

Yavaşça çiğnerken bakışlarımı üzerinde tutuyor. Çenesini tuttuğum için pek rahat edemiyor ama Bram ona verdiğim rahatsızlığı arzuluyor gibi görünüyor. Yutkunduğunda, tutuşumu yanaklarına kaydırıyorum ve sertçe çimdikliyorum. Bu ağzını biraz açmaya zorluyor ve acıyla ilgisi olmayan bir ses çıkarıyor.

O kadar kızgınım ki, doğru düzgün göremiyorum bile. Her zaman kendimle gurur duyduğum bir şey, şiddetimin kontrolü ele almasına asla izin vermememdi. Durum bunu gerektirmedikçe ve başka bir seçenek olmadıkça. Bu gece bunun doğru olduğunu söyleyemem. Yağlanmış vücuduna kibrit üstüne kibrit fırlatmamı içermeyen pek çok başka seçenek vardı. Acaba beni kendine zarar vermek için mi kullanıyor diye düşündüm ve bu bile beni durdurmaya yetmedi.

Yüzünü inceliyorum, artık kontrolün bende olduğunu düşündüğü için kaşlarının nasıl gevşediğini görüyorum. "Bu adil değil, biliyorsun." Onu biraz daha sert çimdikliyorum ve bir başka seksi inilti daha kazanıyorum. "Kendini daha iyi hissetmek için benden bir tepki almak amacıyla götlük yapıyorsun. Seni cezalandırmamı istiyorsan tek yapman gereken istemek. Ama bu? Bu sağlıksız bir şey ve bunu bir daha yaparsan, temelli çeker giderim. Beni anlıyor musun?"

Konuşmaya çalışıyor ama onu bırakmıyorum. Sonunda Bram yavaşça başını sallıyor. Sadece beni yatıştırmak için kabul ettiğinden neredeyse eminim ama umurumda değil. Enerjisi, baktıkça başımı döndüren bir renk cümbüşü. Kendimi hiç şu an hissettiğim kadar canavar gibi hissetmemiştim. Onu bırakıyorum ve yüzünü itiyorum. Masadan aşağı inmek biraz garip ama bu odadan ve durumdan kaçmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Onu ateşe verdim.

Akıl dışı, kabul edilemez eylemler arasında bu, listenin başında yer almalı. Bu büyükbabamın yapacağı bir şey. Değer verdiğin birine yapacağın bir şey değil.

Onu önemsemiğimi fark etmek beni neredeyse duraksatmaya yetiyor ama kaçma ihtiyacım daha güçlü. Kapıya doğru koşmuyorum ama aceleyle hareket ediyorum. Neredeyse başarıyordum da.

"Grace." Bram sesini yükseltmiyor ama sanki odanın öbür ucuna uzanıp beni göğsümden yakalamış gibi hissediyorum. Duruyorum. Kendime yapmamamı söylesem de, bir kez daha onunla yüzleşmek için dönüyorum. Tam olarak onu bıraktığım yerdeydi. Tek değişiklik, kanatlarının omuzlarının yenik eğimini yansıtacak şekilde yere doğru sarkmış olması. "Özür dilerim. Çok ileri gittim."

"İkimiz de yaptık." Odadan kaçtım.

Sonraki haftayı Bram'den ve yoluma çıkmaya çalışan diğer tüm çirkinlerden kaçarak geçiriyorum. Kendimi kaleyi keşfetmekle meşgul ettiğim için bu giderek artan bir sıklıkta oluyor. Luna'yı bir daha görmüyorum, ama diğer soylular belli ki onların kitabından bir sayfa almışlar ve bana da yaklaşmak istiyorlar. Bu saçmalıkla hiç ilgilenmiyorum.

Auraları görebildiğim gerçeği yardımcı oluyor. Rotamı değiştirmem gerektiğini anlamak için tek ihtiyacım olan bir anlık renk görüntüsü. Günler geçiyor ve Bram beni aramıyor. Beni takip ettiğinden, dolambaçlı koridorlarda ve sarmal merdivenlerde yolumu izlediğinden oldukça eminim ama o halkından çok daha kurnaz bir avcı. Orada olduğuna dair sahip olduğum tek belirti ensemden hissettiğim sıcak bir duygu.

O mu korkak davranıyor yoksa ben mi bilmiyorum. Muhtemelen ikisi de. O gece yemek odasında kendimi korkuttum. En kötüsü

Her şeyden önce, ben üzüldüğüm için özür dilediğinden eminim, işlerin kontrolden çıktığını düşündüğü için değil. Bram'in freni yok. Ve onunla birlikteyken benim de yok. Felakete davetiye çıkarıyor.

En net cevap, kabul etmeyi reddettiğim cevap. Gitmeliyim. Ramanu'yu ilk ziyaretimden beri görmedim ama bana verdikleri yüzüğü cebimde taşımaya başladım. Onları çağırmak için tek yapmam gereken isimlerini söylemek ve onlar da beni bir kez daha pazarlıkçıların topraklarına götürecekler. Bu düşünce beni rahatlatmalı, ama bunun yerine daha da sıkı sarılmamı sağlıyor.

Yedinci günde devasa mağarayı buldum. O kadar geniş ki merdivenlerden dikkatlice inerken uzak duvarları göremiyorum. Aşağı, aşağı ve aşağı, o kadar derin ki, tenime karşı basıncı hissetmediğime şaşıyorum. Gargoyleler gökyüzünün insanları olabilir, ama bu odada uçmak için bolca alan var. Dibe ulaştığımda, taşa oyulmuş binaları görünce şaşıyorum. Burası bir yeraltı şehri mi?

Tedbirli davranıp odama dönmek için bir kez daha yukarı çıkmadan önce sadece biraz keşif yapıyorum. Ama merak güçlü bir şey ve ertesi gün tekrar derinlere inip garip taş binaların arasındaki sokakları keşfediyorum. Yaşam belirtisi yok, yiyecek ya da bozulabilecek bir şey yok. Ama mobilyalar var ve keşfetmeye cesaret ettiğim birkaç yerde belirgin bir toz eksikliği fark ediyorum.

Burası neresi?

Burayı keşfettiğimin üçüncü gününde, şehrin içine yeterince girdiğimde -çünkü burası bir şehir- yeraltı nehrini buluyorum. Merakımdan parmaklarımı buz gibi suya daldırıp dudaklarıma bastırıyorum. Su taze. Muhtemelen içilebilir bile.

"Sudan uzak dur Grace."

O kadar kötü irkildim ki, neredeyse nehre düşüyordum. Bram'in yaklaştığını duymadım. Onun dikkatini üzerimde hissetmedim bile.

Bu sefer de ben. Görünüşe göre yeterince hızlı hareket etmiyorum, çünkü yanıma konuyor ve beni on adım geriye çekiyor. Beni yakaladığı gibi bırakıyor, kanatlarını çırparak onu daha uzağa gönderen garip bir zıplama yapıyor. "Özür dilerim. Ama burası güvenli değil. O nehir denize kadar uzanıyor ve kraken insanları onu kullanarak buraya ulaşabilir."

"Savaşta olmadığınızı sanıyordum." Ne kadar aptalca bir söz. Sadece yaşadığım şok bunun saçmalığını mazur gösteriyor.

"Savaşta olmamamız tehlikede olmadığınız anlamına gelmez. Barış zamanında da pek çok kaza olur." Etrafımıza baktı. "Neden sürekli buraya geliyorsun?"

Asıl soru bu, değil mi? Yapmam gereken başka şeyler de var. Eğer gerçekten kaçmak istiyorsam. Ama artık kendime yalan söyleyip amacımın bu olduğunu söyleyemem. Öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan başarmış olurdum. Tek yapmam gereken Ramanu'yu çağırmakken, kaçma dramatiğine girmeme bile gerek yok. Şimdiye kadar bunu yapmadıysam, yapmayacağım.

Farkına varmak beni yıkıyor, neredeyse rahatlamaya benzer bir şey getiriyor. Gitmek istemiyorum. Bram ve ben birbirimiz için tam bir felakettik, ama daha önce hiç kimseye çekilmediğim kadar ona çekiliyorum. Tüm geçmişimi bilmiyor ya da her yaramın haritasını çıkaramıyor olabilir ama fay hatlarımı yeterince net görüyor. Başka biri olsa yüzünü *çevirir, arkasını dönerdi*.

Bram değil.

Daha önce haklıydı. Bazı açılardan ona bakmak, kırık bir aynaya bakmak gibi. Ona dokunmayı bu kadar çok istemem, kendimi aynanın parçalarından kesmeye razı olmam benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.

"Bence daha önemli soru şu: Neden beni takip ediyorsunuz?"

BRAM

I Grace'i takip ederek onu koruduğumu söyledim kendime. Gerçek şu ki, aramızda gereğinden fazla mesafe olması düşüncesine katlanamıyorum. Sanki ben Onunla tanıştığımndan beri sıcıp batırmaktan başka bir şey yapmadım ama o da hazır olan çıkış yolunu kullanmadı. Azazel isteseydi onu bir saniye bile düşünmeden yanımdan uzaklaştırırdı. Ama o istemedi. Bunun bir anlamı olduğuna inanmak istiyorum. Olmamasından korkuyorum.

Ona dürüstlük borçluyum. Doğruyu söylemek gerekirse, ona bundan çok daha fazlasını borçluyum. "Daha önce haklıydın. Senden bir tepki almak istedim ve bundan incinip incinmemen umurumda değildi. Benim de incinip incinmemem umurumda değildi."

"Biliyorum."

Sonunda şatoya gelmeye ikna ettiğim terzi Grace'in kıyafetleri konusunda iyi iş çıkardı. Dar pantolonlar, sağlam botlar ve mağaranın soğuşunu uzak tutuyor gibi görünen kalın bir tunik giyiyor.

Yine de onun için endişelenmeden edemiyorum. Kalenin pek çok hayalete ev sahipliği yapan bölümüne gelmesine şaşırılmamalıydım. Gerçek olanlardan değil, en azından benim bildiğim kadarıyla. Ama halkımın tarihi ve acıları burada taşta yazılmış. Burası sadece savaş yüzünden inşa edildi. Savaş olmasaydı asla var olmazdı.

kaleye gelen ölüm ve yıkım için değil. Gargoyleler, başka bir seçenek olmadığı sürece gökyüzünden kopmak istemeyeceklerdir.

"Burası acil durumlar için tutulan bir yer. Bu kalenin tüm nüfusunu barındırabilecek kadar büyük, hatta daha fazlasını. Tek zayıf noktası nehir ama tatlı su risk almaya değer. Buradan kuzeye doğru ilerlerseniz, sizi nehrin karşısındaki bahçelere götürecek bir köprü var. Her zaman bakımlıdırlar, şimdi bile. Kaledeki yiyeceklerimizin çoğu oradan geliyor çünkü onların işlevini sürdürmesi önemli ve yiyecek israfı kabul edilemez. Fazlası komşu köylere gidiyor." Bugünlerde çok fazla fazlalık var. İkamet eden bir avuç insanı beslemek bahçenin cömertliğini zar zor azaltıyor. "Dağların derinliklerinde, depoları takviye etmek ve kimsenin yoksun kalmamasını sağlamak için avlanabilecek bir dizi yerel canlı var."

Grace dehşete düşmüş gibi görünmek yerine düşünceli görünüyor. "Gerçekten harika bir sığınak. Bahçenin yüzeyin altında bu kadar derinde büyümesini nasıl sağlıyorsunuz?"

"Büyü. Bazı taşlar her şekilde güneş ışığını taklit edecek şekilde büyülenebilir." Gölgeyle gizlenmiş tavanı işaret ediyorum. "Bu dağlarda aynı taştan birkaç damar var. Dikkatli olurlarsa halkımın nesiller boyu stok yapmasına yetecek kadar çok."

"Yeraltı nehrinin açıklıklarını kapattınız mı?" "Evet.

Kusursuz bir sistem değil. Eğer kraken İnsanlar içeri girmek isterlerse eminim girebilirler ama geldiklerini duymalıyız. Bunun ötesinde, bankaları izlemek için görevlendirilmiş muhafızlar var." Ya da en azından normalde vardı. Son birkaç yıldır onları da kaybettim.

Yine de Thane kraken halkı için iyi bir lider. Başka bir seçenek varsa çatışmayı tercih etmez. Dahası, onunla birkaç kârlı ticaret anlaşması yapmayı başardım.

benim gibi korumaya yatırım yaptı. Bu diyarda pek çok tehlike var ve ticaret anlaşmalarının savaşı önleyeceğine inanacak kadar saf değilim, ancak acil bir tehlike varsa, bunun krakenlerden geldiğine inanmıyorum.

Grace saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Beni takip ediyordun."

Utanç tenimi ısıtıyor ve insanların utandıklarında yaptıkları gibi kızarmadığım için şükrediyorum. "Bu şekilde ayrılmamız hoşuma gitmedi ama düzeltmek için sana nasıl yaklaşacağımı bilemedim. Beni görmek istediğinden emin değildim."

"İlk başta bilmiyordum." Girişe doğru geri dönüyor ve ben onun yanında yürümemi kastettiğini anlayana kadar duraklıyor. Birkaç blok boyunca sessizlik içinde yürüyoruz. Sonunda şöyle diyor: "Anlamak istiyorum. İkimizin de sırları var ve bir sürü travma yaşıyoruz ama böyle devam edersek, bırakın yedi yılı, bir yıl bile dayanabileceğimizi sanmıyorum."

Göğsümde umut gibi bir şey kök salıyor. Bu o kadar yabancı bir his ki, ne hissettiğimi anlayana kadar birkaç vuruş geçiyor. "Kaçmaya kararlı olduğumu sanıyordum."

"Öyleydim." Hüzün onu soluk maviye boyuyor. "Zalim olsan bile haklıydın. Ailemin son ferdi de öldüğünden beri evde hiçbir şey eskisi gibi değil. Yaptığımız şeye artık inanıyor muyum bilmiyorum. İnsanlara yardım ettiğimi düşünmek istiyorum. İnsanlara yardım ettiğime *eminim*. Ama ne pahasına? Benim gibi biri hata yaptığında, insanlar ölür. Ve bunu hak edenler her zaman onlar olmuyor."

Onu kollarıma almaktan başka bir şey istemiyorum. Yine de kabul edeceğinden emin değilim. Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu sormak. "Grace." Duraklamasını ve bana dönmesini bekliyorum. Davet için kollarımı kaldırmak tahmin ettiğimden daha fazla cesaret gerektiriyor.

Hiç tereddüt etmiyor. Kucağıma adım atıyor ve onu sıkıca sarmalamama izin veriyor. Bizi kanatlarımın içine almak dünyadaki en doğal şey. Orada, içinde

Kendi yarattığım samimi karanlıkta, sonunda ona gerçeği söyleyecek cesareti buluyorum. "Bölgemdeki herkesin lanetli olduğuma inanmasının nedeni, tüm ailemi öldüren katliamdan sağ kurtulan tek kişi olmam. Hayatta kalmamın tek sebebi de saldırıya uğradıklarında saklanmış olmam."

Grace gerilir. "Bilmek istediğimi söylediğimi biliyorum ama seni incitecekse bana söylemek zorunda değilsin."

"Her zaman canım yanıyor, Grace. Aramızdaki şeyleri düzeltmeye yardımcı olacaksa biraz daha fazla ne fark eder?" Elimi sırtında gezdirerek varlığının beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Bu babamın hatasıydı. Savaşın sonra liderlik görevlerinden kaçarak pazarlıkçı iblislerin bölgesinde vakit geçirmeye başladı ve insanlara bağımlı oldu. Sanırım Azazel barış görüşmelerinin başarılı olmasını sağlamak için bulabileceği her türlü kozu arıyordu. Bu yüzden babamla benim yaptığımı çok benzeyen bir pazarlık yaptı." Aslında neredeyse aynı. Artık bir önemi yok. Grace'in kokusunu içime çekerek yavaş bir nefes alıyorum. "Bir yıldan kısa bir süre içinde herkesi öldürdü. Yetişkinliğe yeni adım atmış kardeşlerimi bile."

"Bram," diye nefes alır Grace. "Üzgün olduğumu söylemek faydasız ama kaybın için gerçekten üzgünüm. Şiddetin ailenize dokunmasının ve arkanızda hiçlikten oluşan yırtık bir delik bırakmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bırakın değer verdiğim birini, en kötü düşmanımın bile böyle bir şey yaşamasını istemezdim."

Değer verdiği biri.

Onun sözlerine itibar etmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Benden nefret etmediğini önceden biliyordum, yoksa şimdiye kadar düzgün bir şekilde kaçmış olurdu. Ama nefret etmemek önemsemekten, hatta sevmekten çok uzak. Grace'den sevgi beklediğimden değil. Bunu hak etmediğime eminim.

"İnsanlara duyduğu arzusun sorumluluklarının önüne geçmesine izin verdi ve bu yeterli olmadığında, sahip olmak için kendine ait bir insan istediği için ailemize acı ve ölüm getirdi." Nefesimi tutuyorum. "Onun

Bencillik yok oluşumuza zemin hazırladı. Bu olay başka bir bölgede yaşansaydı, ölçüsüz bir trajedi olurdu. Halkımın her eylem ve söze daha derin anlamlar yüklemeyi sevdiği burada olduğu için, neredeyse tek taraflı olarak onun eylemlerinin ve kötü kararlarının soyumuza bir lanet getirdiğine karar verdiler. Bazı günler bunun gerçek olduğunu bile düşünüyorum."

Grace bana daha sıkı sarıldı. "Lanetli değilsin. Sadece korkunç bir şey yaşadın. Bunu söylediğimde bana inanmayacağını biliyorum ama yaşadığın gerçeği seni korkak yapmaz. Seni hayatta kalan biri yapar. Bununla birlikte gelen bir sürü yük ve suçluluk duygusu var ama bunun alternatifi ölmüş olmanız. *Bunun* tercih edilebilir bir sonuç olduğunu asla söylemeyeceğim."

Bir kez daha utanç beni kaplıyor, o kadar güçlü ki nefes almakta zorlanıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Yıllar ve yıllar boyunca bu hükümdarlık pozisyonunu almamam gerekiyordu. Artık bunu istemiyorum bile. Ama başka bir seçenek yok. Eğer istifa edersem, bu halkıma zarar verecek."

Ellerini yanlarımda yatıştırıcı bir hareketle gezdiriyor. "Şu anda tüm cevaplara sahip olmana gerek yok. Kimsenin bunu beklediğini sanmıyorum. Her seferinde bir gün yaşamalısın."

Bana yapmamı söylediği şeyin ciddiyetini anlayıp anlamadığını sormuyorum. Anlıyor. Herkesin dışında, Grace her seferinde bir gün almanın geçmişe takılıp kalmak yerine geleceğe ilerlemek anlamına geldiğini anlıyor. Bu da ona yaptığım şeyi daha da kötüleştiriyor. "Geçen gece seni itmemeliydim. Annenin ölümünü yüzüne vurmamalıydim. Özür dilerim."

Boğuk bir kahkaha atıyor. "Her zaman birbirimizden özür dileyecekmişiz gibi görünüyor. Haklıydın; bir bakıma birbirimizin yansımasıyız. Bu büyük bir rahatlık olabilir, ama aynı zamanda diğerini incitmek için ne söyleyeceğimizi ya da yapacağımızı da çok iyi bildiğimiz anlamına geliyor. Yeni yıl için akılda tutulması gereken bir şey.

gelecek." Beni son bir kez daha sıkıyor. "Benim de tüm ailem öldü. Birlikte yola çıkmadılar ve ölümlerin her biri şiddetli değildi, ama yine de hepsi öldü. Yönetmem gereken bir krallığım yok ama ailemin yerine getirmem gereken bir mirası var. Çocuklarımın da bunu yerine getirmeye devam etmesi gerekiyor. Belki de bu bana bir amaç vermeli ama hissettiğim tek şey yorgunluk. Savaşmaktan çok yoruldum."

"Ya ..." Yavaşça konuşuyorum, yolumu hissediyorum. "Ya kavga etmek yerine bir şeyler inşa etmeye başlasaydık?" Hafifçe geriliyor ve doğru iletişim kuramadığımı fark ediyorum. "Bir aileden bahsetmiyorum. Bunu istemiyormuş gibi davranmayacağım, tıpkı seninle bir aile kurma fikrinin hiç deneyimlemeye hazır olmadığım bir şekilde çekici olmadığını iddia etmeyeceğim gibi. Ama daha birkaç hafta oldu. Bu sıçramayı yapmak için çok erken."

"Bir buçuk hafta önce karnıma bir bebek koymaya can atıyordun."

Her ne kadar ona sarılmaya devam etmek istesem de, bu konuşma için birbirimizi düzgün bir şekilde görmemizin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Yavaşça bir adım geri çekiliyorum. Grace'in gözleri mağaranın gölgelerinde parlıyor ve enerjisi endişeden kalın bir griye dönmüş durumda ama onun dışında iyi görünüyor.

"Nihayetinde, bir çocuğun mevcut sorunlarımı çözeceğini düşünmüyorum." Bunu yüksek sesle söylemek beni çok rahatlattı, soluksuz bir kahkaha attım. "Bir çocuk sorunlarımı çözmeyecek."

Bana garip garip bakıyor. "Bir çocuk olasılığı için şeytani bir anlaşma yaptın ve bunun için o kadar caresizdin ki krallığını kumara yatırmaya hazırdın."

"Evet. Öyleydim. Ama işler değişiyor." Kanatlarımı yavaşça çırpıyorum, bu yeni yüksüzlüğün tadını çıkarıyorum. Rasyonel olarak, bunun aslında fiziksel olmadığını biliyorum ama öyle hissettiriyor. "İnatçı ve çileden çıkarıcı olabildiğimi biliyorum ama konuştuğunda dinliyorum. Son bir buçuk haftadır kalede dolaşırken düşünüyordun. Ben de düşündüm. Eğer düzeltmezsem

Ŗu anda olduğu gibi, yapacağım tek Ŗey yŖklerimi sahip olduğum çocuklara aktarmak olacak." Yapılması gerekenlerin bŖyŖklŖđŖ iyi ruh halimi bozmakla tehdit ediyor ama Ŗimdilik bunu bir kenara bırakıyorum. Daha sonra her Ŗey hakkında stres yapmak için bolca zamanım olacak.

Grace kollarını gŖđsŖnŖn Ŗzerinde kavuŖturuyor. EndiŖesinin grisi arasından kŖŖk bir açık yeŖil tŖy çıkıyor. Onu yakaladım. Merakı bir kez harekete geçti mi, cevapları alana kadar durmayacaktır. "Haklı olduğundan ŖŖpheleniyorum. Ama bu deđiŖim hakkında bana daha çok Ŗey anlatman gerekecek."

"Bir Ŗeyleri dŖzeltmenin zamanı geldi. Ya da en azından bir Ŗeyleri dŖzeltmeye baŖlamanın." Kollarımı uzattım. "Benimle gelmek ister misin?"

"Nereye gidiyoruz?" Grace bana doğru temkinli bir adım atıyor.

Onu kollarımın arasına alıp havaya fırlatıyorum. "Konseyi arayacağız."

GRACE

Filanının ne kadar dramatik olduğunu görünce, Bram'in bir şekilde halkını büyüyle çağırmasını bekledim. Gerçekte, konseyi çağırmanın bir sihir içerdiği ortaya çıktı.

bir sürü evrak işi. Yardım etmek için yapabileceğim pek bir şey yok, ama varlığımı destekleyici buluyor gibi görünüyor, bu yüzden masasının kenarına tüneyip birkaç celp yazmasını izliyorum.

"Ya gelmezlerse?"

"Edecekler." Bir mektubu bitiriyor ve mürekkebin kurummasını bekledikten sonra dikkatlice katlayıp balmumuyla mühürlüyor. "Eğer yapmazlarsa, topraklarını ve unvanlarını ellerinden alacağım."

Göz kırpıyorum. "Bunu yapabiliyor musun?"

"Teknik olarak evet. Nesillerdir yapılmadı ama beni ciddiye almalarına ihtiyacım var. Her ne kadar korkularını onlara karşı kullanmaktan hoşlanmasam da, itaat etmelerini sağlamak için bu gerekli."

Sessizce bir mektup daha hazırlamasını izliyorum. Onu tanıdığım kısa süre boyunca, Bram ortalığı karıştırmamak için elinden geleni yaptı. Benimle gerçekten uğraştığı tek zaman, beni ilk kez gizlice kaçarken yakaladığı zamandı. Şimdi onu izlerken, alnındaki inatçı duruşu ve hareketlerindeki kararlılığı görünce

köklerini özümle salan bu duyguya yardımcı olur. Sıcak ve rahatlatıcı ama bir o kadar da ürkütücü.

"Benim onayıma ihtiyacın yok ama seninle gurur duyuyorum. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Duraklıyor, sonra başını kaldırıp bana bakmadan konuşuyor. "Onayınıza ihtiyacım olmayabilir ama yine de minnettarım." Bram bu mektubu da bitiriyor ve aynı kurutma ve mühürleme işleminden geçiriyor. "Babam göreve ilk başladığında iyi bir liderdi. Ya da en azından herkes öyle söylüyordu. Doğru mu bilmiyorum. Kendimi bildim bileli görevlerinden kaçır, halkımızın menfaati yerine kendi zevkini düşünürdü. Bir insan öldüğünde, insanların günahlarından arınma gibi bir alışkanlıkları olduğunu öğrendim."

"Ben de aynısını buldum." Geçen haftaki merdivenler yüzünden bacaklarım yoruldu. Birkaç hafta önce bunları gözümü kırpmadan yapabilirdim ama antrenmanlarıma devam edemedim. Şu ana kadar bunu bırakmanın beni rahatlattığını fark etmemiştim. Aktif olmayı *seviyorum* ama hep bir art niyetim vardı. Zayıflık bir düşmanın istismar edeceği bir şeydir. Eğer yeterince iyi değilsem, öleceğim ve muhtemelen başkalarının da ölmesine neden olacağım. Bu baskı eğitimden aldığım zevki gerçekten yok ediyor.

Yavaşça nefes alıyorum ve şimdiki zamana yeniden odaklanıyorum. . az ya da çok. Bram'le birlikteyken geçmiş asla uzakta görünmüyor. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu hâlâ bilmiyorum. "Büyükbabam öldüğünde sanki tüm affedilmez şeyleri de beraberinde götürmüş gibiydi. Sonrasında ailemin bahsettiği adamı zar zor tanıyabildim. O zaman da bana mantıklı gelmiyordu, şimdi de gelmiyor. İnsanların korkunç, bencil ve canavarca davranarak neden oldukları acı, onlarla birlikte sihirli bir şekilde yok olmuyor."

"Hayır. Öyle değil." Bram arkasına yaslanır ve elini uzatır. "Buraya gel."

Hiçbir zaman sarılmayı ve benzeri şeyleri seven biri olmadım, ama görünüşe göre doğru olduğunu düşündüğüm pek çok şey bu adam için geçerli değil. Elini tutup beni kucağına çekmesine ve kollarını bana dolamasına izin vermek dünyadaki en doğal şey. Başımı omzuna yaslıyorum ve teninin sıcaklığının beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Nasıl ilerleyeceğiz? Bazı günler geçmişte ve kaybettiğim her şeyde boğuluyormuşum gibi geliyor. Ailemin benden ne isteyeceğini biliyorum ama savaşmaktan çok yoruldum. Artık bunu yapmak istemiyorum. Ben sadece . . . Eğer beni yarattıkları kişi değilsem kim olduğumu bilmiyorum." Bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söyledim. Cümlelerin gerçekliği o kadar keskin ki, sanki kalbimin derinliklerine ulaşmışım gibi hissediyorum.

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin." Bram elini saçlarımda ve sırtımda gezdiriyor. "Başka ne doğru olursa olsun, zamanın var. Neye karar verirsen ver doğru seçim olacaktır."

"Öylece mi?"

"Evet." Şakağımı öpüyor. "Güçlüsün, zekisin ve azimlisin. Hangi arenada olursan ol, aklına koyduğun her şeyi fethedeceğinden hiç şüphem yok."

Onun rahatlığı kadar kendine güveni de içimi ısıtıyor. Buna inanıyor. Bunun doğru olduğunu anlamak için aurasını kontrol etmeme gerek yok. Elimi göğsüne bastırıyorum, tam kalbinin sabit gümbürtüsünün üzerine. Geçmişimle, ailemle ilgili gerçeği bilseydi bana bu kadar güvenir miydi? Gerçek bir canavar olma sınırında olabilirim ama ailemdeki pek çok kişi bu sınırı mutlulukla aştı.

Hayatınızdaki insanların günahlarının size bulaştığına inanmıyorum. . . normalde.

Bana çok fazla gerçek, çok fazla kırılganlık verdi. Belki ben de bu iyiliğe yüzüme patlamadan karşılık verebilirim. Gözlerimi kapatıyorum ve beni güçlendireceğini umduğum bir şey alıyorum.

Nefes al. "Alemler birbirinden ayrıldığında, kendi evleri olmayan alemlerde mahsur kalan insanlar ve... şeyler oldu."

"Tarihleri biliyorum," diyor dikkatle.

"Diğer diyarlarda ne olduğunu bilmiyorum ama insanlar her zaman besin zincirinin en altında yer almıştır. Paranormallerle çiftleşebilir ve çocuklarımıza güçler armağan edebiliriz, ancak o çocuğu doğuracak, yetişkinliğe ulaştığını görecektir kadar uzun süre hayatta kalamazsak ... Her halükarda bunun ebeveyne hiçbir faydası olmaz."

Bram o kadar durgunlaştı ki, pek çok binanın karanlık yüksek yerlerine musallat olan gargoyller gibi taşa dönüşmüş olabilirdi. "Evet."

"Geride kalan bazı canavarlar için bu, yiyebildiğin kadar ye açık büfesine eşdeğerdi. İnsan nüfusunun çoğu paranormallerin varlığından ya da canavarların gerçek olduğundan haberdar bile değil, bu da onları sadece daha kolay bir av haline getiriyor. Birkaç aile bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi. Benimki de onlardan biriydi." Bunu söylemenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Belki de ailemin çoğu Bram'i gördüğü yerde yok edilmesi gereken bir canavar olarak gördüğü içindir. "Nesiller boyunca pek çok insanı kurtardılar, ama Tanrım, Bram, böyle yaşanmaz. İlk hatırladığım anılardan biri babamın bana bir bıçak verip bir cesedi neresinden bıçaklamam gerektiğini öğretmesi ve bana zarar vermeden önce kan kaybından ölmesini sağlamasıdır."

Kolları bana biraz daha sıkı sarılıyor. "Özür dilerim."

"Ü z ü l m e . Ben hâlâ hayattayım. Başka kimse d e ğ i l ."

Nefesim

titriyor. "Ama son kalan benim. Aile mirasını devam ettirmek, sadece onları avcı yapmak amacıyla çocuk sahibi olmak anlamına gelir. Mümkün olan en etkili katiller olabilmeleri için onları dünyadan önce kırmak. I . . . Ben bunu yapamam. Yapmak *istemiyorum*. Sanırım çocuk istiyorum ama içimdeki bir şalterin atmasından ve aileme dönüşmekten çok korkuyorum. Beni sevdiler ama canımı

yaktılar ve bunun beni daha güçlü yapacağını söylediler."

"Güç, diğer her şeyin bedelini ödemeye değmez," diyor yumuşak bir sesle. "Ama sen anne baban değilsin. Şimdiden onların yaptığından farklı seçimler yapıyorsun."

Korkutucu olan da bu. Hayat haritam alevler içinde kaldı ve attığım her adımda altımdaki zeminin çökeceğinden endişeleniyorum. "Avcı olmayan biri nasıl olunur bilmiyorum. Her şeyi geride bırakmayı düşündüğümde hissettiğim suçluluk ve rahatlamanın zehirli birleşimiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Başka aileler ve başka avcılar da var ama Jaeger'ların diğerlerinden çok daha üstün olduğu hep kafama kazındı. Başka hiç kimse onlarla kıyaslanamaz.

"Lanetli olmayan biri nasıl olunur bilmiyorum." Şakağıma bir öpücük daha konduruyor.

Tüm eğitimim, tüm tecrübelerim bunun korkunç bir karar olduğunu haykırıyor. İblis diyarına tek bir amaçla geldim, sadece tek bir amaçla. Ama her ne kadar bununla yüzleşmek istemesem de, Bram annemle ilgili gerçeği öğrenmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylerken haklıydı. Onu geri getirmeyecek. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlamayacak.

Arkama yaslanıyorum ve Bram de bana izin veriyor. Yüzünde açık bir dürüstlükten başka bir şey yok. Aurasında belli belirsiz bir umut ipliği var. Kısa bir süre gülümsüyor. "Neden ailelerimizin gölgesi olmadan kim olduğumuzu birlikte bulmuyoruz?"

Birlikte. "Bu çok hızlı. Sen beni tanıımıyorsun. Ben de seni tanıımıyorum." Boşuna çabalıyorum ama aynı zamanda bunlar son derece makul ifadeler.

"Belki." Omuz silkiyor. "En sevdiğin rengi bilmiyorum. Anne babanın isimlerini ya da nispeten önemli bazı ayrıntıları bilmiyorum. Ama Grace." Büyük bir eliyle yüzümü kavırıyor. "*Seni tanıyorum.* Seni ilk andan beri tanıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, içgüdüsel olarak o anı hafifletmeye çalışıyorum. "İlk mi?"

"Şey, ilkinde değil. Ama benimle karşılaştığında kaçtığın ve sonra getirdiğim öfkeden çekinmediğin an

Kumda çizdiğim çizgiye bakıp beni de aynısını yapmaya zorladın. Seni o zaman tanıdım."

Bir yanım bu bilgiye karşı koymak, çok kolay zedelenen içimdeki yumuşak kısımları korumak istiyor. Kimse Bram kadar yaklaşmadı ve o haklı.

-Bu bir zaman meselesi değil. Bu, sihir gibi hissettiren, ancak çok daha sıradan bir şey olan, ancak daha az bir hediye olmayan, ruhun derinliklerinde bir tanıma. Bizler, çevremizdekilerin yaptığı seçimlerle sürüklenen iki kazazedeyiz. Hayatımızın geri kalanını başkalarının yaptığı seçimlerin dalgalarında savrulup durarak geçirebiliriz.

Ya da farklı bir yol seçebiliriz.

"Sanırım hayat böyle işliyor." Yolumu hissederek yavaşça konuşuyorum. "Ne getirirse getirsin, her günü en iyi şekilde değerlendiren insanlarla dolu."

Bram'ın gülümsemesi ısınır. "Ben de öyle duydum." "Mektuplarla işin bitti mi?"

"Sadece gönderilmek üzere teslim etmem gerekiyor."

Kucağından inip dikkatli bir adımla uzaklaşıyorum. "Bunu yapmalısın. Hemen şimdi." Elimi köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyorum ve geri çekilmeye devam ediyorum. "Acelem var."

Solgun gözleri kızarıyor. "Bu arada ne yapacaksın?"

"Yatağında çıplak bekliyorum." Kanatlarının parladığını görmek inanılmaz tatmin edici. Zamanla beden dilini okumakta da aurasını okumakta olduğum kadar iyi olacağımı düşünüyorum. Gülümsüyorum. "Ne de olsa yerine getirmem gereken bir pazarlığım var. Bana istediğin şekilde sahip olabileceğine söz verdim."

"Yaptın, değil mi?" Kıpırdamadı ama beni o kadar yakından izliyor ki, bir hamlede odayı geçip beni duvara yapıştırabileceğini hissediyorum. Eğer ona beni kovalamasını söylersem, kovalar. Bundan eminim.

Başka bir zaman.

"Evet," diyorum sonunda.

Başını sallıyor. "İstediğim şey sadece *ikimiziz*. Oyun yok. Güç oyunları yok. Sadece sen ve ben."

Nedense bu Şimdiye kadar yaptıklarımızdan daha korkutucu. Ama bu tam olarak doğru değil. Sadece göğsümüzü açtık ve birbirimize kanayan merkezlerimizi gösterdik. İskele olmadan seks yapmak da bundan çok farklı değil. Dudaklarımı yalıyorum. "Tamam."

"Birazdan görüşürüz."

Yavaşça kapıdan çıkıyorum ve koridorlardan geçerek beni Bram'ın odasına götürecek merdivene yöneliyorum. Temkinliyim. Bu durum gerçek olamayacak kadar iyi hissettirdiğinden değil.

-bunun için fazla dağınık- ama hayatımda ilk kez bir başkasına karşı tamamen savunmasız olmama izin verdim. Diğer ayakkabının düşmesini ve bu süreçte beni dışarı çıkarmasını beklemekten kendimi alamıyorum.

Hayır. Bunu yapmayacağım. Tüm hayatımı tetikte ve insanlardan uzak durarak geçirdim. Bu seferlik bunu değiştirip Bram'in bana yaklaşmasına izin verebilirim. Bu kolay bir yol olmayabilir ama onunla gerçek mutluluğa ulaşma şansım olabilir.

BRAM

I Grace'i tam da söz verdiğim gibi yatağında çıplak buldum. Asla alışamayacağım bir manzara. Özellikle kışkırtıcı bir şey yapmıyor, sadece Çarşaf belinde toplanmış, göğüsleri açıkta, siyah saçları yüzünden geriye doğru itilmiş. Ama o *benim* yatağında. Çıplak, savunmasız ve güven dolu.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onun sunduğu görüntüyü içime çekiyorum. "Seni böyle seviyorum."

"Çıplağım. Tabii ki beni böyle seviyorsun." Biraz gülüyor ama solgun yanaklarında renk yükseliyor.

Bu, hak ettiğimizden tam olarak emin olmadığım büyük bir adım gibi geliyor ama bu beni durdurmayacak. Bazı açılardan bu kadını tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissederken zamanın ne anlamı var? Nefesimi tutmaktan kendimi alamıyorum.

"Böyle olmasını istediğine emin misin? Sadece ben. Oyun yok." "Evet. Senin için uygun mu?" Pazarlık ne olursa olsun

Grace'le aramda, onu yapmak istemediği bir şeye zorlamak istemediğimi söylüyor. Hiç yapmadım, öfke beni zorlarken bile. Grace için hissettiklerimi nasıl kelimelere dökeceğimi hâlâ bilmiyorum. Ama belki ona gösterebilirim. Renklerle, enerjiyle ya da sihirle değil. Dokunuşumla. Bazen

Daha az konuşmak daha iyidir, özellikle de kelimelerim sık sık elimden kaçarken.

Sonunda başını sallar. "Evet, Bram. Tabii ki benim için sorun yok. Uçarken beni becermek isteyecek değilsin ya."

Vücudum sıcacık oluyor ama bu düşünceyi çabucak bastırıyorum. "Bu iyi bir fikir değil. Sıcaklık söz konusu olmasa bile, sana zarar vermek çok kolay olurdu."

İlgisinin keskinleştiğini görebiliyorum. "Ama yapılabilir mi?"

"Teoride. Bu benim halkımın yaptığı ya da en azından yaptığını kabul ettiği bir şey değil. İnanılmaz derecede tehlikeli, özellikle de her iki tarafın da kanatları varsa." Birbirine dolanmak ve dalıştan kurtulamamak çok kolay olurdu. Ben gençken, anlambilim hakkında ve bunun mümkün olup olmadığı hakkında konuşmak yaygındı. Bunun mümkün olduğuna yemin eden ve daha da ileri giderek bunu kanıtlayabileceklerini söyleyen birkaç kişi tanıyorum. Bildiğim kadarıyla hiçbiri bunu denemedi.

Bu bilgilerin hiçbiri artık önemli değil.

Kalça sargımı çıkarıp yana atıyorum. Bu konuşmayı kapatmak için yaptığım bir hareket değil ama yine de etkili. Grace'in gözleri kalçalarımaya kayıyor ve sıcak pembe odayı aydınlatıyor. Dudaklarını yalıyor. "Tekrar söylüyorum, bu konuda çok ama çok iyiyim. Yatağa gel."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Yatağa geçip üzerine tırmanıyorum. Bir planım yok. Sadece ona dokunmak, onu öpmek istiyorum. Görünüşe göre o da aynı şeyi hissediyor çünkü benimle tam ortada buluşuyor. Boy farkımız ikimiz de dizlerimizin üzerindeyken öpüşmemizin zor olacağı anlamına geliyor ama ben sorunu onu kalçalarından tutup kaldırarak çözüyorum, böylece bacaklarını belime dolayabiliyor. Daha iyi. Çok daha iyi.

Şu anda bulunmamız gereken başka bir yer yok. Acelemiz yok, saatin tik takları yok. Onu istediğim kadar öpebilirim. Ve öyle de yapıyorum. Onu havada tutuyorum ve ağzını açıyorum. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor ama kontrolü ele almak için bir hamle yapmıyor.

Birbirimize tutunmakla ve anın tadını çıkarmakla çok meşgulüz.

Bu kadınla geçirdiğim her an hayattan daha büyük ve bu da farklı değil. Beni tüketiyor. Onun tadına, teninin benimkine sürtünme hissine, çıkardığı hem talep hem de rica olan çaresiz küçük seslere doyamıyorum. Bilinçli bir düşünce olmadan kanatlarımı etrafımıza sarıyorum. Sadece daha fazlasına ihtiyacım var. Onu hissetmeye ihtiyacım var.

Onu yerinden oynatmadan kavrayışımı değiştiriyorum, bir elimi kışını kavrayacak şekilde hareket ettiriyorum, böylece bir parmağımı amına bastırabiliyorum. Sırılsıklam olmuş. Daha da iyisi, öpüşmeyi kesip alnını sertçe benimkine bastırıyor. Dudaklarıma doğru çılgınca bir hayalet gibi nefes veriyor. "Bu gerçekten iyi hissettiriyor."

"Bana da çok iyi geliyor." Yavaşça pompalıyorum, onu sikime hazırlamam gerektiğinin acı verici bir şekilde farkındayım. "Çok sıcak ve ıslaksın, parmağımı bir mengene gibi kavırıyorsun. Bu beni çıldırtıyor."

İçine ikinci bir parmağımı sokuyorum. Grace kendini kaldırıp parmaklarıma binmeye çalışırken kalçaları geriliyor ama aç buna uygun değil. "Bram, lütfen!"

"Oyun oynamıyorum. Seni bekletmeyeceğim." Onu parmaklarımin arasında hissetmek neredeyse boşalmam için yeterli. Bunu istiyorum. Islak ve muhtaç olduğunu, beni ve ona verebileceğim şeyleri talep ettiğini bilmek hoşuma gidiyor. Ne istediğini söylemekten çekinmemesini seviyorum. "Ama yalan söylemeyeceğim ve bu beni daha da zorlaştırmıyormuş gibi davranmayacağım Grace. Bu pozisyonda beni acele ettiremezsin. Zamanın sonuna kadar seni böyle tutabilirim, sana kendini iyi hissettirebilirim. Artık boşalamayana kadar boşalmanı sağlayabilirim."

Amcığı karnıma yapışana kadar onu daha yakına çekiyorum. Hâlâ beni becermek için kendini kaldıramıyor ama her küçük sarsıntı ve titreme klitorisini bana sürtüyor. Nefes alış veriş hızlandıkça ve çıkardığı küçük tatlı zevk sesleri neredeyse sürekli hale geldikçe yavaş ve derinlemesine sevişmeye devam ediyorum. "İşte böyle. Bırak. Hiçbir sebep yok

Kendini inkar etmek için. Bütün gece bizim Grace. Daha yeni başlıyoruz."

Sertçe boşalıyor, parmaklarımı öyle sıkıyor ki lanet ediyorum. Bu iyi bir başlangıç. Onu yatağa yatırıp kalçalarının arasına kaymadan önce kendine gelmesi için zaman vermiyorum.

Ortalığı batırdım ve şimdi temizleme zamanı.

İlk yalamam tam bir cennet. Özellikle de aşağı uzanıp boynuzlarımı tuttuğunda. Yine, deneyimi yönlendirmeye çalışmıyor, ben ona ikimizin de ihtiyacı olan şeyi verirken takılıyor. Uzun, kapsamlı yalamalarla başlıyorum. Ağzımla günlerce bu kadının amını yalayabilirim. O çok mükemmel. Dilim tatlı ve her şeye erişebilmem için iyice açılmış.

Dayanabildiğim sürece onu kızdırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, yeterince uzun değil. Belki sırf ona yakın olduğum için boşalmayacağım bir zaman gelir. Bu gece o gece değil. Sonunda boynuzlarımın çekiştirilmesine boyun eğiyorum ve dilimin düz kısmını klitorisine bastırmak için hareket ediyorum. Sırtı eğildi ve kalçaları başımın etrafında sıkıştı.

Henüz değil. Önce . . .

Üç parmağımı amına sokuyorum, bir yandan da klitorisine vurmaya devam ediyorum, bu da onu uçurumun kenarında dans ettiriyor. Grace bir çılgınlıkla boşalıyor ve neredeyse kafamı omuzlarımdan koparacaktı. Parmaklarımla onu becermeye devam edebilmek için bacaklarını açmam gerekiyor, tüm gücü uzuvlarından çıkana kadar orgazmını çekmeye devam ediyorum. Bu çok uzun zaman alıyor. Her saniyesini seviyorum.

Sadece gevşediğinde ve nefes nefese kaldığında vücuduna geri dönüyorum ve kendimi onun üzerinde destekliyorum. "Şimdi sikimi istiyor musun, yoksa seni yemeye devam edeyim mi? Çünkü saatlerce amcığınla ziyafet çekebilirim."

Bana göz kırpmıyor, gri gözleri sersemlemiş. Uzaktan, sözcüklerin ötesinde olup olmadığını merak ediyorum. Daha iyi bilmeliydim. Grace elini aramızda dolaştırdıktan sonra

elinden geldiğince. Dudaklarını yalıyor. "Sonra, eğer istersen. Eğer şu anda içimde olmazsan ölebilirim."

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Elini sikimden çektim ve yumruğumu sikime doladım. En son seks yaptığımızda ona tam olarak emrettiği şeyi vermek konusunda çok endişeliydim. Bu sefer, geniş başımın amının dudaklarını ayırışının tadını çıkarmak istiyorum. Bana sığması imkânsız gibi görünüyor. Sikimi onun merkezinde yukarı ve aşağı çekerken ikimizi de kızdırıyorum, başımı arzusuyla ıslatıyorum.

"Kalçalarını benim için ayır."

Bunu yapmak için beceriksizce davranıyor. Onu hiç bu kadar koordinasyonsuz görmemiştim ve bunun sebebinin ben olduğumu bilerek bu manzarayı içime çekiyorum. Sonunda Grace dizlerinin arkasını bana doluyor ve bacaklarını geniş tutuyor. Ancak o zaman sikimi onun girişine bastırıyorum. Yavaşça. Onu nasıl hazırladığımın bir önemi yok, yavaş gitmem gerekiyor.

Ona sikimin başını yediriyorum ve duruyorum. Bu manzara. Bu anı sonsuza dek hatırlamak için gözlerimin arkasına kazımak istiyorum. Bunun yerine daha derine bastırıyorum. Her çıkıntıda inliyor. Bu çok iyi. Bununla ilgili her şey çok iyi.

Sonunda, en sonunda, kendimi tamamen onun içine oturttum. Ve sonra vücuduna bakıyorum. Soluk tenine renk gelmişti. Gözleri kapalı ve inlerken başını geriye atmış. "Bana bak Grace."

Yavaşça, çok yavaşça, gözlerini kırpıştırarak açıyor. Dudakları aralanıyor ve ben elimde olmadan eğilip alttakini ısıırıyorum. "Çok mu fazla?"

"Tam kararında," diye soluk soluğa kalıyor.

"Eğer çok fazla gelirse, bana söyle." Ellerimi omuzlarının iki yanında birleştirmek ve hareket etmeye başlamak için onun sarsak başını sallamasını bekliyorum. Geçen sefer o kadar iyi hissettirmişti ki kafamın tepesinin patlayacağını düşünmüştüm ama Grace etkili bir şekilde tamamen geri çekilemiyordu. Bu pozisyonda ben yapabilirim.

Yavaş, yavaş, yavaş.

Kafamda bir ritim haline geliyor, tehlikeli bir sınırdans ettiğimizi ve çok hızlı hareket edersem onu incitebileceğimi hatırlatıyor. Bunun hakkında olmasını istediğim şey bu değil. Aramızda çok sert şeyler oldu, keskin kenarlar ve daha sert sözler. Şu anda, yatağında, sadece zevk istiyorum ve ...

Sevgiler.

Sanki beni içinde tutmak istiyormuş gibi her geri çekilişte amı etrafımda kenetleniyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en büyük ıstırap. Asla durmasını istemiyorum. Ne zaman ileri doğru itsem, vücudu beni daha kolay karşılıyor. Ve hala kendini bana açık tutuyor. Bunu çok ileri götürmeyeceğime güveniyor. Onu iyi hissettireceğim konusunda bana güveniyor. İyiden de öte.

"Bram."

"Evet." Ne cevap verdiğimi bilmiyorum ama kalçasını yakalayabilmek için kayıyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum. Okşamıyorum -bu noktada bunun için fazla hassas olduğumu düşünüyorum- ama itişlerimin hareketi onu başparmağımın pedine sürüyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Dişlerimi sıkıyorum, vücudumun onu doldurma içgüdüsüne karşı savaşıyorum. Tekrar boşalmasına *ihtiyacım* var. Bunu hissetmeliyim. Sadece ve sadece benim için olduğunu bilmeliyim.

Grace orgazm oluyor ve bunu bekliyor olsam da gücü beni şaşırtıyor. Beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına sürükledi. Hiç şansım yoktu. Küfrediyorum ve ileri atılıyorum, boşalırken ve boşalırken onun amına sürtünüyorum. Onu dolduruyordum. Aşırı dolduruyorum. Tohumlarımın sikimin etrafından dökülüp kalçalarımızı kaplamasını çaresiz bir arzu içinde izliyorum.

Onu kendime çektim. O mu titriyor, ben mi titriyorum, yoksa ikimiz de mi titriyoruz, emin değilim. Fark etmez. Hele ki o bana aynı sertlikte sarılmışken. Grace yüzünü göğsüme gömüyor ve nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Lanet olsun, Bram."

"Henüz işimiz bitmedi."

Bir sonraki kahkahası neredeyse panik halinde. "Zihnim istekli ama bedenimin daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum. Sen çok büyüksün."

Saçlarına karşı sırtıtıyorum. "Konuşmadığımız süre içinde bir doğum yaptım. Eğer zihin istekliyse ... beden için bir çözümüm var."

GRACE

I Bram'ın cam bir şişe getirip amacını açıklamasını hayranlıkla izliyor. İyileştirici çözüm. İnsanların kendilerinden çok daha büyük insanlarla sevişmesini kolaylaştırmak için kullanılıyor.

onlardan daha fazla. Tabii ki bunu pazarlıkçı iblisler buldu. Bu tür şeylerden çıkarları var.

Sonunda, yüzündeki soruya tek bir cevabım var. "Evet. Tekrar."

Geçen seferkinden çok daha ağırlıyım. Bram'in sikini solüsyonla kaplamasını azımsanmayacak bir korkuyla izliyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu uygulamak için daha iyi yollar var gibi görünüyor."

"Var." Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kucağına alıyor. Elimde olmadan geriliyorum, ancak parmaklarını kıvrımlarımın arasından nazikçe geçirirken endişenin titreşimi saf zevke dönüşüyor. Neredeyse anında acı gidiyor, yerini hoş bir sıcaklık alıyor. Bram'in sesi kulağımda sertleşiyor. "İşimiz bittiğinde, iyileşmene yardımcı olmak için parmaklarımı kullanıp seni son bir kez daha boşaltacağım. Ama şu anda yine sikime ihtiyacın var, değil mi?"

Evet. Umutsuzca. Oynadığımız oyunları ne kadar sevsem de, bu gece her şeyi değiştirmiş gibi hissediyorum. Ona emrettiğim için bana paha biçilemezmişim gibi sarılmıyor. Bunu yapıyor çünkü benim gerçekten değerli olduğumu hissediyor.

Paha biçilemez. Yüzüne binmiyorum çünkü çok hızlı boşalana kadar onu kızdırmak istiyorum. Belki biraz öyle yapıyordum. Ama hayatımda hiç bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim. Bunu kabul etmek muhtemelen üzücü bir şey ama Bram beni sikinin üzerine kaldırırken üzölmek zor.

Daha önceki sevişme ve iyileştirici çözüm yolu kolaylaştırıyor. Bu sefer her santim için savaşımak zorunda değiliz. Çok fazla sorun yaşamadan onun uzunluğuna doğru ilerleyebiliyorum. Ve tüm bu süre boyunca, ağrı azalıyor. "Umarım o boku toptan almışsındır."

Gölüşü boğuk. "Şimdiden bir sipariş daha verdim." Kollarını etrafıma doluyor ve ardından kanatları odadaki azıcık ışığı da keserek beni takip ediyor. Belki de bu klostrofobik hissettirmeli ama ben sadece korunduğumu hissediyorum.

Yavaşça ilerliyoruz, önceki çılgınlık biraz azaldı. Sınırdaki hissedebiliyorum, bir kez daha cehenneme dönüşmek için doğru kıvılcımı bekliyor. Ama şimdilik sadece tembel bir zevk var. O beni yakın tutarken ben de onun sikine biniyorum. Bir noktada kulağıma fısıldadığının farkına varıyorum, kelimeleri çıkaramayacağım kadar yumuşak bir şekilde. Gerçi buna gerek yok. Onun şefkati ve sevecenliği bu deneyimin her parçasını sarmış durumda.

Aşk gibi hissettiriyorsa.

Boşaldığımda, diğer her şey gibi yumuşak oluyor. Ama bu sefer Bram beni uçurumun kenarına kadar takip etmiyor. Beni karnımın üzerine yatırıyor ve vücuduyla üzerimi örtüyor, bir kolunu kalçalarımla yatak arasına sıkıştırıyor, böylece daha derine kaymak için beni kaldırabiliyor. Diğer eli aşağı kayarak amımı örtüyor ve bana sürtünecek bir şey veriyor. Ama hızını hiç artırmıyor. Kesinlikle gerekenden fazlasını geri çekmiyor. Yavaş, rüya gibi sevişme beni tekrar tekrar sınıra getiriyor. Ancak zaman, mekân ve Bram'den başka her şey duygusunu kaybettiğimde tekrar boşalmasına izin veriyor.

Ve bu mükemmel. Her şey mükemmel.

Çok ama çok uzun bir süre durmayacağız.

Ter vücutlarımızda soğurken Bram'in kollarına uzanıyorum. Kalbimin normal hızına dönmesi beklediğimden çok daha uzun sürüyor. Belki de hiç olmayacak. Burnumu Bram'in göğsüne sürüyorum ve o beni kendine çekerken gülümsüyorum. Mutluluk böyle bir şey işte. Başka bir yerde olmak için bir dürtü duymuyorum, üzerimde bir baskı oluşmuyor ve bana yeterince yapmadığımı söylemiyor. Ben sadece ... öyleyim. Ve bu mükemmel. Benden tek beklediği bu.

Göğüs kafesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "En sevdiğim renk mor. Çok fazla sahip değilim çünkü pratik değil; çok fazla göze çarpıyor, dikkat çekiyor, tam da bu yüzden bir avcının giymemesi gereken bir şey. Ama ben onu tüm anlamsızlığıyla seviyorum."

Bram parmaklarını omurgamda gezdiriyor. "Pembeyi severim." Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda gülümsüyor. "Sıcak pembe değil. Koyu bir allık."

Anlayış yavaş bir dalgayla doğar. Sıcak pembe şehvettir. Ama tarif ettiği renk? Bu aşk. Hayatımda bunu pek görmedim. Büyükanнем ve büyükbabam beni sevmezdi. Beni kullanılacak bir araç, miraslarının bir uzantısı olarak gördüler. Annem ve babam da sevdi ama çoğu zaman bu duyguyu daha sert başka duygulara tercih ettiler. "Bu çok güzel bir renk." Öyle bir renk ki. Şu anda görüyorum. Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Kelimeleri söylemedi ama aurasında yazılı gerçeği görebiliyorken söylemesine gerek var mı?

O benimkinde gerçeği görebiliyorsa ben de görebiliyor muyum? "Evet, öyle."

Yakınımda tuttuğum bir gerçek içimde kabarıyor. "Ben yarı gargoyle'um. Ya da en azından atalarımdan biri öyleydi. Senin benimkini okuyabildiğin gibi ben de senin enerjini okuyabiliyorum. Bu rengin ne anlama geldiğini biliyorum."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Saçımı geriye doğru düzeltti. "Benim de senden bir şey saklamak gibi bir niyetim yok. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Sadece sor."

Bilmek istediğim o kadar çok şey var ki... Ama yine ofisinde birbirimiz hakkında bilmediğimiz onca şey hakkında söylediği lafı düşünüyorum. "Bana aile üyelerinin isimlerini söyleyecek misin? Ve onlar hakkında daha fazlasını?"

Bram sert bir nefes çeker. "Evet, tabii ki. Rae ikizlerden biriymi. Yirmi iki yaşına yeni girmişlerdi. Neredeyse bebek gibiydiler. Heykel yapmayı ve çömlekçiliği çok severlerdi. Bu konuda çok iyiydiler. Felix diğer ikizdi ve gördüğüm en iyi avcıydı. Ayrıca saçma şakalarıyla herkesi güldürebilirdi." Sözünü kesiyor, ben de neredeyse araya girip istemiyorsa bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyecektim ama ben fırsat bulamadan konuşmaya devam ediyor. "Amelia benden sadece bir yaş küçüktü. Tam bir baş belasıydı. Ne yaparsam yapayım, daha iyisini yapabileceğini kanıtlamakta gecikmezdi. Gerçekten bu bölgenin yöneticisi olmak istiyor muydu bilmiyorum ama muhtemelen bu konuda da daha iyi olurdu. Zeki ve hırslıydı ve bazen küçük bir pislik olsa da, sanırım kardeşler böyledir."

Kalbim onun için kırılıyor. Bu onun hakkında ne söylüyor bilmiyorum.

Böylesine yıkıcı bir kayıp yaşamamış olmasını dilerken bile, bir yanıma hala o ilişkilere sahip olduğu için onu kıskanıyor. Ben tek çocuğum. Annem bir avcıydı ve bana hamileliği hiç de kolay olmamış. Aile mirasını devam ettirme konusunda endişelenmesi gereken kişinin ben olacağım anlamına gelse bile, maliyetin çok yüksek olduğuna karar verdi. Küçükken, ailemin tek ilgisinin bende olmasını seviyordum. Ancak büyüdükçe gerçek maliyet ve yalnızlık ortaya çıkmaya başladı. Bunun ne kadarının tek çocuk olmaktan ve bana yüklenen aile mirasından kaynaklandığını bilmiyorum.

Bram bana dokunmaya devam ediyor, rahatlatmak için küçük dokunuşlar yapıyor ama beni mi yoksa kendini mi rahatlatıyor bilmiyorum. "Babam Arthur'du. İnsanlar annemin onun hayatının en büyük aşkı olduğunu söyler ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. I

Sevme yeteneğine sahip olup olmadığını bile bilmiyorum. Bize karşı hep mesafeliydi. Kötü bir adam mıydı bilmiyorum ama iyi biri olduğunu da sanmıyorum. İnsanı bölgemizdeki gücü artırmak için getirdiğini iddia etti ama onunla nasıl olduğunu gördüm. Saplantıydı, sade ve basit. Bencilce bir arzu."

"Çocuk sahibi olup olmama ve kiminle olacağına dair karar, güç ya da aile mirası nedeniyle verilmemelidir. Bir çocuk ve bir aile istediğiniz için verilmelidir." Kelimeler göğsümden sökülüp alınmış gibi hissediyorum. Geçmişlerimiz aynı değil, koşullarımız da öyle, ancak kendi başıma bir insan olmak yerine makinenin bir dişlisi olarak görülmenin bana verdiği acıyı çok iyi biliyorum.

"Haklısın. Olmamalı. Motivasyonu konusunda doğruyu söylüyor olsa bile, bu yine de onun için boktan bir durum. Hayatlarımızı onlar gibi yaşamak zorunda değiliz." Bram'in kalbi yanağımda sabit bir şekilde atıyor. "Bana aileden bahsedecek misin?"

En azından bunu yapabilirim. "Babamın adı Gerald'dı. Aileden biriyle evlenmiş ama sanki kanında varmış gibi avlanmaya başlamış. Ya da en azından annem öyle derdi. Ben on dört yaşındayken bir kurt adam tarafından öldürüldü. Kurt adam küçük bir kasabada terör estiriyor, kadınları yataklarından çalıyordu. Babam onun kafasını kesti ama babam işini bitiremeden kurt adam ölümcül bir darbe indirdi." O kurt adamı öldürmek inkar edilemez bir şekilde yapılması gereken bir şeydi. İnsan polisler ellerinde bir seri katil olduğunu düşündüklerinde yarı yarıya haklıydılar. Suçluyu köşeye sıkıştırmayı başarsalar bile, onları ıslak mendil gibi parçalayacaktı. Kurtadamlar üstün iyileşme ve gülünç derecede hızlı reflekslere sahip oldukları için, gerçekten öldüklerinden emin olmanın tek yolu başlarını kesmektir. Son baktığımda, polisler etrafta kılıçlarla dolaşıp kafa kesmiyorlardı.

"Özür dilerim."

Gözlerim yanıyor olsa da gülümsüyorum. "Bunu birbirimize tekrar tekrar söylüyoruz, kelimelerin düzeltemeyeceği acılarımız için."

"Bazen söyleyecek başka bir şey yoktur."

Adam haklı. Kelimeler geçmişimizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyebilir ama şu anda sahip olduğumuz tek şey kelimeler. Derin bir nefes alıyorum. "Annem de benim gibi büyüdü. Doğuştan öldürmek için eğitilmiş. Aslında benimle hiç aynı değildi. Babam dengeleyici bir güçtü. Büyükbabamın sahip olduğu eski önyargılara sahip değildi. Avlayacağı canavarın bir insana zarar verdiği kanıtlanmadıkça ava çıkmazdı. Annem onunla evlendiğinde, o da bu politikayı benimsedi. Ama o öldüğünde işler biraz tuhaflaştı. Büyükbabam babamdan sonra sadece bir yıl daha yaşadı, ancak onu öldüren şiddetten ziyade hastalıktı. İronik bir durum. Ama annem bir şeyler aramaya başladı, hala bilmediğim bir sorunun cevabını. Takıntı derecesine varmıştı. Yirmi yaşına bastığım yıl ortadan kayboldu. Beş yıldır cevaplar arıyorum ama *nedenini* asla bulamadım. Bu yüzden buraya geldim." Titreyerek nefes veriyorum. "Özür dilerim, lafı fazla uzattım. Annemin adı Barbara'ydı."

Bram dondu kaldı. Sanki yanımda taş dönmüş gibi, Kolları artık rahatlatıcı bir kucaklama değil, bir kafes gibiydi. "Ne dedin sen?"

Filmler ve hikaye kitapları, korkunç bir şey olduğunda bunun ağır çekimde gerçekleştiğini iddia etmeyi sever. Hayat nadiren bu türdendir. Anlamak, geldiğinde, bir anda gerçekleşir. Parçalar bir araya gelir ve ben bunu neden daha önce görmediğimi merak ederim. Neden geçmişinin ayrıntılarını, Azazel'in tereddütlerini, Ramanu'nun bizi dikkatle ele alışını hiç sorgulamadım? Sorgulamalıydım.

Bram konuştuğunda, sözcükler daha aramızdaki havaya karışmadan ben onları biliyorum. "Barbara'nın adı

ailemi öldüren insan."

BRAM

I Tüm içgüdülerim aramıza mesafe koymamı talep etse de Grace'i kendimden uzaklaştırmıyorum. Bunun yerine, onu nazikçe kenara itiyorum ve

Yatakta. Aramızdaki mesafe hala yeterli değil.

Parçaları daha önce birleştirmeliydim. Grace'in insanları kurtardığını söylediğini biliyordum ama çoğu zaman bir kişiyi kurtarmak bir başkasını öldürmek anlamına gelir. Sessizliğinin kenarlarında yatan gerçek buydu. Bu da annesinin de aynı şeyi yaptığı anlamına geliyor; bir süre önce iblis pazarlığı yapan ve bir daha hiç görülmeyen annesi. Kayıp annesi ile ailemi öldüren insanın bağlantılı olmaması ne kadar olası? Olma ihtimalleri astronomik. Yine de bunu hiç sorgulamadım.

Belki de istemediğim içindir.

"Gitmem gerek. Düşünmem lazım."

"Bram, bekle!" Hakkını yemeyelim, yatağı terk etmiyor ya da bana yaklaşmaya çalışmıyor. Ayrıca çarşafı çıplak göğsüne bastırmıyor ya da olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmıyor. Bir avcı. Beni izleyişine bakılırsa... eğer şimdi ona saldırırsam, şiddete şiddetle karşılık verir. Hiç tereddüt etmezdi. Grace gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Enerjisindeki renk cümbüşünü algılayabilecek kadar net düşünemiyorum. "Lütfen bunu konuşabilir miyiz?"

Sevdiğim herkesin ölümünden annesi sorumlu. Grace'in buraya aynı amaçla gelmediğini bilsem bile, insan böyle bir acıyı nasıl geride bırakabilir? Bazı dağlar üzerinden uçulamayacak kadar yüksektir. "Söyleyecek ne var ki?" Gülüyorum, sesim boğazımda düğümleniyor. "Belki de halkım haklıdır. Belki de ailem lanetlidir. Ruhumun en çok bağlandığı kişiyi bulmamın, ama asla birlikte olamayacağımız anlamına gelen şiddetin bedenini keşfetmemin başka bir açıklaması olduğunu sanmıyorum."

"Bram." Grace hâlâ hareket etmedi. Sanki çok hızlı hareket ederse beni odadan çıkaracağını düşünüyor. Yanıldığından emin değilim. "Bu benim için de bir şok. Ben ..." Başını sallıyor ve çenesini kaldırıyor. "Lütfen geri alamayacağın bir şey söyleme. Sana söylediğim her kelimede ciddiydim. Seni önemsiyorum. Hatta sana aşık oluyorum. Seninle daha fazla zaman geçirebilmek için burada bulunma amacımı bir kenara bıraktım. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum-"

"Berbat," diye yankıladım. "Sıçıp batırmak bunu anlatmaya yetmez. Az önce soyluları bu kaleye çağırdım. Ailemi öldüren canavarın kızını kendi isteğiyle yatağında tuttuğumu öğrendiklerinde ne yapacaklarını sanıyorsun? Beni takip etmezler. Bunun için onları suçlayamam bile."

Grace'in gözleri yüzünde çok büyük görünüyor, soluk teni beyazlamış. "Endişelendiğin şey bu mu?"

Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Bunun olacağını tahmin etmeliydim ve bunu yapmadığım için yaşadığım aşağılanma neredeyse katlanılamayacak kadar büyük. Azazel biliyordu. Ramanu da. Arkamdan bana gülüyorlar mıydı? Zavallı, aptal Bram. Aralarında bir düşman olduğunu fark edemeyecek kadar basiretsiz. Ve "aptal" kelimesi bu kadına aşık olduğum gerçeğini anlatmaya yetmez.

Şu anda aramızda duran her şeyle ona karşı hissettiklerimi nasıl bağdaştıracığımı bilmiyorum. "Zamana ihtiyacım var."

"Zamana ihtiyacı olduğunu söyleyip de geri dönen tek bir kişi bile tanımıyorum."

Ben de öyle. Bu genellikle sonun başlangıcıdır. "Zamana ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum. "Azazel'den cevaplar istedin. Onları almak için seni pazarlıkçı iblis bölgesine geri göndereceğim. Buradaki soylularla görüştükten sonra konuşuruz."

"Elbette yapacağız. Sen ne dersen o." Grace'in içindeki ateş söndü. Hüznün soluk mavisi ile kararlılığın menekşesi arasında yıkanıyor. Ayağa kalkıp kıyafetlerini giymesini sessizce izliyorum. Bu şimdiye kadar söylemek zorunda kaldığım en kötü veda gibi geliyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var. Ama bu, kendimi onunla birlikte olmaya ikna etmemle mi yoksa onunla birlikte olmaktan vazgeçmemle mi sonuçlanacak bilmiyorum.

Grace önümde duruyor ve nefes nefese kaldığım bir an için beni sevdiğini söyleyeceğini düşünüyorum. Enerjisindeki o rengi daha önce görmüştüm. Gördüğümü biliyorum. Onun yerine gözlerini göğsümün ortasına dikti. "Odadan çıkmak istiyorum."

Ve ben onun yolunda duruyorum.

Kenara çekiliyorum ve o tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor. Kendime onun peşinden gitmemi, ona geçmişin ne getirdiğinin önemli olmadığını çünkü geleceği bizim seçtiğimizi söylememi söylüyorum. Bir santim bile kıpırdamıyorum. Odasına döndüğünden emin olana kadar. Ancak o zaman çalışma odama uçuyorum ve Ramanu'ya bir çağrı yazıyorum. Henüz Azazel'le yüzleşmeye hazır değilim. Belki de hiç olmayacağım.

Hayır, bu korkakça bir düşünce. Azazel'le yüzleşeceğim. Ona neden Grace'i bana göndermeyi seçtiğini kesinlikle soracağım. Evet, itiraz etti ama o kadar güçlü değil ve bana nedenini hiç söylemedi. Neredeyse düşünmem için yeterli. Başımı sertçe sallıyorum. Grace beni öldürmek için gönderilmiş bir suikastçı değil. Pek çok şeyden emin olmayabilirim ama bundan eminim. Bu durum berbat ama o kadar da berbat değil.

Çağrıyı yazıyorum ve sadece birkaç saniye sonra Ramanu

geliyor. Kapımdan içeri sanki

Buraya ışınlama yerine sıradan yollarla gelmişler. "Sen mi çağırdın?" Ses tonları saygısız ama enerjileri onları ele veriyor.

"Neden endişeleniyorsun, Ramanu? Grace tüm ailemi öldüren kadının kızı olduğu için olabilir mi?"

Bana bakıyorlar ve omuzları birkaç santim düşüyor. "Kendimi savunmak için size buna karşı çıktığımı söylemiştim."

"Evet, buna karşı olduğunu söyledin... ama nedenini söylemedin." Arkamı dönüyorum. "Al onu."

"Affedersiniz?"

"Yeterince açık değil miydim? Grace'i şu anda burada istemiyorum. Fikrimi değiştirirsem, gelip onu alırım."

Ramanu o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, merakım ve hayal kırıklığım sağduyumun önüne geçiyor ve yüzümü onlara dönüyorum. Yüzlerinde tuhaf bir ifadeyle beni inceliyorlar. "Onu seviyorsun." Bana gülüyorlarmış gibi hissetmiyorum. "Madem böyle hissediyorsun, neden onu gönderiyorsun?"

Biz arkadaş değiliz. Asla da olmayacağız. Ama şu anda, kendime bile zar zor dürüst olabiliyorken onlara dürüst davranıyorum. "Onu sevdiğim için gönderiyorum. Bunu atlatmamızın bir yolu var mı bilmiyorum ama bu ifşaat üzerinde çalışmak için zamanım ve alanım olmazsa kesinlikle yok. Ben acı çekerken onu incitmek istemiyorum."

"Anlıyorum." Başlarını sallarlar. "Pekâlâ. Onu almaya geldiğinizde bize bir uyarı gönderin."

Grace için geleceğime dair hiçbir şüpheleri olmadığı için minnettar mı olmalıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyorum. Ama o zaman haklılar, değil mi? Bir yol göremiyor olabilirim ama ben de kendimi buraya gelirken göremiyordum. Bir yolu olmalı. Ama boğazımı saran ihanet ve acının ötesinde zar zor düşünebiliyorum.

Annesi.

Kabuslarıma musallat olan, tüm travmalarımda parmak izlerini bırakan hayalet, Grace'i doğuran kadındır. Ona bildiği her şeyi öğreten annesi. Grace'in hayatının yedi yılını, hayatını avlayarak geçirdiği canavarlar gibi canavarlarla dolu bir diyarda pazarlık ederek arayacak kadar sevdiği kişi. İkisi de aynı kişi ve bunu nasıl bağdaştıracığımı bilmiyorum. Mümkün mü b i l m i y o r u m .

Ramanu'nun Grace'i kaleden çıkardığı anı hissettiğime yemin edebilirim. Aramızda bu kadar mesafe varken onun yokluğunu hissetmek mümkün olmamalı ama hissediyorum. Bundan eminim. Hata mı yapıyorum bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.

GÜNLER CEVAPSIZ GEÇİYOR. Düşüncelerimin hangi yoldan gittiğinin bir önemi yok; hepsi aynı yerde son buluyor. Grace ve ben en başından beri lanetlenmiştik. Niyetimiz ne olursa olsun, koşullar imkansızdı. Koleksiyonuma ekleyeceğim yeni bir yara izi canımı acıtmıyor mu? Onunla nasıl birlikte olacağımı bilmiyorum ama bunu çözemezsem hayatımın geri kalanını onu özleyerek geçireceğim.

Çalışma odamın kapısı sert bir şekilde çalınalı neredeyse bir hafta oluyor. Diğer tarafta kimin olduğunu biliyorum. Bu alemde enerjisi sürekli olarak gururun koyu orman yeşiline sahip olan tek bir kişi var. İçinde bulunduğum koşullar olmasa bile yeterince sinir bozucu. "Girin." Bu işi bitirsem iyi olacak.

Azazel çalışma odama girip etrafına bakınıyor. Burada, sudaki bir cehennem kedisi kadar yersiz, ama her nasılsa bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Kendine güveni hiç eksik olmaz. "Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Oh, Şimdi konuşuyor muyuz? Yoksa benden hayati bilgileri saklamaya devam mı edeceksiniz?"

Gölümsüyor ama komik bir Şey varmış gibi değil. "Onun gibi konuşmaya baŐladın."

O. Grace. Onun hakkında konuŐmaması işin ona őrıkıŐmak istiyorum ama burada olmasının tek bir nedeni var, o da Grace hakkında konuşmak. "Bana söylemeliydin."

"Biliyorum." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Oturabilir miyim?"

Bu Őekilde davranmaya devam edebilirim ama ne anlamı var ki? Öyle ya da böyle bu konuŐmayı yapmamız gerekiyor. "Elbette." O bunu yaparken ben de onu inceliyorum. Burada, dűŐmanım olabilecek birinin őralıŐma odasında bile son derece rahat. Dűnyadaki yerini bilen bir adam bu. İŐimdeki kıŐkanŐlık titreŐimine engel olamıyorum.

En azından bunu bilmek rahatlatıcı. Ramanu gibi enerjimi okuyamaz. Azazel'in güçleri farklı bir yönde.

"Barbara Jaeger ile anlaŐmayı kendi amaŐlarım iŐin yaptım ama dűrűst olmak gerekirse onun aileniz iŐin bir tehlike oluŐturacaęını dűŐünmemiŐtim. EŐi olarak babanla zaman geŐirmeyi kabul etti. Samimiyetten baŐka bir Őey yaptığına inanmak iŐin hiŐbir nedenim yoktu. Geriye dűnűp baktığımda, bunu daha fazla sorgulamalıydım ama tahtımda yeniydim ve ittifaka biraz őraresiz olacak kadar ihtiyaım vardı. İhmalimi mazur görmüyorum. Sadece o noktaya nasıl geldiğimizi açıklıyorum."

"Farkındayım." Her ne kadar tüm bu durum iŐin Azazel'i suçlamak istesem de, bölgesinin liderliğini kazandığından beri yaptığı diğer tüm eylemler, onun barıŐa niyetli, adil ve cűmert bir lider olduğunu kanıtlıyor.

Beni rahatsız edecek kadar uzun süre inceliyor. "Grace onun annesi değil. Cevap alacağını dűŐündűęü iŐin yedi yılın bedelini ödemeyi kabul etmiş olabilir ama sonuŐta bunu hiŐ tanımadığı birinin őrıkarı iŐin yaptı. Barbara ile iŐler o kadar kötü gittikten sonra onu takip ettim. Sanırım onun iŐin kendimi suçlu hissettim.

Bir kızı annesinden mahrum bırakmak. Grace acımasız ama aynı zamanda adil ve kendinden daha zayıf olanlara karşı nazik."

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Onu ilk gerçek konuşmamızdan beri tanıyorum ve bu süre zarfında olan hiçbir şey beni caydırmadı."

Gözlerini kısar. "Eğer durum buysa, o zaman neden sizinkiler yerine benim evimde terör estiriyor?"

Hayal kırıklığım ve öfkem içimde kabarıyor, sıcak, yapışkan ve bunaltıcı. "Ailemin ölümüyle ilgili koşulların tek bir kişi tarafından düzenlendiğini anlıyorsunuz. Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum. Halkım anlamıyor. Yanımdaki ve yatağımdaki kadının, o çok inandıkları sözde laneti yapan kişinin kızı olduğunu anladıklarında ne olacağını sanıyorsun?"

"Öyleyse yanıldıklarını kanıtla." Göz kırpıyorum. "Pardon?"

"Selefinin nasıl biri olduğunu biliyorsunuz. Zulmü teşvik eder ve şiddeti ödüllendirirdi. Onun beslediği kültür ben tahta geçtiğimde öylece yok olmadı. Onun ektiği zehirli bahçeyi ayıklamak için yıllarımı harcadım. Size yalan söyleyip bunun kolay bir iş olduğunu, hatta halkımın çoğunun gerçekten takdir ettiği ya da fark ettiği bir iş olduğunu söylemeyeceğim. Ama yüzüme bakıp benim çatım altında hiçbir şeyin değişmediğini söyleyebilir misiniz?"

Hayır, bunu ona söyleyemem. İşler değişti. Sadece iblis pazarlıkçısı bölgesinde değil, diyarın geri kalanında da. Onun liderliği ve kuma çizdiği çizgi, diğer tüm bölgelerde dalgalanmalar yarattı. Onun barış arayışı hepimizi peşinden sürükledi. Söz konusu barışın tek sorumlusu o değil ama inanılmaz bir etkisi var. "Hiç tereddüt etmedin mi?"

"Elbette bocaladım. Kendimden şüphe ettim. Tüm bunların sonuçsuz olup olmadığını sorguladım. Aradaki fark

Bu gösterinin açığa çıkmasına asla izin vermedim. Halkın bir gecede değişmeyecek, Bram. Ama onlara umut verirsen, büyük bir kısmı seninle birlikte yeni bir geleceğe doğru ilerleyecektir." Umut tuhaf bir şeydir. Grace'le geçirdiğim zamana kadar pek umudum yoktu. Şimdi Azazel benden halkıma umudu öğretmemi istiyor. Bunun mümkün olduğundan bile emin değilim ama inkar etmek o onun bölge oldu içinde önemli ölçüde O devraldığında daha kötü durumdaydı. O ve ben aynı değiliz,

Gerçi.

Azazel iç çeker. "Sana yalan söylemeyeceğim. Bu yalnız bir yol. Yanımda bana ve vizyonuma inanan kimse yoktu. Bu yüzden herkes için yeterince inanmak zorundaydım. Tabii ki kendimden şüphe ettim, Bram. Bu imkânsız bir görevdi ve henüz bitirmedim." Yavaşça ayağa kalkıyor. "Anladığım kadarıyla bunu tek başına yapmayacaksın. Bu senin düşünmen gereken bir şey."

Halkımın kaprislerine karşı kendimi o kadar çaresiz hissettim ki, geri adım atma fikrini neredeyse hiç hayata geçirmedim. Grace olmasaydı hiç yapmazdım. Sanırım bu Azazel'in haklı olduğu anlamına geliyor. Yalnız değilim. İşleri onarılamayacak kadar berbat etmediysem tabii. "Azazel."

"Öyle mi?"

"Grace'e yarın onun için geleceğimi söyle. Eğer hala beni görmek istiyorsa."

"Bram." Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzü asık. "Eğer yarın *onun* için gelmezsen, *seni* aramaya gelebilir."

GRACE

I pazarlıkçı iblis kalesine döndüğü için mutlu olmalı.
Ne de olsa asıl gitmek istediğim yer orasıydı.

Uzun zamandır aradığım cevaplar burada.

Ne yazık ki bu düşüncelerin her birinin içi boş.

Şimdi. Anneme ne olduğunu biliyorum. Bütün bir aileyi öldürdü ve sonra muhtemelen ölüme mahkum edildi. Keşke neden böyle bir seçim yaptığını anlamadığımı söyleyebilseydim ama Bram'in beni göndermesinden bu yana geçen günlerde, geçmişin parçaları nihayet tam olarak görebildiğim bir yapboz gibi yerine oturdu.

Babam öldükten sonra, büyükbabamın öğretileri kenarlardan sızmaya başladı. Sadece on dört yaşındaydım. Annemin zihnine bulaşan zehri fark etmek için çok gençtim. Ama şimdi, gerçek bir yetişkin olmanın verdiği öngörü ile, her şey çok açık. Bunu neden daha önce göremediğimi merak etmem için yeterli. Ama bunun cevabını biliyorum, değil mi?

Onu görmek istemedim.

Azazel haklıydı. Bunda tatmin olacak bir şey yok. Bu bilgiyle rahatlamak yerine, tek yapabildiğim Bram'ı bir daha asla göremeyeceğim için endişelenmek. Bu kadar çok kayıp vermesine sebep olan kişiyle akraba olduğumu bile bile bana bakmaya nasıl dayanabilir?

Sefalet, tenimin her santimini saran bir pelerin. Kalede saatlerce, günlerce dolaşıyorum. Kimse beni rahatsız etmiyor. Şatonun kendisi bile bana acıyor gibi görünüyor. Yemek yediğimden emin olmak için düzenli aralıklarla beni mutfağa yönlendiriyor. Başka bir zaman, bu beni eğlendirebilir. Şu anda eğlenmeye yer yok.

Yalnız olmaya o kadar alışmışım ki, kale beni başka bir koridor yerine bir odaya fırlattığında, yalnız olmadığımı anlamam birkaç saniye sürüyor. Koyu renkli bir çalışma odasıdayım ve kayadan yapılmış gibi görünen büyük bir masanın üzerindeyim. Masanın arkasında Azazel oturuyor. Onu son gördüğümde biraz farklı görünüyor. Yorgun. Ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler eskisinden daha derin. Yorgunluk aurasına ağır geliyor, renklerini karartıyor. Belki de bu durum beni memnun etmeli ama her türlü acıdan o kadar yoruldum ki. "Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Silik bir gülümseme veriyor. "Sen de pek iyi görünmüyorsun. Döndüğüne göre, aradığın konuşmayı yapmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Yine, hissetmeyi beklediğim rahatlama hiçbir yerde yok. Karşısındaki sandalyelerden birine çöküyorum. "Söylenecek başka ne var bilmiyorum. Bram'in ailesini öldürdüğünü biliyorum. Nedenini bile tahmin edebiliyorum."

"Sadece ailesini öldürmedi." Azazel bunu o kadar nazikçe söylüyor ki, kelimelerin nüfuz etmesi biraz zaman alıyor. "Kaleden ayrıldıktan sonra onu bulamadık. Ta ki incubus ve succubus bölgesinde ortaya çıkıp yüksek rütbeli üyelerinden birkaçını öldürene kadar. Rusalka onu zapt edip bana getirmeyi başardı ve sorguladığımda, bu diyardaki tüm liderlik pozisyonlarını öldürmeye niyetli olduğunu keşfettim."

Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim. Ama bu açıkça bir intihar göreviydi. Keder bana ağırlık yapıyor. Ne kadar berbat bir aileden geliyorum. "Bu büyükbabamın yapacağı bir şeye benziyor."

"Selefimle birkaç kez anlaşma yapmaya çalıştı. Sanırım başından beri planı buydu ve belli ki bunu bir noktada annenize de iletmiş." Beni dikkatle izliyor. Aurasında acıma duygusu olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Ama paylaşılan bir kederde sadece nazik bir anlayış var. "Bram onun verdiği diğer zararın farkında değil. Rusalka bunun içimizde kalmasını istedi ve ben de onun isteklerine saygı duydum. Onun bölgesi dışında -ve benim- bunun farkında olan tek kişi sensin."

Açık sözlülüğünü takdir ediyorum ve her ne kadar bir yanımda bunun çok geç olduğunu düşünse de, gerçeği daha önce bilmek Bram'ı tanıma şansımın olmayacağı anlamına geliyordu. Birlikte geçirdiğimiz zaman için minnettar olmam çok bencilce, sınırlı da olsa, ikimizi de incitmiş olsa bile. Umurumda değil. "Annem ne istedi? Pazarlık olarak mı?"

Azazel arkasına yaslanıyor, ifadesi okunamıyor. "Senin için koruma istedi."

"Affedersiniz?"

"Sınırlıydı. Ben birini hayatının her alanında kutsayabilecek bir göksel değilim. Ama biz pazarlıkçı iblislerin birçok büyü ve daha da çeşitli sihirleri vardır. Gençliğinden beri hiç hastalanmadın, değil mi? Ve hakkın olandan daha hızlı iyileşiyorsun. Korunmanı garanti edemezdim ama desteyi senin lehine yığmayı başardım. Gerisini eğitimin ve içgüdülerin halletti."

Sanki altımdaki sandalyeyi tekmelemiş gibi hissediyorum. Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Annem bir canavardı ve yaptığı şey affedilemezdi. Ama beni seviyordu. Başka ne doğru olursa olsun. Göğsümü ovuyorum, oradaki gerginliği hafifletmeye çalışıyorum. "Bu çok fazla."

"Evet. Bu süreci yaşarken kendinize karşı nazik olun. Çok çeşitli duygular hissedeceğinizi umuyorum ve bunların hiçbirini yanlış değil."

Bu benden keskin bir kahkaha aldı. "Şimdi de terapist mi oldun Azazel?"

"Beni tüm hastalıklarınızın sorumlusu olarak görmeyi tercih ettiğinizi biliyorum ama ben insanların korunmasını ve bakımını son derece ciddiye alıyorum. Buna akıl sağlığınız da dahil. Eğer biriyle konuşmak istersen, personelimde birkaç kalifiye insan var. Bu arada bu açık uçlu bir teklif. Şimdi cevap vermek zorunda değilsin."

Şimdiye kadar şaşkınlık hissetme kapasitemin tükenmiş olacağını düşünürdüm. Yine de buradayım, bir iblis tarafından terapi teklif ediliyorum. Bir yanım onu geri çevirmek istiyor ama bu sadece incinmişliğimin konuşması. "Bunu düşüneneceğim. Görünüşe göre önümüzdeki altı yıl boyunca yakınımda olacak ve değişecek, yani bolca zaman var."

"Bu konuda. Şatoda o kadar uzun kalacağınızı sanmıyorum." Sorgulayan bakışlarımı görmezden geliyor ve arkamdaki kapıya işaret ediyor - bu toplantının bittiğinin açık bir göstergesi. "Neden biraz yürüyüp temiz hava almıyorsun? Şato sana yolu gösterecektir. "

Tartışmanın anlamı yok. Azazel'e ihtiyacım olursa, onu nerede bulacağımı aşağı yukarı biliyorum. Ve o haklı; biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Tek bir merdiven bile çıkmadan çatıya nasıl ulaştığımı bilmiyorum. Büyü böyle tuhaf bir şey; kale bana bir kez daha acımış gibi görünüyor. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Demir parmaklıklar tepemde muhteşem bir demir deseni oluşturuyor, hiç şüphesiz kanatlı canavarları uzak tutmak için tasarlanmışlar. Yine de gökyüzü şu anda açık. Serin bir gün ve bu kadar yüksekte rüzgâr giysilerimi kamçılıyor. Keşke çelişkili duygularımdan arınabilseydim. Ama hayat böyle işlemiyor.

Bram'ı özlüyorum. Öfkemin beni yenmesine izin verdiğim ve orada geçirdiğim son bir hafta boyunca ondan ayrı kaldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Şatosunu keşfederek geçirdiğim tüm o günleri onunla geçirebilirdim. En azından o zaman hayatımın geri kalanında beni destekleyecek daha fazla anım olurdu. Zamana ve

boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi, ama kesinlikle o zaman
ve

uzay, bir katilin kızıyla birlikte olmayı ne kadar istemediğini ortaya çıkaracaktır.

Sadece bir katilin kızı bile değil, *Bram'ın ailesini öldüren* katil.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki Bram'ın gözlerinin üzerimde olduğu hissine kapıldım. Sonra kapı arkamdan açıldı ve adamın kendisi çatıya çıktı.

Kendimi onun kollarına atmamak için ayaklarımı yere basmak zorundayım. Neden burada olduğunu bilmiyorum. Bunun iyi bir haber olduğunu varsaymayı göze alamam. Aurasının renklerini filtrelemek için elimden geleni yapıyorum çünkü oradaki gerçeği görmekten çok korkuyorum. "Bram."

"Grace." Uzaklara bakıyor ve sonra hemen bana geri dönüyor, sanki beni gözünün önünden ayırmaya dayanamıyormuş gibi. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Onun görüntüsünü içime çekiyorum, her küçük ayrıntıyı ezberlemek için çok çalışıyorum. Kanatları huzursuzca kıpırdıyor. "Düşünmek için biraz zamanım oldu."

Kendimi destekliyorum. Bu, her şeyi temelli bitireceği an. Bram'e bunu şahsen yapmak için yolculuk yapacağına güven. Başka ne doğru olursa olsun, sandığı kadar korkak biri değil. "Tamam."

Birkaç uzun an boyunca yüzümü inceliyor. Orada ne bulduğunu bilmiyorum. Şu anda ne düşüneceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. İşte o an geldi. Ağzını açacak ve beni olabildiğince nazikçe bırakacak. Ve sonra ilerlemem ve parçaları tekrar nasıl toplayacağımı bulmam gerekecek.

"Seni seviyorum."

Bakıyorum. Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi? "Ne?"

"Benimle birlikte olmak kolay olmayacak. Bölgemde işler berbat durumda ve bu yakın zamanda da değişmeyecek. Soylular yaptığım her değişikliğe karşı çıkacaktır. Seni ayrılmaya teşvik etmeye çalışacaklar ve bunu fark ettiklerinde

Bu işe yaramaz, haklıydın, sana zarar vermeye çalışacaklar. Ama çok bilge biri bana umudun güçlü bir şey olduğunu söylemişti. Sanırım sen yanımdayken bunu halkıma verebiliriz. Her şey korkunç bir şekilde ters giderse ve beni tahttan indirirlerse, en azından birlikte oluruz." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Eğer istersen yani."

Gözlerimi birkaç kez kırıştıyorum, hâlâ konuşmanın gidişatına ayak uydurmaya çalışıyorum. "Ama annem-"

"Sen annen değilsin. Tıpkı benim babam olmadığım gibi. Birbirimizi bu standartlara göre yargılamak adil değil. I . . ." Başını sallıyor. "Ailenle ilgili gerçekler ortaya çıktığında bunun bir sorun olmayacağını söylemiyorum. Ve o eski acıların zaman zaman ortaya çıkıp canımızı yakmayacağını da iddia edemem. Başka ne doğru olursa olsun, ebeveynlerimizin yarattığı uzun gölgelerden çıkmak için çok çalışmak gerekecek. Ama bunu yapabileceğimize inanmak zorundayım."

Umut beni o kadar yoğun etkiliyor ki, kalenin çatısından uçmadığıma şaşıyorum. "Beni seviyorsun."

"Evet. Seni seviyorum." Aniden sırtıyor. "Bakmak istersen enerjimin her yerinde bu yazıyor."

Gözlerim yanıyor ve boğazımdaki yumruyu yutmakta zorlanıyorum. "Seni sınamak zorunda değilim, Bram. Beni sevdiğini söyledin ve ben de sana inanıyorum." Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıyorum, sanki bu onların titremesini durdurmaya yetecekmiş gibi. "Şimdi ne olacak?"

Bram elini yavaşça uzatır. "Benimle eve gelmeni istiyorum. Odama kalıcı olarak taşınmanı istiyorum. Ve birkaç hafta içinde, tüm soylular toplandığında, onlara hitap ederken yanımda durmanı istiyorum."

Eline uzanmaya başladım ama duraksadım. "Ama ben sadece yedi yıldır iblisler alemindeyim."

"Belki." Hareket etmiyor. "Sözleşme tamamlandıktan sonra da kalmanın mümkün olduğunu biliyorum ama neden gün b e g ü n ilerlemiyoruz?"

Bu kararı vermem için bana zaman ve alan tanımasını takdir ediyorum, ancak o geminin çoktan yelken açtığını hissediyorum

benim için. Aile mirasımı geride bırakma, artık bir avcı olmama düşüncesiyle suçluluk duygusunun yükselmesini bekliyorum, ama tek hissettiğim ezici bir rahatlama. Sanki hatırlayabildiğimden daha uzun süredir taşıdığım ağır bir yükü bırakmışım gibi. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama Bram'in kollarına doğru adım attığımda, o beni kucaklayıp kaldırırken bile içimi kaplayan duygu umut oluyor. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum." Bram beni kendine yaklaştırıyor ve dudaklarıma nazik öpücükler konduruyor. "Ama hayatımın geri kalanını bunu senden duymaktan asla bıkmadan geçireceğim."

"O zaman tekrar söyleyeceğim." Onu öpüyorum. "Seni seviyorum."

YAZAR HAKKINDA

Katee Robert, *New York Times* ve USA Today çoksatan baharatlı romantizm yazarıdır. *Entertainment Weekly* onun yazdıklarını "anlatılamayacak kadar ateşli" olarak nitelendiriyor. Kitapları iki milyondan fazla satmıştır. Kuzeybatı Pasifik'te kocası, çocukları, kendini köpek sanan bir kedisi ve kendilerini kucak köpeği sanan iki Danua'sıyla birlikte yaşamaktadır.

www.kateerobert.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

